ΑΤΛΑΝΤΙΣ

ΑΡΕΛΗΣ/ARELIS

ΗΜΕΡΑ ΠΡΩΤΗ

Ο Γκέοργκ Μπάλερ σπούδασε φιλολογία στην Γερμανία. Αυτό δεν στάθηκε ενάντιο στην ενασχόλησή του με την συγγραφική τέχνη που κατ'άλλους είναι τέχνη στην κοινή γνώμη όμως παραμένει ένα λειτούργημα πολλάκις κερδοφόρο ενίοτε όμως ταυτιζόμενο με την απομόνωση και την δυστυχία που συνοδεύει όλους τους καλλιτέχνες από την εποχή του Προπατορικού Αμαρτήματος λόγω της άρνησής τους να υπαχθούν στην χειρωνακτική εργασία προτιμώντας αυτήν του πνεύματος γνωστής και ως πνευματονακτικής εργασίας και δίχως να σημαίνει ο εν λόγω αφορισμός την ενασχόληση με ταπεινότερου τύπου εργασίες για την αναδίφηση κόσμων που ούτε θα φαντάζονταν να εκδιπλώνονται στον ορίζοντα της φαντασίας που συνταυτίζεται με την μνήμη του αγνώστου και που ξεδιπλώνει τα ντουλάπια της με την ανιδιοτέλεια που χαρακτηρίζει η αγάπη του Θεού για τα πλάσματά του. Η συγγραφική τέχνη είναι η κατεξοχήν χειρωνακτική τέχνη έστω και αν η Τεχνολογική Επανάσταση με τα δώρα της αμφισβήτησε τον ρόλο της και την σημασία των αγαθών που προσφέρει στο ασυνείδητο τμήμα των κατόχων της.

Είναι εξάλλου στην συγγραφική τέχνη εξοβελιστέα κάθε άρνηση λόγου αφού κάθε τμήμα του είναι ευλογημένο από το Θείο που διαχωρίζει τον άνθρωπο ως δίποδο από το τετράποδο το οποίο στερείται όχι συναισθημάτων αλλά της αξιοποίησης του λόγου με την μορφή της προοπτικής του πολιτισμού ως εξύμνησης του θριάμβου του Θεού που ακολουθεί την ρήση ¨ο,τι είναι αδύνατο για τον άνθρωπο, τα πάντα είναι δυνατά για τον Θεό¨. Εξάλλου η διπολικότητα είναι απλούστερη μορφή διεκδίκησης δικαιωμάτων από την τετραπολικότητα που εξανδραποδίζει τα ζώα διασπώντας τις δραστηριότητές τους δίχως να τους διοχετεύει την έννοια της απλούστερης γνώσης που τροποποιεί τα πάντα. Η μονοπολικότητα ανήκει στον Θεό που ενώνει τα πάντα έχοντας και την δύναμη να τα διαχωρίζει ενώ εκ του παραλλήλου συγχωνεύει την διπολικότητα, την τετραπολικότητα ή και την πολυπλοκότητα όλων των ειδών του ζωικού βασιλείου.

Η συγγραφική τέχνη εμπεριέχει κωδικούς, ερμηνευτικούς, αναλυτικούς, γραμματικούς, εξωγλωσσικούς, παραφραστικούς, μεταγλωσσικούς που στοχεύουν πάντα στην συγκίνηση και στην εξύψωση του πνεύματος με απώτερο σκοπό την συνένωση με το Θείο. Άλλοι το βλέπουν ως επάγγελμα με όρους εμπορικούς και ενδεχομένως στην αμερικανική αντίληψη ο συγγραφέας είναι και κινούμενο αστέρι που προβάλλεται ενώ υποβάλλει με το μέγεθος της αξίας του τα ιδανικά του χωρίς να υποβαθμίζει την ποιότητα της τέχνης του που είναι διδακτέα μέσω σεμιναρίων από ειδικούς ενώ στην ουσία εξυπηρετεί ανάγκες εμπορικού ενδιαφέροντος με όρους μάρκετινγκ.

Η προώθηση βιβλίων με την έννοια της ανάπτυξης εξυπηρετείται από την συνέχεια των βιβλίων σε τόμους αριθμημένους ωσότου το ενδιαφέρον του αναγνωστικού κοινού εκπέσει και το δομημένο χαρτί σε υλοποιημένο προϊόν να

καταλήξει σε κάδους ανακύκλωσης. Στην Ευρώπη επικρατεί ο τύπος του συγγραφέα που είναι διανοούμενος, διάγοντας έναν λιτό τρόπο ζωής, σεμνύνοντας μακριά από τα φώτα της προβολής και της διασημότητας που υπερεκθέτει τις μυστικές πτυχές της ζωής του στο αναγνωστικό κοινό. Η εμπορικότητα της συγγραφικής τέχνης στην Ευρώπη είναι επιθυμητέα όχι όμως το ποθεινό ζητούμενο, ενώ η πτώση της αγοράς βιβλίων του υποδεικνύει και μια απόδειξη αξίας πως δεν ανήκει στον συρμό της πλειονότητας αλλά αναγνωρίζεται η πολυτιμότητά του από την έλλειψη ανάγνωσης ή και την απουσία αναγνωστών σαν τα βραβεία λογοτεχνίας που δίδονται περισσότερο ως ένα ανάχωμα στα περισσότερα και ολιγότερο ως ένας έπαινος τιμής για την χρήση του λόγου.

Σε ηπείρους όπως η Αφρική και η Ασία, η λογοτεχνική πένα θεωρείται ταμπού και καταραμένη από τον Θεό γι'αυτό και τόσοι πολλοί εμιγκρέδες συγγραφείς όπως ο Μπέι Ντάο ή ο Σάλμαν Ράσντι διάγουν την ζωή τους στο κοσμοπολίτικο περιβάλλον της Αμερικής ή της Ευρώπης για το δικαίωμα της έκφρασης που υποτίθεται πως είναι αυτονόητο σε αυτές στα σπάργανά του μα πολυτέλεια στις χώρες προέλευσής των. Η δε αποδημία συσχετίζεται και με τις πολιτικές διώξεις που ενυπάρχουν στα αυταρχικά καθεστώτα της Αφρικής ή της Ασίας. Η συγγραφική τέχνη δεν προϋποθέτει την αρετή του συγγραφέως αλλά άλλοτε την απαιτεί ως ένα είδος ασκητικής ενώ ενίοτε βρίσκεται σε φάση αγνωσίας για τους εκπροσώπους της. Μπορεί λοιπόν να διαχωριστεί η συγγραφική τέχνη ή δραστηριότητα κατ'άλλους – ενώ ως λογοτεχνία απαντάται μόνον στους εκπροσώπους της για τους επίδοξους συναδέλφους τους ως τιμητικός τίτλος- στο ρεαλιστικό της πρόσωπο που περιλαμβάνει την αφήγηση, την διήγηση, την διαλογική της μορφή, την διαβάθμιση των συναισθημάτων από τα συμφραζόμενα στην αποτύπωση της ελλόγου μορφής της, στο δομικό της που περιέχει τα γραμματικά και συντακτικά φαινόμενα που αφαιρούν ή προσθέτουν ένα είδος ποιητικότητας σε εκείνη, την παραγραφοποίηση, την επιλογή των λέξεων για την σωστή διακύμανση του χειρισμού του συναισθηματικού κόσμου του αναγνώστη, τις προτάσεις που δίνουν νόημα στις διάσπαρτες λέξεις και τέλος στο ιδεαλιστικό τμήμα της που περιλαμβάνει μέσω των παραμυθιών που παραδίδεται ένα είδος προσευχής προς τον Θεό για την υλοποίηση των ιδεών και την καθαρότητα του λόγου στις προθέσεις και στα ουράνια τόξα του.

Η συγγραφική τέχνη προϋποθέτει πάντα το ταλέντο αλλά ακόμη και αν αυτό δεν ευρίσκεται έχει τους τρόπους της να το δημιουργεί μέσω των πολύ καλών επιλογών λογοτεχνικών κειμένων τα οποία απορροφιούνται από τα αδηφάγα μάτια των συγγραφέων αποκομίζοντας βαρύτιμα δάνεια και κληρονομική λογοτεχνική παράδοση ανεκτίμητης αξίας. Το δε ταλέντο προέρχεται πάντα από τον Θεό και τους θεούς που τον υπηρετούν στο ασυνείδητο των συγγραφέων που ονειροπολούν το ιδανικό. Το ιδεαλιστικό δε τμήμα όταν λαμβάνει υπ'όψιν του και τις ιστορικές συνθήκες με την προοπτική της αλλαγής μέσω ενάρετων

στοιχείων κατορθώνει να αλλάζει τον ρου της ιστορίας και τότε ομιλούμε για ενεργητικό ισοζύγιο.

Μετά από αυτή την αναγκαία αλλά λυσιτελή παρέμβαση για την λογοτεχνία και τους εκπροσώπους της που περιτριγύριζε τον νου του Γκέοργκ εκείνο το βράδυ στο Palo Alto της Καλιφόρνιας ο ίδιος αποφάσισε να έχει συναντήσεις με τον καθηγητή μυθολογίας στο Μπέρκλεϋ, Τζον Άνταμς, σε καθημερινό επίπεδο για την συγγραφή ενός βιβλίου που σχετιζόταν με την χαμένη Ατλαντίδα γιατί η έννοια του απολεσθέντος και η αίσθησή του είναι πιο άλκιμες από την κατάκτηση ακολουθώντας την λογική του Επιταφίου του Περικλή στην δημηγορία του για τον τρόπο σκέψης των Αρχαίων Αθηναίων οι οποίοι όπως και όλοι οι άλλοι Έλληνες είχαν έλθει σε πρόσκρουση με τους κατοίκους της Ατλαντίδος πάντα κατά την έποψη των ιδίων λόγω μεγίστης ανηθικότητας.

Οψίας γενομένης εκείνου του χειμώνος, ο Γκέοργκ είχε ανάψει τρία κεριά στο γραφείο του σαν να ανέμενε πως με την επίσκεψη θα γινόταν το τρίτο μέρος της μύησης με το δεύτερο απών και με την προσδοκία της μελλοντικής γνωριμίας που δεν προδικάζει το τυχαίον ή το άτυχον της ζωής ή της μοίρας. Το κουδούνι χτύπησε γύρω στις 9 το βράδυ και ο Γκέοργκ δεσμεύθηκε εξαπίνης γιατί είχε ξεκινήσει την γραφή του για την Ατλαντίδα. Ως αίλουρος περπάτησε από το γραφείο του προς το σαλόνι το οποίο χωριζόταν με ορθογώνιο διάδρομο.

«Καλησπέρα σας… Δεν με περιμένατε κύριε Μπάλερ;» , ρώτησε ο Τζον Άνταμς με ύφος καθηγητού πανεπιστημίου ενώ επανατοποθετούσε τα γυαλιά του σε ευπρεπέστερη θέση σκουπίζοντας και τα υποδήματά του στο πράσινο χαλάκι με τον ροζ ελέφαντα που πλαισίωνε το Ταζ Μαχάλ.

«Δεν περίμενα πως θα έλθετε τόσο σύντομα κύριε Άνταμς… Δεν έχω συνηθίσει απόγονους του Αμερικανού Προέδρου να επισκέπτονται την οικία μου…», είπε ο τριαντάχρονος Γκέοργκ κάνοντας μια βαθιά υπόκλιση προς τον υψηλώς ιστάμενο καλεσμένο του.

Εκείνος τον προσπέρασε και άφησε το παλτό του και την ομπρέλα του στον χώρο της ιματιοθήκης που διέθετε ο Γκέοργκ γελώντας αμήχανα. Ο Γκέοργκ τον οδήγησε στο γραφείο και ο Τζον Άνταμς βρήκε μια αναπαυτική πολυθρόνα την οποία νυμφεύθηκε προσκαίρως όχι τόσο από τον φόβο της απώλειας λόγω άλλου ιδιοκτήτη όσο από την τέρψη της στιγμής που δεν απολογείται σε τίποτε και σε κανέναν.

«Να υποδυθώ την Αρχαία Αθήνα και εσείς την Ατλαντίδα;», ρώτησε ο Γκέοργκ καθώς καθόταν στην πολυθρόνα του γραφείου του και ανάβοντας ένα πούρο όχι τόσο από εθισμό όσο από στάση αμηχανίας στην Κιβωτό των Γνώσεων που εκπροσωπούσε ο καθηγητής Άνταμς που χαμογελούσε περισσότερο από έκδηλη τυπικότητα και ολιγότερο από συναίσθηση του χιούμορ και κατά συνέπειαν υϊοθέτησής του από τον Μπάλερ.

«Τι θα θέλατε να μάθετε για την Αρχαία Ατλαντίδα;», ρώτησε με οικιοθελή παραχώρηση ο καθηγητής.

«Τα πάντα!», ανεφώνησε ο Γκέοργκ.

«Η Ατλαντίδα, αγαπητέ μου φίλε, αν και απουσιάζει ο καθηγητής Louis Belon που διδάσκει Αρχαία Ελληνική Ιστορία στο Berkeley, υπήρξε ένα νησί που επέκτεινε την κυριαρχία του στην Ευρώπη ως την Τυρρήνη και στην Αφρική ως την Αίγυπτο και την Λιβύη…», είπε ο καθηγητής και έπιασε το αξύριστο γένι των τριών ημερών του οποίου οι ρίζες μελανές έμοιαζε να εκπροσωπούσαν τους πρέσβεις της Ατλαντίδος που απευθύνονταν ή καθοδηγούσαν τον καθηγητή για τις απαντήσεις που έπρεπε να δώσει στον επίδοξο συγγραφέα. Το μουστάκι του έμεινε αλώβητο από αυτή την διαδικασία.

«Απέτυχαν πουθενά;», ρώτησε χαμογελώντας περίεργα ο Τζον Άνταμς.

«Δεν κατέλυσαν την Αρχαία Αθήνα όπως ο Πλάτων στον Τίμαιο μας μαρτυρεί, ενώ οι Αρχαίοι Αθηναίοι με την γενναιότητά τους απέκρουσαν τους Άτλαντες και έσωσαν πολλούς λαούς που ήταν εντός των Ηράκλειων Στηλών», είπε με διαβεβαιωτικό τρόπο ο καθηγητής εξετάζοντας με το δεξί μάτι εξονυχιστικώς την βιβλιοθήκη του Μπάλερ που δέσποζε ως background.

«Τους ρώτησε κανείς αν ήθελαν να σωθούν;», ρώτησε ο Γκέοργκ χασκογελώντας και συμπλήρωσε « φυσικά και αστειεύομαι!». Ο καθηγητής σε αυτό το σχόλιο ξερόβηξε για να κατευθύνει τον Γκέοργκ Μπάλερ στην θέση του μαθητή και ούτε καν φοιτητού αφού ήταν υποχρεωμένος να μάθει την προπαίδεια της Ατλαντίδος προκειμένου να γράψει το βιβλίο που αναζητούσε.

«Το θέμα είναι πως χάθηκε η Ατλαντίδα σε μία ημέρα και νύχτα φρίκης με αλλεπάλληλους σεισμούς και κατακλυσμούς…», με ύφος σώφρονος καθηγητού του οποίου πρυτανεύει πάντοτε η λογική.

«Φαίνεται δεν θα τιμούσαν καθόλου τον Εγκέλαδο και γι'αυτό εκείνος αποφάσισε να τερματίσει την ιστορία τους εγκαινιάζοντας την πολλαπλή σεισμική δραστηριότητα ίσως και ηφαιστειακή ώστε με την λάβα να καούν και να δημιουργηθούν και ηφαίστεια. Από την άλλη, ούτε τον Ποσειδώνα τίμησαν και αποφάσισε να τους πνίξει στην βροχή και στο δάκρυ… Γνωρίζουμε πού είναι η θέση της;», με αληθινή περιέργεια ρώτησε ο Γκέοργκ σημειώνοντας σε ένα χαρτί που είχε μπροστά στο γραφείο του έναν γάιδαρο/ημίονο και έναν πύργο.

«Άλλοι την ταυτίζουν με την Γροιλανδία και την Ισλανδία, άλλοι με την Αγγλία και την Ιρλανδία, μερικοί με την Αμερική… Κάποιοι άλλοι πως τω όντι καταποντίσθηκε στον Ατλαντικό Ωκεανό… Δεν υπάρχει κανένας λόγος πειστικός περί απόρριψης ή μη των θεωριών που προείπαμε. Και ξέρω τι σκέφθεσθε…»., είπε με σαρδόνιο χαμόγελο ο καθηγητής στον Γκέοργκ που ταλανιζόταν για την ορθότερη απάντηση στα αιώνια ερωτήματά του.

«Τι;», ρώτησε με ενδεές ύφος ο Γκέοργκ και πλησμονή αξιόχρεη.

«Ποια από όλες τις παραπάνω θεωρίες είναι σε ισχύ…».

«Μα πώς το γνωρίζατε;», ρώτησε με αφέλεια αποφοίτου νηπιαγωγείου ο Γκέοργκ.

«Τα μάτια δεν λένε ποτέ ψέματα αγαπητέ μου φίλε… Ποτέ … Τόσο τα μάτια που ατενίζετε τον κόσμο όσο τα μάτια της ψυχής σας…», απάντησε νηφάλια ενώ βυθιζόταν ολοένα και πιο νωχελικά στην θέση του.

«Είσαστε σίγουρος ότι δεν ζήσατε στην Ατλαντίδα με τον Δορυφόρο του Άρη, τον Δείμο;», είπε ο Γκέοργκ ζωγραφίζοντας αυτή την φορά μια ελιά.

«Αν είχα ζήσει, θα σας το έλεγα αγαπητέ μου φίλε;», απάντησε ερωτώντας για να φοβηθεί περαιτέρω ο φίλος του συγγραφέας ενώ συμπλήρωνε: «Η λογοτεχνία θέλει αρετή και τόλμη για όποιον ασχολείται μαζί της έχοντάς την ως μοναδική ερωμένη όπως έλεγε ο Ελύτης».

«Σίγουρα κύριε Άνταμς έχετε δίκαιο… Δίχως τόλμη δεν μπορεί να παραχθεί λογοτεχνία… Από την άλλη όμως το όπλο του συγγραφέα είναι ο νους του, το πνεύμα του, η ηθική του και κυρίως το προσωπικό του στυλ», είπε ο Γκέοργκ κοιτάζοντάς τον με τρόμο σχεδιάζοντας όμως συγχρόνως ένα ελάφι.

«Σήμερα που απουσιάζει ο κύριος Μπελόν θα σας διδάξω τις γνώσεις μου για την Ατλαντίδα», με ύφος ρητοροδιδασκάλου ανταπάντησε και έσβησε το πούρο του στο χαρτί του έκπληκτου Γκέοργκ.

«Δεν νομίζω να σας διατάραξα την καταγραφή των απογόνων σας;», ρώτησε ο Τζον Άνταμς και σηκώθηκε πλησιάζοντας το τζάκι με γυρισμένη πάντα την πλάτη του προς τον Γκέοργκ.

«Τι θα θέλατε να μάθετε; Ήταν δυτικά του Γιβραλτάρ γι'αυτό η Ισπανία και το Μαρόκο έριξαν για την κατοχή του… Είχαν αφήσει και εκεί τα ίχνη τους οι Άτλαντες».

«Ήταν ευλογημένη από τον Θεό Άτλαντα;», ρώτησε ο Γκέοργκ πετώντας το πούρο στο τασάκι που βρισκόταν πάντα δεξιά από το χαρτί των χειρογράφων που κοσμούσε το γραφείο του.

«Ήταν˙ γι'αυτό και οι κάτοικοί της όπως και εκείνος βαστούσαν στους ώμους και στα χέρια τους τον Ουρανό και η ενασχόλησή τους με τα άστρα και την Θεϊκή γνώση ήταν ατελεύτητη. Τους προσέλκυε η πνευματικότητα και λιγότερο η φιλοπεριέργεια. Η αθωότητα, η γλυκύτητα του χαρακτήρα, η φιλικότητα, η γενναιοδωρία, ο σεβασμός, η εγκρατής και αναλόγως των περιστάσεων αυστηρότητα, η ηθική, η αυτοσυγκράτηση, η αδυναμία του ταλαίπωρου, η φιλοδοξία, η λεπτομέρεια, η οργάνωση του χάους, η δεκτικότητα και η αρετή οποιουδήποτε πράγματος. Αυτά τα χαρακτηριστικά εκτιμούσαν οι Άτλαντες σε

έναν άνθρωπο προκειμένου να τον κάνουν υπήκοο της χώρας τους», είπε με βλοσυρό ύφος ο καθηγητής και κοιτάζοντας την φωτιά στο τζάκι που μεταμόρφωνε τα μάγουλά του σε πορτοκαλεώνες συμπληρώνοντας: «Κάποιοι λένε πως η Ατλαντίδα δημιουργήθηκε από την απολίθωση του Άτλαντα σε βουνό μόλις αντίκρισε το κεφάλι της Μεδούσης από τον Περσέα… Δεν μπορώ να λάβω θέση…».

«Εσείς που είσαστε τόσο ειδικός επί της Ατλαντίδος δεν μπορείτε να λάβετε θέση για ένα τόσο συγκεκριμένο ζήτημα;», ρώτησε με ειρωνικό τρόπο και με φολίδες δηκτικότητας ο Γκέοργκ σχεδιάζοντας ένα φίδι στο χαρτί για να συντροφεύσει τις υπόλοιπες φιγούρες.

«Αν λάβω, θα φανεί ότι υπήρξα ο Άτλας και τον σφετερισμό ή την ιδιοποίηση τούτου του ρόλου δεν την επιθυμώ… Μπορώ όμως να σας ενημερώσω πως η Ατλαντίδα είχε εύφορες πεδιάδες που τις είχε ευλογήσει ο Ποσειδών ενώ περιβαλλόταν από διαδοχικούς κύκλους στεριάς και θάλασσας για να είναι απροσπέλαστη…», είπε ο καθηγητής δίχως να αποφασίσει την περιστροφή που θα τον εξανάγκαζε σε μετωπική συνουσία με την ματιά του Γκέοργκ, μια τακτική που δεν επιθυμούσε γιατί θα πρόδιδε την αλήθεια του κατόχου της, ενώ ο αποκρυφισμός είναι το καλύτερο δώρο της έξαψης της περιέργειας ως ένα είδος επίκλησης οι ψυχές των Ατλάντιων κατοίκων να προσελκυσθούν από την ψυχή του Γκέοργκ και να του λύσουν άπασες τις απορίες.

«Οι Ατλαντίδες λέγεται πως την είχαν επίσης ευλογήσει…», είπε ο Γκέοργκ σχεδιάζοντας αυτή την φορά ένα ιστιοφόρο πλοίο ίσως σαν τις καραβέλες που απέστειλε η βασίλισσα της Ισπανίας Ισαβέλλα με αρχηγό τον Κολόμβο για την Ανακάλυψη της Αμερικής.

«Εσπερίδες… Πλειάδες… Ουρανίες… Είχαν τοποθετηθεί ψηλά στον ουρανό για να ευλογούν τους κατοίκους της Ατλαντίδος… Τα αισθήματα ήταν αμοιβαία, σας διαβεβαιώνω γι’αυτό… Η Αλκυόνη, η Κελαινώ, η Μερόπη, η Ηλέκτρα, η Ταϋγέτη, η Αστερόπη, η Μαία ευλογούσαν την Ατλαντίδα ενώ οι πιθανές μητέρες τους έδιναν σε όλους τους κατοίκους της των γνώσεων το χρίσμα… Η Εσπερίδα, η Πληϊόνη και η Αίθρα… ΕΠΑ… ΕΠΑ… ΕΠΑ…», επανέλαβε τρις ο καθηγητής σαν να έκανε μια μυστική επίκληση στις αθάνατες ψυχές των αρχαίων Ατλάντων.

«Μου άρεσαν οι διαδοχικοί κύκλοι… Απροσπέλαστη… Πλούσιοι, πολιτισμένοι και προοδευμένοι…», είπε ο Γκέοργκ σαν υπνωτισμένος σχεδιάζοντας ένα φοινικόδεντρο στην περιοχή του Λιβάνου.

«Ήθελαν να τονίσουν την κυκλικότητα της ιστορίας τους: ότι θα επαναλαμβάνεται σε τακτά χρονικά διαστήματα όσο υπάρχει το συναίσθημα των ανθρώπων που συμβολίζουν τα κυκλικά ποτάμια που περιέβαλαν τα νησιά τους ως ένα είδος προστασίας από τις εχθρικές επιδρομές άλλων λαών», είπε ο

καθηγητής και έριξε ένα ξύλο στο τζάκι για να δυναμώσει την φλόγα που τρεμόσβηνε.

«Να ομιλήσουμε κύριε καθηγητά για τις δυνατότητες των Ατλάντων σήμερα;», ρώτησε ο Γκέοργκ ζωγραφίζοντας ένα λιοντάρι στο σχέδιο ενώ στην ουσία δημιουργούσε μια ασυναίσθητη πύκνωση σχεδίων ακολουθώντας όχι περίπλοκες μεικτές τεχνικές- που θα έκαναν το σχέδιό του εμπεριστατωμένο μεν αλλά πολυεπίπεδο – αλλά μολύβι σε χαρτί που εύκολα με γόμα μπορεί να αποσβεσθεί.

«Θέλετε τις δυνατότητες των Ατλάντων και όχι την τεχνολογία τους κύριε Μπάλερ; Πολύ σωστή τακτική… Θα την ακολουθήσω και εγώ όταν έλθει η ώρα…», είπε ο καθηγητής απομακρυνόμενος από τον καύσωνα του τζακιού και ξανακαθήμενος στην πολυθρόνα του χαϊδεύοντας τους ώμους της…

«Αυτή σίγουρα είναι μια θερμότερη αγκαλιά από τις συνηθισμένες των Ατλάντων…», παρατήρησε ο Γκέοργκ ενώ σχεδίαζε μια σκηνή νομάδων στο ασυνάρτητο νοημάτων χαρτί του.

«Θέλετε τις δυνατότητες; Ξέρω λοιπόν τι σκέφθεσθε…».

«Τι σκέπτομαι;», ρώτησε ο Γκέοργκ με ειρωνεία παιδιού.

«Ότι δεν γνωρίζω ποιες είναι οι δυνατότητές της…», είπε ο καθηγητής και χαμογέλασε με μορφασμό.

Ο Γκέοργκ στην προφορική αυτή διακοίνωση άφησε το μολύβι του να πέσει στο κενό.

«Δεν είναι δυνατόν! Μα πώς μπήκατε στο μυαλό μου κύριε καθηγητά; Μήπως ήσασταν και εσείς στην Ατλαντίδα και υπήρξατε εξέχον μέλος της;», ρώτησε με αληθινό Δείμο αυτή την φορά ο Γκέοργκ και έμοιαζε να ανησυχούσε πως η απορία του μπορεί και να έβρισκε απάντηση.

«Ακόμα και αν ήμουν αγαπητέ, δεν θα σας το απεκάλυπτα ποτέ γιατί και η μυστικοπάθεια ήταν ένα χαρακτηριστικό των κατοίκων της Ατλαντίδος. Μυστικοπάθεια για τους αμύητους εις την ιστορία της και στην εμπέδωση των αρχών και των κανόνων της. Πάντως η αλαζονεία σας διεκόπη κατακλυσμιαίως και αυτό είναι ενθαρρυντικό γεγονός», είπε ο καθηγητής και πήρε στα χέρια του το χαρτί που σχεδίαζε ο Γκέοργκ από το γραφείο του δίχως την έγκρισή του.

«Ζωγραφίζετε πολύ καλά με το μολύβι στο χαρτί…», είπε ο καθηγητής και χαμογέλασε ιωνικά.

«Σας ευχαριστώ πολύ για τα τερπνά σας λόγια», ανταπάντησε ο Γκέοργκ.

«Το μολύβι είναι ένα υλικό που το σβήνει η γόμα ξέρετε…».

«Ναι, ξέρω… Δεν είναι σαν το λάδι σε μουσαμά με χρώματα ή σαν τα ακρυλικά που τα φθείρει ο χρόνος και όχι η παρέμβαση του ανθρώπινου χεριού μέσω εργαλείων εφεύρεσης απάλειψης τέτοιων τεχνικών».

«Οι Άτλαντες με την δύναμη του νου τους ένα τόσο ισχυρό υλικό όπως η γόμα θα το έσβηναν διαπαντός από τον χάρτη ενώ το μολύβι ως σχεδιαστικό μέσο θα είχε την ίδια τύχη με τον αφέντη του».

«Απίστευτο!», αναφώνησε ο Γκέοργκ τω όντι ενδεής για την τύχη τόσο των σχεδίων του όσο και του δημιουργού του και το έλαβε από τα χέρια του μήπως καταλήξει να έχει παρόμοια τύχη.

«Με φοβάσθε ή περισσότερο φοβάσθε την δύναμη των Ατλάντων;», ρώτησε ο καθηγητής και ο Γκέοργκ πετάχθηκε από την θέση του στο άκουσμα του ρολογιού πως η ώρα ήταν περασμένες δώδεκα.

«Δεν σας φοβάμαι!», είπε ο Γκέοργκ σαν πληγωμένο κουτάβι και άρχιζε να σχεδιάζει έναν ανατέλλοντα ήλιο αφού έλαβε πίσω το χαρτί που του είχε υπεξαιρέσει ο καθηγητής.

«Ξέρετε πως το σχέδιο με τον σχεδιαστή έχουν σχέση αρμονική με την έννοια πως η προσωπογραφία εξεχουσών μελών της κοινωνίας από έναν ταπεινό ζωγράφο περιέχει και στοιχεία της ταπεινότητάς του; Η απόσταση μοντέλου και απεικονίσματος φανερώνει όχι μόνο πόσο μακριά από την αρετή της τέλειας απόδοσης είναι ο ζωγράφος αλλά και τα εκδηλούμενα χαρακτηριστικά του πάνω στον πίνακα. Υπό αυτή την έποψη, μαζί με το σβήσιμο του σχεδίου με μια ματιά μπορεί να σβηστούν και τα εξεικονιστικά χαρακτηριστικά του δημιουργού που πάντοτε ενυπάρχουν ˙ όμως η τέλεια απόδοση τα σβήνει από το μετερίζι της για να μην υπάρχει ο κίνδυνος των Ατλάντων. Ο κίνδυνος της ατέλειας που προτυπώνει εθνολογικά, φυλετικά ή και ιδιωτικά χαρακτηριστικά του δημιουργού. Οι γυναίκες από το Αλγέρι, επί παραδείγματι, του Ντελακρουά απεικονίζουν Αλγερινές, στην ουσία όμως είναι Αλγερινές που είναι Γαλλίδες και Γαλλίδες με στοιχεία της ψυχοσύνθεσης του καλλιτέχνη», είπε σε ευφάνταστο τόνο ο καθηγητής Άνταμς βλεφαριάζοντας επικίνδυνα το υποτιθέμενο θύμα του που ήταν τα σχέδια του Γκέοργκ επί χαρτιού.

«Ευτυχώς που δεν υπήρχε προσωπογραφία στα εν λόγω σχέδια…», είπε ο Γκέοργκ ελαφριά ιδρωμένος από την επιτυχία της αποφυγής της τιμωρίας σε περίπτωση ανίχνευσης λαθών από ισχυρότερους εκείνου.

«Μην ανησυχείτε… Και τα ζώα όπως η έλαφος έχουν ανθρώπινα χαρακτηριστικά. Όχι οποιαδήποτε. Τα δικά σας… Αυτά πρέπει να ανιχνεύσετε και να διορθώσετε αν θέλετε να γλυτώσετε από την μήνι των Ατλάντων…», είπε ο καθηγητής συμπληρώνοντας: «Πήγε μεσάνυχτα. Πρέπει να πηγαίνω και εγώ για να μην νομίζετε ότι θα σας επιτεθεί απόψε κάποιος Άτλαντας».

«Δεν μου αναφέρατε όλα τα χαρακτηριστικά και τυπικά γνωρίσματα του χαρακτήρα των Ατλάντων…», είπε σε υπομνηματικό λόγο ο Γκέοργκ ενώ σχεδίαζε έναν ταύρο που ανερχόταν σε ερμαϊκή στήλη. Ο καθηγητής Τζον Άνταμς γέλασε σε αυτή την υπενθύμιση εκδηλώνοντας ένα αίσθημα ατόφιας αυτοπεποίθησης σαν αυτή που υιοθετεί το διπλωματικό σώμα τόσο σε επίπεδο πρεσβειών όσο και σε επίπεδο αποστολών.

«Οι κάτοικοι της Ατλαντίδος εκτιμούσαν το μεγαλειώδες στην λογοτεχνία… Επίσης ήταν πρόσωπα που είχαν έντονη την συναίσθηση του καθήκοντος και που υιοθετούσαν την επίθεση ως τακτική πολέμου για να μην βρεθούν ποτέ σε στάση αυτοάμυνας… Αγαπούσαν κάθε τι σπάνιο, τρομερό και ασυνήθιστο για να το επεξεργάζονται και να το κατεργάζουν ως υλικό σε λείο αντικείμενο που δεν υπόκειται στην έννοια της κατεδάφισης. Τους άφηναν ασυγκίνητους η απάθεια, η αναισθησία, η αγένεια, η εκδίκηση και η έπαρση… Τους άρεσε τόσο ο θαυμασμός των άλλων αλλά άλλοι ήταν ερωτευμένοι με τον εαυτό τους και τις ινδαλματικές του προτυπώσεις που αποκρυσταλλώνονταν σε σταλαγμίτες γνώσεων των μυστικών της γης… Τους άρεσε η πολύ καλή αίσθηση του χιούμορ και τα ανέκδοτα παρά την αποκρυφιστική τους μανία προκειμένου να διαχειρίζονται τα επίγεια ζητήματα με μέτρο, λογική, ευπρέπεια, ευαισθησία και διορατική επιβολή… Δεν λειτουργούσαν με την προοπτική του παρόντος αύριο αλλά εργάζονταν για την επόμενη φάση μετενσάρκωσης ώστε με βάση τα σημερινά δεδομένα να τα εξελίσσουν σε νόρμες λογικής που καθορίζουν τόσο το μέλλον αυτής της ζωής όσο και της επόμενης. Η ειδικότητά τους ήταν η έννοια της μεταμόρφωσης και της μετεξέλιξης του ανθρώπινου είδους για να προσεγγίσει τα θεϊκά γένη…», είπε ο καθηγητής και έβγαλε ένα δεύτερο πούρο από την τσέπη του.

«Φαντάζουν πολύ ιδεαλιστικά όλα όσα πίστευαν οι κάτοικοι της Ατλαντίδος…», είπε ο Γκέοργκ και ζωγράφισε έναν λύκο κοντά στο φίδι που είχε φιλοτεχνήσει πρωτύτερα.

«Ιδεαλιστικά γιατί ο πολιτισμός τους πίστευε στα ιδανικά και στα ιδεώδη… Σε αντίθεση με άλλους λαούς οι κάτοικοι της Ατλαντίδος πίστευαν σε ένα είδος ανεξιθρησκείας που δεν βασιζόταν σε καμιάς λογής φανατισμό αλλά έδραζε στην πεποίθηση πως ο άνθρωπος είναι το πρόσωπο του Θεού στην γη και πως η λατρεία του σε αυτόν ισοδυναμούσε με την αγάπη προς τον Θεό και τους υπόλοιπους θεούς… Οι κάτοικοι της Ατλαντίδος περιφρονούσαν τους λαούς που προσπαθούσαν να επιβληθούν σε αυτούς και δεν είχαν και κανένα πρόβλημα να διαφημίσουν την κακή πλευρά του εαυτού τους σαν τα διαφημιστικά που προηγούνται των ταινιών στους χώρους των σινεμά… Οι Άτλαντες προσπαθούσαν να βρουν τρόπους διατήρησης της νεότητας…», είπε ο καθηγητής Τζον Άνταμς περιπαίζοντας με τα χείλη του το δεύτερο πούρο σαν λιμένας προστασίας.

«Νιότη… Μεγάλη αμαρτία σαν γηράσκεις να διατηρείς την νιότη… Να είσαι αιώνια νέος, σαν τον αντίποδα του Τιθωνού που θέλησε να ζει αιωνίως αλλά λησμόνησε να ζητήσει από τους θεούς και την αιώνια νιότη… Να είσαι νέος με δέρμα και μαλλιά τριαντάχρονου όταν είσαι ογδόντα και σώμα εικοσάχρονου αθλητή… Μεγάλη αμαρτία για την χριστιανική ηθική αυτή η πρόταση γιατί εμπεριέχει μια πυγμή αλαζονείας απέναντι στον Χρόνο που τα πάντα διαφεντεύει…», είπε ο Γκέοργκ ενώ σχεδίαζε έναν ανατέλλοντα ήλιο ανάμεσα στο ελάφι και στο φίδι.

«Τω όντι! Οι κάτοικοι της Ατλαντίδος είχαν βρει τα μυστικά της αιωνίας νιότης με ένα ελιξίριο που όποιος το έπινε δεν χρειαζόταν να το ξαναπιεί… Γινόταν αιώνια νέος και όμορφος μέχρι τον θάνατό του… Εξάλλου πολλοί παραπονιούνται στον Θεό γιατί ενώ έδωσε την δυνατότητα ο άνθρωπος να ζει βιβλικές ηλικίες δεν προσέδωσε στο ανθρώπινο γένος το δώρο της ευδαιμόνου νιότης αλλά και την σωματική νιότη… Μεγάλο σκάνδαλο να είσαι ογδόντα ή ενενήντα ετών και να έχεις το κορμί και το πρόσωπο ενός εφήβου… Ξέχασα να σας πω πως στους κατοίκους της Ατλαντίδος άρεσαν πολύ τα σκάνδαλα κάθε λογής… Η δυσφήμηση ήταν η καλύτερη κατ'αυτούς διαφήμιση…», είπε ο καθηγητής ενώ κάπνιζε αρειμανίως το πούρο και καλοέβλεπε και την πίπα που κείτονταν στο γραφείο ορφανή θυμίζοντας τον πίνακα του Μάγκριτ πως αυτό δεν είναι πίπα.

«Μην ξεχνάτε κύριε καθηγητά πως η διαφήμιση αφορά άτομα που δεν έχουν καθιερωθεί με την δυνατότητα αυτή… Άτομα διακεκριμένα και διάσημα δεν χρειάζονται ούτε διαφήμιση ούτε δυσφήμηση…», είπε ο Γκέοργκ χαμογελώντας με τυπική ευγένεια και αφήνοντας την δυσαρέσκεια διάχυτη στον αέρα.

«Πολύ οξυδερκής η παρατήρησή σας κύριε Μπάλερ αλλά δεν νομίζω πως ταιριάζει στην ιδιοσυγκρασία των Ατλάντων… Εκείνη την εποχή δεν υπήρχαν τα μέσα μαζικής ενημέρωσης ή ανενημερώσεως…».

«Ή και εξημερώσεως κύριε καθηγητά», είπε ο Γκέοργκ και κοιτάζοντας εναλλάξ πούρο και πίπα σχεδίασε ένα λιοντάρι που βρυχάται.

«Οι κάτοικοι της Ατλαντίδος ήταν εξημερωμένοι… Μην έχετε ουδεμία αμφιβολία γι'αυτό και σας υπερτονίζω πως φρόντιζαν για την εξημέρωση όλων των ανθρωπίνων ειδών και γενών που δεν απέχουν πολύ από τα ζώα…», είπε ο καθηγητής και άρπαξε με το δεξί την πίπα που στεκόταν στο γραφείο ως μοναχή στο τάγμα των Καρμηλιτών ή των Ουρσουλίνων και συμπλήρωσε λέγοντας με νόημα: «Οι κάτοικοι της Ατλαντίδος δεν φοβούνταν να δημιουργούν σκάνδαλα και γεγονότα… Ήταν αναπόφευκτη η σύγκρουσή τους με τους Αρχαίους Έλληνες οι οποίοι τελικώς τους απέκρουσαν όπως σας προείπα… Ιδεολογικό χάσμα τους διεχώριζε… Οι κάτοικοι της Ατλαντίδος δεν διακρίνονταν για την σεμνότητα, την λιτότητα των λόγων και των πράξεών τους. Τουναντίον ήταν πομπώδεις, μεγαλόστομοι, χρησιμοποιούσαν πλούσια σχήματα λόγου για να

εντυπωσιάσουν το κοινό τους που έμενε έκθαμβο από την ευγένεια και την ευφράδεια ή κατ'άλλους ελευθεροστομία που άγγιζε την ελευθεριότητα λόγου… Στα Ακασικά Αρχεία κρυβόταν όλη η γνώση του κόσμου… Πάντοτε κατέφευγαν σε αυτά για να δούνε όχι μόνον τι έγινε στο κοντινό παρελθόν αλλά και στο μακρινό ώστε να αποφεύγουν τα λάθη τους αλλά και να αναχαιτίζουν τα μυστικά σχέδια των αντιπάλων τους…», είπε ο καθηγητής πετώντας το πούρο με το στόμα του στον κάδο και χρησιμοποιώντας την πίπα συμπλήρωσε: «Εσείς έχετε επισκεφθεί τα Ακασικά Αρχεία ποτέ στην ζωή σας;».

«Όχι…», απάντησε ο Γκέοργκ με αιδώ σαν να μην είχε πράξει κάτι πολύ σωστό στο απώτερο παρελθόν.

«Και ούτε πρόκειται φίλτατέ μου Γκέοργκ γιατί οι υποθέσεις είναι για πολύ λίγους και για ακόμη λιγότερους πώς να τα χειρίζονται…».

«Δεν θα μάθω και για την μαγική σφαίρα που συμβουλεύονταν οι Άτλαντες για να πληροφορηθούν επί παντός επιστητού φαινομένου ή γεγονότος που απασχολούσε την καταρραπτέα σκέψη τους;», είπε ο Γκέοργκ και σχεδίασε στο χαρτί μια πύλη ανάμεσα στο λιοντάρι και τον ταύρο.

«Ώστε έχετε γνώση για το επίμαχο ζήτημα;», είπε ο καθηγητής με απορημένο ύφος που ελλοχεύει η αδυναμία της ακμής της πυγμής του και συνέχισε να καπνίζει την πίπα του γλείφοντας το σημείο επαφής του με τον καπνό θυμίζοντας ένα Ινδιάνικο τελετουργικό για την επίκληση πνευμάτων της Φύσης.

«Αυτή η σφαίρα κύριε καθηγητά είναι το πιο αξιοσημείωτο και σημαντικό μυστικό που υπήρξε για τον πολιτισμό της Ατλαντίδος… Δείχνει τόσο το παρελθόν εχθρών και φίλων αλλά και στιγμιότυπα ατόμων της Ατλαντίδος και των κατοίκων της που συσχετίζονται με αυτούς όπως οι περικοκλάδες με το δένδρο ως κύριο κορμό…», είπε ο Γκέοργκ και σχεδίασε κάτω από την πύλη μία κρήνη που ανάβλυζε το ύδωρ της αιώνιας νιότης και της αθανασίας που δεν γεύθηκε ποτέ ο Αλέξανδρος ο Μακεδών παρά μόνον ο μάγειρας και η θυγατέρα του.

«Αυτή η κρυστάλλινη σφαίρα δείχνει και τον ενεστώτα χρόνο όσο και τον μέλλοντα απορροφώντας τις μνήμες όσων στιγματίσθηκαν από γεγονότα προηγούμενων ζωών και για τους οποίους τα γεγονότα της γης τους χάραζαν ανεξίτηλα στην ψυχή. Αυτή η σφαίρα έχει την δυνατότητα ν'αντανακλά στο περιβάλλον την ψυχή εκείνου που την προσεγγίζει και τις ιδιότητές της», είπε ο καθηγητής και συνέχισε να καπνίζει το πούρο του.

Το φως της σελήνης που λαμπύριζε στο μεγαλύτερο μέρος του δωματίου αφού η μοναδική πηγή φωτός σε αυτό ήταν η φωτιά στο τζάκι που τρεμόσβηνε όπως οι μικρές νεραϊδούλες των δασών που ταυτίζονται με τις πυγολαμπίδες στην λειτουργία του φωτός παρουσίαζε διακοπές από τα γεωμετρικά και κατάμαυρα σύννεφα που συνουσιάζονταν μαζί της μόνο κατά τα φαινόμενα γιατί στην ουσία

αυτός ο πίνακας τέχνης στηριζόταν στην έννοια της ψευδαίσθησης με οροφή το ίδιο το φεγγάρι που απέχει από την γη μίλια μακριά πολλώ δε μάλλον με τους εραστές της τα σύννεφα που αποτελούσαν το εξώφθαλμο ρεαλιστικό στοιχείο του για την διάκριση νατουραλισμού και υπερρεαλισμού.

Όσο δε για τα περίκεντρα στοιχεία του πίνακα που φιλοξενούνταν ως δευτεραγωνιστής στο γραφείο του Γκέοργκ Μπάλερ τα κλαδιά των δέντρων διέκοπταν τις εστίες φωτός σε αυτό αλλά επιπροσθέτως έδιναν την αίσθηση βίντεο αρτ εκείνο το δεκεμβριάτικο βράδυ χτυπώντας αρειμανίως τα τζάμια του παραθύρου που βρισκόταν ακριβώς πίσω από την καρέκλα που καθόταν. Ήχοι απόκοσμοι δίχως μουσική λειτουργία ή έστω μέρος μιας μουσικής συνθέσεως εκεί που τα συμφωνικά στοιχεία των τραγουδιών αποτελούν και ένα μέρος της ψυχοσύνθεσης και της ιδιοσυγκρασίας του καλλιτέχνη με αυξανόμενο και προοδευτικό βαθμό. Εκεί που η μουσική αποτελεί μια οργανωμένη έκφανση του ανθρωπίνου πολιτισμού υποτάσσοντας τους αρχέγονους ήχους της Φύσης σε αγαστή συνεργασία μεταξύ των αλλά και σε σύζευξη με την σύγχρονη τεχνολογία που επεξεργάζεται το ακατέργαστο δίνοντάς του ολική υπόσταση, συντροφικότητα και τέλος ύπαρξη σε πολιτιστικό επίπεδο για να επιδοθεί στον καταναλωτή ή σε ευρεία μαζική κατανάλωση για χρηματοοικονομικούς σκοπούς πρωτίστως και δευτερευόντως για τον εξευμενισμό των κακών πνευμάτων που κυβερνούν την γη αλλά πολύ περισσότερο την ζωή των ανθρώπων σε άυλο επίπεδο, ανεπαίσθητο και ελάχιστες φορές σε επιστητό από τους ίδιους τους ανθρώπους.

Βαρύς ο ίσκιος των κλαδιών στο τηλαυγές φως της σελήνης και ακόμη βαρύτεροι οι γδούποι που επιτελούσαν σαν ένα είδος πρόσκλησης σε αρχέγονη μάχη Αφρικανών πολεμιστών που τόσο με τα ταμ-ταμ τους είναι έτοιμοι να φοβίσουν τον εχθρό όσο και με τις ιαχές τους.

Ο Γκέοργκ Μπάλερ παρατηρούσε απτόητος τα λεπτά που μεσολάβησαν ώσπου να ξαναξεκινούσε ο διάλογος που είχε αναπτύξει με τον καθηγητή, τον ίσκιο των κλαδιών που χάιδευε τον τοίχο πάνω από το τζάκι δίχως να βλέπει άμεσα το υποκείμενο της πράξης βιώνοντας την απαρεμφατική του μορφή δίχως να είναι άδηλο το υποκείμενο ή σε άλλη πτώση από την προβλεπόμενη. Ατάραχος συνέχισε την συζήτηση.

«Δεν θα μου μιλήσετε και για το δαχτυλίδι;», ρώτησε εμφανώς αστειευόμενος τον καθηγητή.

«Το δαχτυλίδι της παντοδυναμίας εννοείτε;», ρώτησε ο καθηγητής συνοφρυωμένος.

«Ναι, αυτό το δαχτυλίδι…», ανταπάντησε ειρωνευόμενος την αμηχανία του καθηγητή.

«Αυτό το δαχτυλίδι σε κάνει αθάνατο… Όχι υπό την άποψη της καθαρής αθανασίας αλλά απέθαντο στα μάτια του κόσμου…», είπε ο καθηγητής συνεχίζοντας να καπνίζει την πίπα του ακίνητος στην καρέκλα.

«Ήξερα ότι με αυτό το δαχτυλίδι διακτινίζεσαι… Μπορείς να ταξιδεύσεις σε οποιοδήποτε μέρος του κόσμου… Ανά πάσα στιγμή θελήσεις… Μαγεμένος και συνεπαρμένος από την δύναμη του φανταστικού δαχτυλιδιού».

«Σε όποιο μέρος θελήσεις; Είσαστε σίγουρος; Στα έγκατα της γης; Εκεί που είναι διάπυρα τα μέρη της γης;», ρώτησε τώρα ειρωνευόμενος τον Γκέοργκ Μπάλερ ο καθηγητής Τζον Άνταμς.

«Δεν είναι όλα τα μέρη της γης στα έγκατά της διάπυρα… Υπάρχουν μυστικές δίοδοι που οδηγούν στο κέντρο της που εδράζει ο Θεός και που πολύ ολίγοι έχουν την ευκαιρία να τον δούνε από κοντά και να τον ψηλαφίσουν για να αποδειχθούν άξιοι συνεχιστές της διδαχής του Θωμά», είπε ο Γκέοργκ και σχεδίασε έναν ιερέα στην πύλη.

«Το δαχτυλίδι της παντοδυναμίας πιστεύετε ότι οδηγεί σε αυτές τις μυστικές διόδους που μόνον ολίγοι και εκλεκτοί μπορούν να διαβούν;».

«Είναι κάτι παραπάνω από σίγουρο αυτό…», απάντησε με περισσή αποφασιστικότητα ο Γκέοργκ και συνέχισε: «Ποιες άλλες λειτουργίες έχει αυτό το δαχτυλίδι πιστεύετε; Προσέξατε… Μην μου πείτε ψέματα.. Έχω έλθει διαβασμένος…».

«Νομίζω, αν και δεν είμαι διόλου σίγουρος γι'αυτό, πως έχει την δυνατότητα να μεταφέρει τον κάτοχό του σε οποιαδήποτε στιγμή του παρελθόντος ή του μέλλοντος θελήσει δίχως γεωγραφικό περιορισμό…», είπε ο καθηγητής ενώ κοίταζε επιμόνως το δαχτυλίδι που φορούσε ο Γκέοργκ Μπάλερ.

Ο πρωταγωνιστής της ιστορίας δεν άργησε να συνειδητοποιήσει πως ακουσίως το δαχτυλίδι του έπαιρνε τον πρώτο ρόλο στο θεατρικό έργο που ανέβαζε με δευτεραγωνιστή τον ίδιο και τριταγωνιστή τον Τζον Άνταμς. Έτσι δεν άργησε να το κουνήσει κυκλικά με το χέρι του σιγά-σιγά και να το τοποθετήσει στην ταμπακέρα.

«Γιατί αποκρύψατε το δαχτυλίδι σας;», ήταν η άμεση απάντηση του καθηγητή στην ανενόχλητη πράξη του Γκέοργκ Μπάλερ που εξεδήλωνε περισσότερο μια κατάσταση επίπονης αμηχανίας με μειωμένα αντανακλαστικά που προσπαθούσε να καλύψει την γκάφα της με χοντροκομμένο τρόπο δίχως να έχει δεύτερη δίοδο διαφυγής.

«Μήπως ανήκει στα δαχτυλίδια παντοδυναμίας που διέθεταν οι Άτλαντες;», ρώτησε επιμόνως ο Τζον Άνταμς και σηκώθηκε από την θέση του για να χαϊδέυσει την βαλσαμωμένη άρκτο που βρισκόταν δεξιά του τζακιού.

«Σας διαβεβαιώνω πως τίποτε τέτοιο…», απάντησε με μυστικοπάθεια ο Γκέοργκ Μπάλερ και έκρυψε την ταμπακέρα στο συρτάρι του γραφείου του. Συνέχισε λέγοντας: «Πού είχαμε μείνει; Α, ναι… Όποιος έχει το δαχτυλίδι μπορεί να ταξιδεύσει στο παρελθόν ή στο μέλλον… Μπορεί να αλλάξει το παρελθόν ή το μέλλον; Ενδεχομένως ναι…».

«Μπορεί να αλλάξει το παρελθόν ή το μέλλον οποιουδήποτε ανθρώπου;», ρώτησε ο καθηγητής Τζον Άνταμς με επιπληκτικό ύφος στο γεγονός της απόκρυψης της ταμπακέρας στο συρτάρι του γραφείου.

«Οποιουδήποτε σίγουρα; Αλλά ποιος ενδιαφέρεται για τον οποιονδήποτε; Αυτός ο οποιοσδήποτε πρέπει να είναι κάποιος… Και αν θέλουμε να αλλάξει το παρελθόν του και το κάνουμε τότε αυτό μεταβιβάζεται στο ομαδικό ασυνείδητο και λαμβάνει συγχωροχάρτι από τα αποδεικτικά της λήθης που αποκτάει».

«Με μικρές και συντονισμένες ενέργειες μπορούμε να μετατοπίσουμε το ομαδικό ασυνείδητο ενώ ευρίσκεται σε άγνοια και να το οδηγήσουμε στο επίπεδο συνειδητότητας που εμείς επιθυμούμε παραβλέποντας τις λεπτομέρειες της ιστορίας…», είπε ο Τζον Άνταμς ενώ εξακολουθούσε να χαϊδεύει την βαλσαμωμένη άρκτο και κοιτάζοντας την λεοντοκεφαλή που κρεμόταν δεσποτική στον χώρο.

«Επί παραδείγματι, αν ο κυβερνήτης της χώρας που οδήγησε το Ιράκ στο μακελειό είχε την δυνατότητα να γνωρίζει το πότε και πού θα γινόταν επίθεση τρομοκρατών στην Καρμπάλα και το εμπόδιζε με την δύναμη του δαχτυλιδιού, τότε το ομαδικό ασυνείδητο σήμερα θα ελάφρυνε την ενοχή του και θα ήταν πιο θετικό ως διαμορφωμένη κοινή γνώμη απέναντί του», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ γελώντας σαν κούρος.

«Η κοινή γνώμη δίχως να το γνωρίζει θα άλλαζε άποψη επειδή θα αφαιρούνταν από τον πυρήνα της το αρνητικό γεγονός των σφαγών… Πολύ ενδιαφέρουσα παρατήρηση… Θα την σημειώσω σε ένα χαρτί γιατί τα γραπτά μένουν… Και έχω και αδύναμη μνήμη συν τοις άλλοις… Πρέπει να συνοδεύω το μυαλό μου με δεκάδες λεπτομέρειες σημειωμένες στον απόγονο του παπύρου που είναι το χαρτί», είπε ο καθηγητής βγάζοντας από την τσέπη του ένα μικρό τσαλακωμένο χαρτάκι για να σημειώσει το σκεπτικό των λεγομένων του Γκέοργκ Μπάλερ πάνω στο τζάκι.

«Το μέλλον αλλάζει πιο δύσκολα γιατί η ανθρώπινη βούληση είναι θησαυρός που δεν εκτιμάται εύκολα ούτε υπολογίζεται μηχανικά σαν να έχουμε κάποιον ηλεκτρονικό υπολογιστή απέναντί μας. Κανείς δεν έχει αναρωτηθεί για τις δεκάδες τρομοκρατικές επιθέσεις που έχουν αποτραπεί την τελευταία στιγμή στον Δυτικό Κόσμο; Από αυτό το γεγονός αντιλαμβανόμαστε κύριε καθηγητά πως η κοινή γνώμη είναι εύκολα χειραγωγίσιμη… Άβουλο πιόνι στα χέρια των ισχυρών…», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ ενώ σχεδίαζε μια πύλη στο χαρτί που είχε ενώπιόν του.

«Το μέλλον σίγουρα αλλάζει πιο δύσκολα γιατί το αντικείμενο έχει άπειρες επιλογές μεταξύ των οποίων διαλέγει μία κάθε φορά, την λιγότερο επώδυνη θα έλεγα», είπε συμφωνώντας και επαυξάνοντας στα λόγια του Γκέοργκ Μπάλερ ο καθηγητής και δίνοντας ένα φιλί στην λεοντοκεφαλή με μητρική στοργή.

«Το δαχτυλίδι της παντοδυναμίας τι άλλες δυνατότητες δίνει στον κάτοχό του;», ρώτησε με χαμηλωμένο αυτή την φορά βλέμμα τον καθηγητή Τζον Άνταμς ο Γκέοργκ Μπάλερ.

«Την αδιορατότητα αγαπητέ μου… Να βλέπεις τα πάντα δίχως να σε βλέπει κανείς… Κάθε απατεωνιά, κάθε αδικία…», με βλοσυρό ύφος ο καθηγητής Άνταμς απομακρυνόμενος από την Πύλη των Λεόντων του Μπάλερ.

«Ή να παίρνεις το μετρό ή το λεωφορείο δίχως να πληρώνεις εισιτήριο… Να πηγαίνεις στην όπερα ή θέατρο και να κάθεσαι πρώτη θέση δίχως να πληρώνεις κανέναν θεατρώνη… Να κλέβεις την μαναβική ή τα κρεοπωλεία στις υπεραγορές με την μεταβίβαση προϊόντων σε άγνωστο προορισμό… Να κλέβεις ωρολόγια ή πορτοφόλια στους σταθμούς των λεωφορείων ή στα καταστήματα από ανυποψίαστους πελάτες και να μην γίνεσαι αντιληπτός επουδενί… Ακόμη και όταν μπαίνεις φυλακή να δραπετεύεις μετά ευκολίας…», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ και άρχισε να χαχανίζει ατελευτήτως.

«Μοιάζει να έχετε διαπράξει όλες αυτές τις αδικίες πλειστάκις εις το παρελθόν και να έχετε επιδοθεί σε κάθε είδους βιαιοπραγία…», είπε ο Τζον Άνταμς με ύφος ακόμη πιο σοβαρό που αρμόζει σε ακαδημαϊκό μεγάλης σταδιοδρομίας.

«Δεν έχω προλάβει ακόμη τω όντι αόρατος να εισέλθω στο κοινοβούλιο και να βιαιοπραγήσω κατά βουλευτών ατιμωρητί και νηποινεί φυσικά…», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ γελώντας και σχεδίασε την λέξη ευτυχία ανάμεσα στον λέοντα και στον ταύρο του χαρτιού που πάντα είχε μπροστά του σαν τράπουλα που ως χαρτοπαίκτης όφειλε να τηρεί μπροστά της θρησκευτική ευλάβεια. Συνέχισε σε ακόμη πιο προκλητικό τόνο: «Δεν πρόλαβα ακόμη να πετάξω ως λαθρεπιβάτης σε αεροπλάνο, να αποπλεύσω σε πλοίο ή να ταξιδεύσω παρανόμως σε τραίνο. Το ομολογώ! Είμαι ένοχος…». Σε αποσιωπητικό τόνο τα συμπληρωματικά του λόγια.

«Είναι απαράδεκτο ένας απόφοιτος φιλολογίας όπως εσείς να έχετε υποπέσει σε σωρό παραπτωμάτων που απορρέουν από την κακή χρήση του δαχτυλιδιού της παντοδυναμίας…», είπε ο καθηγητής Άνταμς ενώ χάιδευε ένα αντίγραφο της Αφροδίτης της Μήλου που βρισκόταν κοντά στην Πύλη των Λεόντων.

«Κάθε νόμισμα κύριε καθηγητά έχει την σελήνη και την λίλιθ της… Κάποιοι προτιμούν το φως του φεγγαριού για ρομαντζάδες ή περιπάτους κάτω από την λάμψη του σε αρχαιολογικούς ή μουσειακούς χώρους και άλλοι απομυζούν τα σκοτεινά τριαντάφυλλά της ή τα ερεβώδη πορτοκάλια της ή τα υποχθόνια λεμόνια της… Ξέρετε πως το φως της σελήνης δεν είναι πάντοτε λευκό… Έχει

ποικίλες αποχρώσεις σαν τις διαθέσεις των ανθρώπων…», έλεγε ο Γκέοργκ Μπάλερ ενώ σχεδίαζε την λέξη κατοίκιση ανάμεσα στο φοινικόδενδρο και την σκηνή των νομάδων.

«Υπάρχουν νόμοι κύριε Μπάλερ… Νόμοι αδυσώπητοι και ενίοτε σκληροί που υπάρχουν για να διακρίνουν την κοινωνία από την ζούγκλα και να είναι η πρώτη σε θέση πολιτιστικής περιοπής… Νόμοι που οφείλουν όλοι να σέβονται και που αν καταπατηθούν η κοινωνία θα υποπέσει στο επίπεδο της πρωτόγονης φύσης της, κάτι που όλοι το απευχόμαστε βεβαίως…», έλεγε ο καθηγητής Τζον Άνταμς ενώ χάιδευε τα στήθη του γυμνού αγάλματος που δεν χειρονομούσε προκλητικώς όπως σε περιοδικά σαν το Focus με την εμφανή σημασία πως οι Έλληνες αψηφούν τους κανόνες και επιδίδονται σε σεξουαλικούς εξτρεμισμούς όπως έδειχνε η χειρονομία της Αφροδίτης –εξάλλου οι σεξουαλικές ακρότητες είναι η ειδικότητα της Κυπρίδας- ενώ από την ελληνική πλευρά αυτή η πράξη θεωρήθηκε ιερόσυλη και προσβλητική για τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό δείχνοντας την Αφροδίτη της Μήλου να χειρονομεί σαν αμερικάνος ταξιτζής. Εξάλλου το απώτερο νόημα του εξωφύλλου του Spiegel είναι πως οι θεοί υπερβαίνουν πάντα τα όρια και πως δεν λογοδοτούν σε κανέναν και σε τίποτε. Πολλώ δε μάλλον όταν χειρονομεί ασέμνως η ενσάρκωση του έρωτα, η Θεά Αφροδίτη.

«Δεν αμφισβητώ ότι υπάρχουν νόμοι κύριε Άνταμς αλλά οι πρώτοι που τους καταπατούν είναι οι πολιτικοί… Συνεπώς γιατί να μην καταπατήσεις την υπέρβαση του κανόνα μετενσαρκωμένη σε πολιτικό κάθε λογής;», είπε ο Γκέοργκ ενώ ζωγράφιζε την λέξη μακαρισμός ανάμεσα στον γάιδαρο και το φίδι.

«Υπάρχει ξέρετε, κύριε Μπάλερ, και η κοινωνική αφάνεια αν την έχετε ακουστά από την κακή και συχνή χρήση του δαχτυλιδιού… Άλλη του λειτουργία είναι η υποβολή συναισθημάτων από αυτόν που το φοράει στο υποψήφιο θύμα του… Και χρησιμοποιώ τον όρο θύμα γιατί μου φαίνεται ο πιο δόκιμος», έλεγε ο Τζον Άνταμς ενώ χάιδευε τους γλουτούς του αγάλματος.

«Δεν κατόρθωσα να εμποιήσω εν τούτοις εκ μέρους μου την αγάπη σε εσάς…», είπε ο Γκέοργκ και ζωγράφισε με ανθιστά λουλούδια την λέξη ευτυχία ανάμεσα στον ανατέλλοντα ήλιο και τον πυλώνα…».

«Θα μπορούσατε αν το επιθυμούσατε… Τι πιο ταιριαστό να βλέπαμε τον Ομπάμα να αγαπάει τον Άσαντ, τον Γκαντάφι ή τον Μουμπάρακ μέσω των δαχτυλιδιών παντοδυναμίας», είπε ο Τζον Άνταμς και έδωσε ένα φιλί στα χείλη του αγάλματος που θώπευε.

«Η πολιτική είναι υπεράνω αισθημάτων… Εξάλλου οι επαναστάτες στην Τυνησία, στην Λιβύη, στην Αίγυπτο και στην Συρία χρηματοδοτούνται από την αμερικανική πολιτική ηγεσία για την άνοδο καθεστώτων φιλικά προσκείμενων σε αυτήν με συνεπακόλουθες ευεργετικές συμφωνίες στο πετρέλαιο ή στις

πρώτες ύλες που παράγουν και που είναι καρποφόρες», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ και σχημάτισε την λέξη κρίση ανάμεσα στο ελάφι και στην ελιά.

«Ίσως τα αισθήματα δεν χωρούν στην πολιτική… Ίσως να έχετε δίκαιο ότι η πολιτική είναι η πιο διεκπεραιωτική των τεχνών», είπε ο Τζον Άνταμς ενώ έπιανε τα στήθη του αγάλματος και αφουγκράζοντάς τα σαν να ήταν ο γιατρός των θεαινών.

Εκείνη την στιγμή μία λάμψη φώτισε συθέμελα το δωμάτιο από την αστραπή που εμφανίσθηκε στον ουρανό σαν ο Δίας ο κεραυνοκτίστης να θύμωσε με την πράξη αυτή του Τζον Άνταμς θεωρώντας την βέβηλη και ιερόσυλη αφού οι θεοί δεν έχουν ανθρώπινο αίμα αλλά ιχώρ στις φλέβες τους κυλάει για να τους ξεχωρίζει από τους ανθρώπους. Την λάμψη επακολούθησαν και άλλες στιγμιαίες που έδιναν στο δωμάτιο την αίσθηση της αμφισβήτησης της εστίας φωτός στο τζάκι ως της μοναδικής που ήταν στην πρωτοκαθεδρία της γνώσης αλλά και την αφή μιας παροχής ηλεκτρικού ρεύματος φυσικού που κλόνιζε τις ρίζες του παγκόσμιου πολιτισμού με τις αποκαλύψεις του σε αυτό. Οι βροντές που ακολουθούσαν τις αστραπές και τους κεραυνούς απλώς επέτειναν το αίσθημα της καθολικής κυριαρχίας του φυσικού φωτός στο σκοτάδι του ανθρώπινου πολιτισμού που συμβόλιζε το γραφείο με το τζάκι.

Το φυσικό φως επεσκίαζε το ελεγχόμενο στο τζάκι δίνοντας την αίσθηση ότι η γνώση έχει την δύναμη να αναγεννιέται στον Καύκασο έστω και παγιδευμένη με τις αλυσίδες των επίπλων και των γραφείων που εκφράζουν την γραφειοκρατία του σύγχρονου δυτικού πολιτισμού.

Η γνώση είναι δύναμη σύμφωνα με μία φιλοσοφική θεωρία αλλά όταν ξεπερνιέται τότε καταντά μία φυλακή για τον ίδιο τον άνθρωπο. Φυλακή γιατί όταν ο άνθρωπος φθάσει στο επίπεδο γνώσης των Θεών και των θεαινών έχει την δύναμη να τους αντιμετωπίσει κατάματα και κατά συνέπειαν να αντιμετωπισθεί επί ίσοις όροις σε ένα δαιδαλώδες τοπίο κανόνων, όρων και ορισμών που δεν είχε ξαναντιμετωπίσει ως τότε. Ποτέ στην ζωή του. Και όταν μπαίνουν όρια σε ανοριακές οντότητες επισείεται η έννοια του σφάλματος σε περίπτωση αψήφησής τους και η συνειδητοποίηση της αμαρτίας που στην αρχαία ελληνική γλώσσα ταυτίζεται με την έννοια της αποτυχίας.

«Λησμόνησα να σας αναφέρω πως το δαχτυλίδι της παντοδυναμίας αλλάζει την μορφή του κατόχου του αν και εφόσον το επιθυμεί… Εξάλλου και οι θεοί στην Ιλιάδα μεταμορφώνονταν σε θνητούς για να μην τρομάξουν τους βροτούς με την μεγαλειώδη εμφάνισή τους αλλά και για να περάσουν τα μηνύματά τους ευκολότερα… Τι είναι ισχυρότερο; Να πεισθείς από τα λόγια κάποιου ομοϊδεάτη σου ή κάποιου που είναι τελείως διαφορετικός από σένα και ευρίσκεται σε συνεχή αντιπαράθεση μαζί σου; Η Αφροδίτη μεταμορφώθηκε σε γνέστρα για να προσεγγίσει την Ελένη…», έλεγε ο Τζον Άνταμς απομακρυνόμενος σταδιακά από

το άγαλμα, προαισθανόμενος ίσως την οργή της Φύσης εναντίον του για την υποτιθέμενη ιεροσυλία που διέπραξε.

«Γνωρίζω πως με το δαχτυλίδι της παντοδυναμίας μπορείς να προβλέψεις τους αριθμούς του Λόττο, του λαχείου και των τυχερών παιχνιδιών με αποτέλεσμα να πλουτίζεις πανεύκολα!», έλεγε σε ευφάνταστο τόνο αλλά με χαμηλωμένο βλέμμα ο Γκέοργκ Μπάλερ λόγω αιδούς για την υπέρβαση των ορίων του και ενώ ζωγράφιζε την λέξη αύξηση ανάμεσα στον γάιδαρο και στο λιοντάρι.

«Πιθανώς να έχετε δίκαιο… Έχετε πολύ πλούσιο γραφείο… Με πίνακες από Τζορτζόνε ως Πικασσό… Θα πρέπει να σας κόστισαν μια μικρή περιουσία… Οι απολαβές σας από το δημόσιο είναι πλούσιες;», ρώτησε με περιέργεια ο Τζον Άνταμς ενώ αναδιφούσε έναν πίνακα του Πικασσό από την μπλε περίοδο με θαυμασμό όχι τόσο για το περιεχόμενό του αλλά για τον λόγο ύπαρξής του στο εν λόγω γραφείο.

«Οι απολαβές μου από το δημόσιο είναι μικρές μα σταθερές… Δεν θα είχα αποκτήσει αυτά τα αριστουργήματα αν δεν είχα κληρονομήσει από έναν μακρινό μου συγγενή κάποια κτήματα στην Γαλλία που στοίχιζαν εκατομμύρια ευρώ. Συν τοις άλλοις κληρονόμησα και μεγάλη ακίνητη περιουσία την οποία πούλησα για να μεταφερθώ στο αρχοντικό που με επισκεφθήκατε. Συνεπώς η περιουσία μου δεν έχει ουδεμία μεταφυσική χροιά όπως νομίζετε…», είπε ο Γκέοργκ και σχεδίασε την λέξη Υιός ανάμεσα στο φοινικόδενδρο και στον λύκο.

«Κάποιος άλλος με τόσα εκατομμύρια ευρώ θα προτιμούσε να πετάξει στα ουράνια και να ταξιδέψει στο εξωτερικό και να γνωρίσει ξένους πολιτισμούς και αλλότρια ήθη και έθιμα», είπε ο Τζον Άνταμς καθώς περιεργαζόταν μια μινιατούρα του Ερμή του Πραξιτέλη που ίστατο πάνω από το τζάκι.

«Δεν είμαι ο οποιοσδήποτε άνθρωπος κύριε Άνταμς. Τώρα αν είχα το δαχτυλίδι της παντοδυναμίας θα μπορούσα να μεταμορφωθώ στην Αφροδίτη της Μήλου και να σας σαγηνεύσω με τα θέλγητρά μου…», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ και σχεδίασε την λέξη μισθός ανάμεσα στο φίδι και στο γάιδαρο.

«Τι άλλο πιστεύετε ότι μπορεί να κάνει το δαχτυλίδι της παντοδυναμίας;», ρώτησε Τζον Άνταμς παρατώντας σύξυλο τον Ερμή του Πραξιτέλη για να ψηλαφήσει μια Ταναγραία που τον συντρόφευε πάνω από το τζάκι.

«Το δαχτυλίδι της παντοδυναμίας μπορεί να μετουσιώσει την κίτρινη, την ερυθρόδερμη και την μαύρη φυλή σε λευκή και το αντίστροφο».

«Θα ήταν ανιαρό κύριε Μπάλερ ν'ανήκαν όλοι στην ίδια φυλή. Οι Ολυμπιακοί Αγώνες θα έβαζαν λουκέτο λόγω μεταμορφωτικής και όχι οικονομικής κρίσης», είπε ο Τζον Άνταμς που τώρα είχε στραφεί η προσοχή του σε ένα ειδώλιο Κυκλαδικής τέχνης τύπου Πλαστήρα.

«Το δαχτυλίδι δεν εξαναγκάζει κανέναν να προβεί σε αυτή την ειδεχθή κατά πολλούς πράξη όπως εξάλλου πιστεύετε και εσείς ˙ απλώς προδιαθέτει για τις επιταγές που εκδίδει», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ ενώ σχεδίαζε την λέξη επιλήσμων ανάμεσα σε μία σκηνή νομάδων και σε μια έλαφο.

«Ξεχάσατε να αναφέρετε πως το δαχτυλίδι της παντοδυναμίας προσφέρει αιώνια νιότη σε όποιον το φορέσει ως αντιλογία στον μύθο του Τιθωνού που έγινε μεν αθάνατος αλλά υπόκειτο στην έννοια της φθοράς και του γήρατος», είπε ο καθηγητής Άνταμς ενώ έβγαζε για λίγο τα γυαλιά του για να περιεργασθεί μια κόρη του Παρθενώνος.

«Αιώνια νιότη; Γιατί όχι… Το δαχτυλίδι της παντοδυναμίας προσφέρει γνώσεις τόσο για την ιστορία του σύμπαντος όσο και για την προϊστορία του. Δεν εννοώ μόνον την ιστορία της γης αλλά και των άλλων πλανητών και γαλαξιών που είχαν παράλληλη δράση και ιστορία με την γη που όμως γνωρίζουμε ελάχιστα για όλα αυτά. Το δαχτυλίδι ανοίγει αστρικές πύλες για όλους αυτούς τους κόσμους και πολιτισμούς που δεν γνωρίσαμε ποτέ…», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ και ζωγράφισε την λέξη Υιός ανάμεσα στον πυλώνα και στον λύκο.

«Αμφιβάλλω για την χρησιμότητα του εγχειρήματος… Εδώ ο άνθρωπος δεν γνωρίζει σχεδόν τίποτε για την ιστορία της ανθρωπότητας και του πολιτισμού που δημιούργησαν οι πρόγονοί του… Πώς θα μάθει για πολιτισμούς και κόσμους που υποτίθεται δεν γνώρισε ποτέ;», ρώτησε ο καθηγητής Τζον Άνταμς με ειρωνεία και έπαρση που χαρακτηρίζει τον ειδήμονα στο γνωστικό του πεδίο.

«Αυτό είναι το μέγα διακύβευμα κύριε καθηγητά… Πώς οι ενάρετοι που θα επιλέξουμε για να ταξιδεύσουν σε αυτούς τους κόσμους θα κρατήσουν την αρετή τους ως την αιωνιότητα…», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ και ζωγράφιζε μήλα διάσπαρτα στο χαρτί με τα σύμβολα που είχε σχεδιάσει πρωτύτερα.

«Ενάρετοι; Πόσοι ενάρετοι να έχουν μείνει επί γης; Αναρωτιέμαι…», είπε ο Τζον Άνταμς κοιτάζοντας το άγαλμα – αντίγραφο του Ακενατών που ήταν δίπλα στο άγαλμα της Αφροδίτης της Μήλου και με ένα χαρτάκι σχεδίαζε πρόχειρα την κατατομή του προσώπου του μυθικού φαραώ.

«Κάποιοι ενάρετοι κατοικούν επί της γης ακόμη… Μην τα ισοπεδώνετε όλα κύριε καθηγητά…», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ και άρχισε να ζωγραφίζει ένα δένδρο με τηλεοράσεις ως καρπούς στα κλαδιά του.

«Το δαχτυλίδι ξέχασα να αναφέρω πως έχει την δύναμη να μεταστοιχειώνει τα μέταλλα… Τον χαλκό μπορεί να τον μετατρέψει σε χρυσό… Όπως επίσης μπορεί να μεταμορφώσει μια τούρτα παγωτό σε ποικίλης ύλης περιοδικό», είπε ο καθηγητής Άνταμς ενώ κοίταζε με αδηφάγο βλέμμα τον Ακενατών που συμβόλιζε την Χρυσή βασιλεία του ήλιου.

«Επίσης ξεχάσατε να αναφέρετε πως το δαχτυλίδι της παντοδυναμίας μπορεί να συμφιλιώσει εχθρούς και να επαυξήσει φίλους», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ ενώ

ζωγράφιζε και αυτός την προτομή του Ακενατών με αδρά τα χαρακτηριστικά της.

«Αυτό το δαχτυλίδι έχει την δυνατότητα να προκαλεί γεωφυσικά φαινόμενα… Σεισμούς, καταποντισμούς βράχων, μουσώνες, καταρρακτώδεις βροχές, πλημμύρες, κεραυνούς, αστραπές, βροντές, τσουνάμι, ομίχλες, τρικυμίες, πυρηνικά ατυχήματα, βιολογικούς πολέμους και πολλά άλλα φαινόμενα…», είπε σε στηλιτευτικό ύφος ο καθηγητής Άνταμς και κάθισε επιτέλους στην καρέκλα που ήταν απέναντι από το γραφείο του Γκέοργκ Μπάλερ.

«Το δαχτυλίδι δεν έχει μόνον εκφάνσεις της καταστροφής. Έχει και θετικό αντίκτυπο… Μπορεί να διδάξει στον κάτοχό του την ρητορική τέχνη, την γραμματική, την αστρονομία, την αριθμητική, την αστρολογία, την γεωμετρία, τις καλές τέχνες, την φιλοσοφία και πολλές άλλες επιστήμες…», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ και κάπνισε ένα τσιγάρο λες και η γλώσσα του ήταν η καπνοδόχος της κολάσεως.

«Το δαχτυλίδι επίσης κύριε Μπάλερ σου διδάσκει να μιλάς πολλές ξένες γλώσσες ή να έχεις την πολυγλωσσία ως εφόδιο απλό στις καθημερινές σου συναλλαγές με τον κόσμο», είπε ο Τζον Άνταμς και άρπαξε μετά ορέξεως μεγίστης το χαρτί που ζωγράφιζε τόσην ώρα ο Γκέοργκ Μπάλερ για να το επεξεργασθεί πρώτα σε οπτικό επίπεδο και δευτερευόντως σε νοητικό ώστε να εξάγει συμπεράσματα για την καταγωγή του ερασιτέχνη καλλιτέχνη.

«Το δαχτυλίδι έχει την δύναμη να καταστρέφει στρατούς ξένων χωρών, να αποκαλύπτει τα μυστικά και τα στρατηγικά τεχνάσματά τους και να κάνει τον δικό σου στρατό αήττητο. Είναι στρατηγικής σημασίας η απόκτησή του», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ ενώ συνέχιζε να καπνίζει αρειμανίως το τσιγάρο του.

«Και να εξολοθρεύει τους εχθρούς σου με το να βγάζουν σκουλήκια στις πληγές τους… Επικίνδυνο δαχτυλίδι για αυτούς που δεν είναι ενάρετοι», είπε σε μειλίχιο τόνο ο καθηγητής Άνταμς και υπέδειξε με το αριστερό του χέρι τον λέοντα στον Γκέοργκ Μπάλερ.

«Το δαχτυλίδι όποιος το φορεί αποκτάει τρομερές γνώσεις για τα μυστικά των βοτάνων και των πολύτιμων λίθων», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ και υπέδειξε με το δεξί του χέρι στο χαρτί την σκηνή των νομάδων.

«Όποιος το κατέχει μπορεί να βρει χαμένους θησαυρούς στην γη ή από ναυάγια χιλιάδων ετών… Βεβαίως μπορεί να βρει και απωλεσθέντα αντικείμενα μικρότερης αξίας…», είπε ο καθηγητής Άνταμς ενώ υπεδείκνυε τον λύκο στο χαρτί με το δεξιό του χέρι.

«Ξέχασα να αναφέρω κύριε καθηγητά ότι το δαχτυλίδι μπορεί και να προκαλέσει έριδες και φιλονικίες σε όποιον το φοράει…», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ ενώ υπεδείκνυε το φίδι με το αριστερό του χέρι.

«Και εγώ ξέχασα αγαπητέ μου να αναφέρω ότι προκαλεί επιδημίες και ασθένειες τις οποίες όμως θεραπεύει…», είπε ο καθηγητής Άνταμς ενώ έδειχνε με το αριστερό του χέρι την ελιά στον Γκέοργκ.

«Το δαχτυλίδι σου προξενεί και την περίεργη τάση του να κλέβεις αντικείμενα που δεν σου ανήκουν…», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ ενώ καταδείκνυε με το δεξί του χέρι τον ανατέλλοντα ήλιο που είχε σχεδιάσει.

«Όποιος το φοράει αγαπητέ κύριε Μπάλερ μπορεί να αποκωδικοποιήσει το κελάιδισμα των πτηνών, τα μουγκρητά και τους βρυχηθμούς πολλών ζώων στην γλώσσα που ομιλεί και να κατανοεί καλύτερα τις συμβουλές και τις προειδοποιήσεις τους», είπε ο καθηγητής Άνταμς και με το δεξί του χέρι σημείωσε σε κύκλο τον ταύρο.

«Συν τοις άλλοις μπορεί να εξηγήσει πώς λειτουργούν τα κέντρα του εγκεφάλου και πώς αντιδρούν σε ποικιλία γεγονότων», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ και κύκλωσε με το αριστερό του χέρι με μολύβι ένα ιστιοφόρο πλοίο στο χαρτί.

«Το δαχτυλίδι μπορεί να διδάξει ηθική και τις Φυσικές αρετές που μπορεί να αποκτήσει ένας άνθρωπος. Επίσης μπορεί να διδάξει την γλώσσα των δένδρων και των φυτών για να οδηγήσει σε βαθύτερες αλήθειες τους ανθρώπους που στο χέρι το κρατούν», είπε ο καθηγητής Άνταμς και με το αριστερό του χέρι περικύκλωσε με στυλό το φοινικόδενδρο στο χαρτί.

«Όποιος το κατέχει αποκτάει μεγάλα αξιώματα και τιμές στον κοινωνικό στίβο της ζωής…», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ ενώ κατεδείκνυε με το δεξιό του χέρι ένα ελάφι απεικονισμένο στο χαρτί.

«Ξεχάσατε ίσως να αναφέρετε πως προξενεί την αγάπη των ανδρών για άνδρες και γυναίκες και την αγάπη των γυναικών για άνδρες και γυναίκες εξίσου στον ίδιο βαθμό…», είπε ο καθηγητής Άνταμς και με το δεξιό του χέρι κατέδειξε την ελιά στο χαρτί.

«Ξέχασα να σας ομιλήσω για την επικινδυνότητα του δαχτυλιδιού. Μπορεί να πετρώσει τους ανθρώπους όπως συνέβη με τους κατοίκους των Σοδόμων και των Γομόρρων ή όπως η Μέδουσα τους μαρμάρωνε με ένα και μόνο της βλέμμα…», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ ενώ υπογράμμιζε με το μολύβι του τον πυλώνα.

«Το δαχτυλίδι αποδίδει σε όποιον το φοράει καλούς τρόπους, ευφυΐα και τόλμη… Δεν έχει μόνον αρνητικές όψεις κύριε Μπάλερ… Οφείλω να το παραδεχθώ…», είπε ο καθηγητής Άνταμς και υπογράμμισε με έμφαση τον ημίονο στο χαρτί ενώ συμπλήρωνε: «Δίνει στους ανθρώπους πλούτη, ευημερία και μακρά διάρκεια ζωής…».

«Και τους κάνει και καλούς ποιητές…», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ ενώ σημείωνε με ένταση τον λύκο στο χαρτί.

«Επίσης όμως ξέρει πώς να κλαπεί ο θησαυρός από βασίλεια, πώς να φτιάχνει ψηλούς πυλώνες με πολεμικό υλικό, πώς να επιστρατεύει άνδρες για τον πόλεμο και τέλος πώς να αφαιρεί την αξιοπρέπεια των ανδρών μέσω βιασμών και απαγωγών. Ξέρει επίσης το δαχτυλίδι πώς να σφάζει άνδρες και να τους οδηγεί στον πνιγμό και πώς να δίνει σε πολεμικά πλοία ναυτικό παράγγελμα στον τόπο της αναμέτρησης και πώς να καταστρέφει πόλεις και χώρες…», είπε ο καθηγητής Άνταμς σε επιφυλακτικό τόνο.

«Το δαχτυλίδι μπορεί πράγματι να θερμάνει τα ύδατα και να δημιουργήσει λουτρά για τους πάσχοντες ρευματικών και αρθριτικών νόσων…», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ και σηκώθηκε από την θέση του για να κλείσει το παράθυρο που ήταν πίσω από το γραφείο του και που είχε ανοίξει από την εκρηκτική καταιγίδα που είχε ξεσπάσει κατά την συζήτησή τους και το οποίο χτυπούσε μανιωδώς καθ'όλη την διάρκειά της από τους ανέμους που φυσούσαν και που σαν αρχέγονα πνεύματα κτυπούσαν την πλάτη του Γκέοργκ Μπάλερ αλλά και το ιδρωμένο μέτωπο του καθηγητή Άνταμς για να τους υπενθυμίσουν πως οι δαίμονες της φύσης καιροφυλακτούν και λαμβάνουν διάφορα σχήματα και μορφές για να μεταβιβάσουν τα ασυνείδητα μηνύματά τους στους αδαείς και στους αμύητους των μεγάλων μυστικών που κρύβει στην αγκαλιά της η Μητέρα Φύση και που αποκαλύπτει μόνον όταν είναι κανείς ουδέτερος απέναντί της, κοντά σε κάθε συναισθηματική απόσχιση.

«Και μπορεί να διδάξει στον κάτοχό της την χειρομαντεία, την πυρομαντεία, την ορνιθοσκοπία και την νεκρομαντεία», είπε ο καθηγητής Άνταμς και αρπάζοντας το χαρτί με τα σχέδια το πέταξε σαν σαΐτα προς την φωτιά του τζακιού και συμπληρώνοντας είπε: «Μπορεί επίσης να διδάξει την γλώσσα των κυμάτων της θαλάσσης, των λιμνών και των ποταμών αναλόγως του παφλασμού που κάνουν και να σου αποκαλυφθούν από το υδάτινο στοιχείο μυστικά της γης των προϊστορικών αλλά και των ιστορικών χρόνων…».

Ξαφνικά η φωτιά στο τζάκι άρχισε να αποδυναμώνεται ˙ ίσως από την πρότερη εισβολή των πνευμάτων που πάγωσαν και την ατμόσφαιρα του γραφείου.

Ο Γκέοργκ Μπάλερ αποφάσισε να παρέμβει δυναμικά και να βάλει μερικά κούτσουρα στο τζάκι προτού η φωτιά σβήσει ολοκληρωτικώς από την ψυχρή εισβολή των ακανόνιστων ανέμων και των ρευμάτων που τους ακολουθούσαν.

«Το δαχτυλίδι ανασταίνει τους νεκρούς που γνωρίζουν όλα τα μυστικά των ζωντανών…», είπε ο Τζον Άνταμς που καθόταν άνετα στην καρέκλα του επαναπαυμένος στις φροντίδες του Γκέοργκ Μπάλερ για την απρόσκοπτη λειτουργία της θερμοκρασίας του δωματίου.

«Μπορεί επίσης σε ερημιές να κάνει να φυτρώσουν φυτά, φρούτα και δένδρα για τις χαμένες ψυχές στον καύσωνα της Φύσης…», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ με την πλάτη στραμμένη στον καθηγητή Άνταμς ατενίζοντας από την θέση του στο παράθυρο την αγριάδα της γερμανικής φύσης.

«Δύναται να προκαλέσει και χαρά στους απογοητευμένους και λυπημένους της ζωής…», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ σχεδόν συγκινημένος από την λειτουργία του δαχτυλιδιού.

«Δύο λαοί ή δύο έθνη όταν βρεθούν αντιμέτωπα σε εχθρικό επίπεδο μπορεί να συμφιλιωθούν κάτω από την μαγική επήρεια του δαχτυλιδιού…», είπε ο καθηγητής Άνταμς ενώ ίσιωνε το μουστάκι του που παρέπεμπε σε εμφάνιση ανθρώπων της δεκαετίας του 1920.

«Μπορεί και να βρει υδάτινους πόρους στην μέση της ερήμου ή στα βραχώδη όρη αν το επιθυμήσει ο κάτοχός του», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ και ξανακάθισε αναπαυτικά αυτή την φορά στην καρέκλα του γραφείου του.

«Δίνει επίσης γενναιότητα και θάρρος στον κάτοχό του…», είπε ο καθηγητής Άνταμς και σηκώθηκε από την θέση του για να πάει στο τζάκι και να ζεσταθεί.

«Κάνει το δυνατό αδύνατο κύριε καθηγητά και πολύ μου αρέσει αυτό. Κάνει και τις άτεκνες γυναίκες να γεννήσουν παιδιά αν δεν το γνωρίζατε…», έλεγε ο Γκέοργκ Μπάλερ ενώ χάιδευε τους ώμους της καρέκλας.

«Το γνωρίζω κύριε Μπάλερ… Δεν είμαι τόσο αδαής όσο νομίζετε… Γνωρίζει επίσης την διάρκεια ζωής κάθε έμβιου όντος… Και την δική μου και την δική σας για κακή ή καλή μας τύχη…», είπε ο Τζον Άνταμς ενώ χτυπούσε τα δάχτυλά του στο τζάκι.

«Γνωρίζει επίσης το δαχτυλίδι όλα τα προδοτικά τεχνάσματα κατά προσώπων εξουσίας και έχει την δύναμη να τα αποκαλύπτει ώστε να τα σώζει από δολοφονίες και από πτώση των θέσεών τους…», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ μετατρέποντας την καρέκλα του σε αιώρα με περιπαικτική διάθεση αυτή την φορά.

«Το δαχτυλίδι είναι ικανό αν το φορέσει κανείς και αιμορραγεί σε πληγές που έχει αποκτήσει να σταματήσει ανυπερθέτως την αιμορραγία…», είπε ο καθηγητής Άνταμς ενώ κοίταζε την φλόγα στο τζάκι που είχε δυναμώσει επικίνδυνα ˙ στο βαθμό που θα νόμιζες ότι είναι έτοιμο να ξεπηδήσει από εκεί αποκτώντας μια μορφή δαίμονα που ήθελε να παρέμβει και εκείνος στην ροή της συζήτησης. Όμως για κάποιον άγνωστο λόγο οι σπίθες και οι φλόγες τιθασεύτηκαν από το βλέμμα του καθηγητή Άνταμς με την καθηλωτική του δύναμη που είχε την τάση της εξισορρόπησης των άλογων στοιχείων της Φύσεως.

«Η Ινάννα μάθε πως προσφέρει την αρμόδια νύφη σε όποιον άνδρα το επιθυμεί αρκεί να προσφέρει την κατάλληλη θυσία γι'αυτήν», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ και σταμάτησε το παιχνίδι με την αιώρηση της καρέκλας όχι τόσο από τον φόβο του αγνώστου όσο από τον σωστό διαμερισμό των ευθυνών και αρμοδιοτήτων της μαγικής σφαίρας της λογικής.

«Οι ανθρώπινες ιδιότητες του δαχτυλιδιού… Το δαχτυλίδι εκ φύσεως μπορεί να ανοίξει αστρικές πύλες, να έλθεις σε επαφή με εξωγήινους πολιτισμούς και λαούς και να επικοινωνήσεις μαζί τους στην γλώσσα που θα επιλέξει αυτό…», είπε ο καθηγητής Άνταμς ενώ κοίταζε με δέος και θαυμασμό το αντίγραφο της μούμιας του Τουταγχαμών.

«Με αυτό μπορεί να βρεις στην γη τον πιο σπάνιο αρχαιολογικό θησαυρό…», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ στην ακινησία του Βραγχίδη.

«Όποιος κατέχει το δαχτυλίδι η χώρα του είναι προορισμένη να γεννήσει τις πιο ενάρετες ψυχές που κυβέρνησαν τον πλανήτη ανά τους αιώνες σε πολιτικό, κοινωνικό και πολιτιστικό επίπεδο μετενσαρκωμένες σε ανάλογες για να υπερτονισθεί η κυκλικότητα της εξουσίας που εξασφαλίζει το δαχτυλίδι», είπε σε στριφνό ύφος ο καθηγητής Άνταμς ενώ ψηλάφισε το πρόσωπο του Τουταγχαμών για να κλέψει κάτι από την αιώνια λάμψη και δόξα του.

«Έτσι ο Ανδριανός μπορεί να έχει μετενσαρκωθεί στον Μπαράκ Ομπάμα επί παραδείγματι και ο Ιούλιος Καίσαρας στον Βλαντιμίρ Πούτιν», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ με ένα σατανικό χαμόγελο και ξαναξεκίνησε την αιώρηση της καρέκλας με μεγαλύτερη εμμονή αυτή την φορά.

«Το δαχτυλίδι μπορεί να αντιμετωπίσει σε όποιο το φοράει τις ασθένειες του κεφαλιού, των ματιών, τα καρδιακά νοσήματα, τους κολικούς, τους μυϊκούς πόνους, τις ασθένειες των νεύρων, τα κρυώματα, τους στομαχόπονους, τους πυρετούς, προβλήματα στα γόνατα, βήχες και δύσπνοιες, δυσουρία, φλεγμονές, πόνους στα πλευρά, άνοια ή αμνησία, την φυματίωση, αϋπνίες, υστερίες, μυϊκές παραλύσεις, σήψεις και γενικότερα χρόνιες ασθένειες», είπε ο καθηγητής Άνταμς με αναστηλωτικό ύφος.

«Δεν αναφέρατε τίποτε για το Δένδρο του Καλού και του Κακού κύριε Μπάλερ του οποίου τα μυστικά είναι κλειδωμένα στα αρχεία των Ατλάντων και τω ιερέων της Ατλαντίδος», είπε ο καθηγητής Άνταμς με επιπληκτικό ύφος.

«Το μόνο που μπορώ να σας πω κύριε καθηγητά είναι πως αυτό το δένδρο αντί για καρπούς έχει εκατομμύρια τηλεοράσεων που καταγράφουν με σαδιστική λεπτομέρεια την ζωή των κατοικούντων εις την γη αδιαλείπτως και υπερεντατικώς μέσω των κατασκόπων τους που βρίσκονται στα κτήρια, στα δέντρα, στους πεζόδρομους, στα βουνά, στα ποτάμια, στις θάλασσες και όπου αλλού μπορεί να σκεφτεί ο ευφυέστατος νους σας… Αυτή η μηχανή γιατί περισσότερο με μηχανή μοιάζει και ολιγότερο με δένδρο σταλθέν εκ της φύσεως σκοπό έχει να οριοθετήσει τις ανθρώπινες ζωές και να προσδιορίσει μετά θάνατον αν πρέπει να πάνε στην Κόλαση, στο Καθαρτήριο ή στον Παράδεισο… Υπολογιστικού χαρακτήρος μηχανή με κατασκοπευτική φύση αποτελεί ένα πανίσχυρο όπλο για οντότητες που έχουν κριθεί ήδη και το χρησιμοποιούν για προσωπική τους χρήση… Αφορά τις ψυχές που δεν έχουν κριθεί που ανήκουν

ακόμη…», έλεγε ο Γκέοργκ Μπάλερ στην αιώρησή του με την καρέκλα ενώ το γραφείο του έτριζε από τα ακουμπισμένα του δάχτυλα σε αυτό.

«Για να συμπληρώσω ο,τι χρειάζεται… Με το δαχτυλίδι τέρμα οι χωρισμοί και τα διαζύγια, οι οργές, οι έριδες και οι μνησικακίες… Τέρμα για την σήψη και την καταστροφή…», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ που συνέχιζε απτόητος την αιώρηση με την καρέκλα με την ελπίδα της μεταρσίωσης στους ουρανούς για να γνωρίσει όλα του τα μυστικά και αυτά ειδικώς που γνωρίζουν μόνον ολίγοι και εκλεκτοί.

«Όποιος θέλει την αγάπη ένα μήλο ή τις στάχτες του πρέπει να φάει… Ή ένα χάλκινο περίαπτο θα πρέπει να φοράει…», είπε ο καθηγητής Άνταμς που έβλεπε έκπληκτος το ανώριμο παιχνίδισμα του Γκέοργκ Μπάλερ με την καρέκλα και που ήθελε με κάποιο τρόπο σε αυτό να αντιδράσει. Συμπλήρωσε εντούτοις με τα ακόλουθα λόγια: «Με ένα ζευγάρι καλτσοδέτες θα μπορέσετε με το δαχτυλίδι να πετάξετε ή με έναν μανδύα που μοιάζει με χαλί. Θα ρωτήσετε τα πνεύματα για ο,τι το νου σας τυρρανάει».

«Με το δαχτυλίδι μπορεί να ερμηνεύσεις όλα τα όνειρα και με την υδρομαντική στο νερό να δεις τον κλέφτη των αντικειμένων που σου υπεξαίρεσαν», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ που εξακολουθούσε να αιωρείται στην καρέκλα σαν μικρό κοριτσάκι που δεν ήταν στερημένο από την χαρά του παιχνιδιού μα πλήρως απογοητευμένο που δεν το ακολουθούσαν και τα υπόλοιπα παιδιά.

«Θεωρώ πως η συζήτηση έλαβε το τέλος της κύριε Μπάλερ…», είπε με κοφτό ύφος ο καθηγητής Άνταμς θέλοντας να μην ακούσει κάτι παραπάνω για τις θεωρίες της Ατλαντίδος.

«Έτσι είναι αν έτσι επιθυμείτε…», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ ο οποίος σηκώθηκε από την θέση του για να προϋπαντήσει στην είσοδο του σπιτιού του τον καθηγητή Άνταμς που κατευθύνθηκε στην ιματιοθήκη για να παραλάβει το παλτό και την ομπρέλα του.

«Ας είναι έτσι… Αρκετά έμαθα από τον καθηγητή Άνταμς… Η Αλεξάνδρεια αυτή δεν έχει πια άλλα να δώσει», σκέφτηκε ο Γκέοργκ Μπάλερ καθώς έβλεπε τον καθηγητή Άνταμς να απομακρύνεται από την θύρα του οικήματός του και να κατευθύνεται στο αυτοκίνητό του με γοργή χάρη λόγω της ψιχάλας που έριχνε από τα μεσάνυχτα και έπειτα.

Ο Γκέοργκ Μπάλερ σκέφτηκε πως το αυτοκίνητο δεν είναι τίποτε άλλο παρά υπηρέτης του ανθρώπινου γένους υπό την έποψη της Τεχνολογικής Επανάστασης, υποκαθιστώντας το άλογο, τον ελέφαντα ή την δρομάδα για να υπενθυμίζει πως η Μηχανική Τέχνη είναι η ύψιστη των επιστημών και πως ποδηγετεί τα στοιχεία της Φύσης στο άρμα της δίχως ερωτήσεις και απαντήσεις στην μεγαλοδυναμία της. Εξάλλου είναι στην φύση του ανθρώπου κάποιος να υπηρετεί πάντοτε από την δουλεία στην Αρχαία Ελλάδα ως την Βιομηχανική

Επανάσταση και την Τεχνολογική που επακολούθησε. «Ώρα για να παραδοθώ στο όνειρο», σκέφτηκε ο Γκέοργκ Μπάλερ την ώρα που έκλεινε την κεντρική θύρα αφού το αυτοκίνητο του καθηγητή Άνταμς είχε απομακρυνθεί σε τέτοιο βαθμό που δεν διαφαινόταν στον ορίζοντα.

ΗΜΕΡΑ ΔΕΥΤΕΡΗ

Εκείνο το παγωμένο μεσημέρι του Ιανουαρίου ο Γκέοργκ Μπάλερ είχε αποφασίσει να το περάσει στο γραφείο του καθηγητού Louis Belon στο Berkeley για να μάθει πολλά περισσότερα τόσο για την καταποντισμένη στον Ατλαντικό Ωκεανό Ατλαντίδα όσο και για ήθη και έθιμα των κατοίκων της που είχαν λησμονηθεί στο πέρασμα των αιώνων.

Οι νιφάδες χιονιού διαδέχονταν η μία την άλλη όπως ήταν ιδωμένες από τα παράθυρα των διαδρόμων του Πανεπιστημίου που τους διέσχιζε με περισσή ορμή και ταχύτητα μέχρι να προσεγγίσει το γραφείο του καθηγητού Belon. «Έμοιαζαν με μικρούς βράχους λευκούς στο επάγγελμα που η ενασχόλησή τους ήταν να σκεπάσουν τα μυστικά των Ατλάντιων κατοίκων και να την καταποντίσουν από μη βαθύτερα στην μνήμη και στο ασυνείδητο των απλών ανθρώπων. Εξάλλου το χιόνι είναι η στερεοποιημένη μορφή του νερού, του κατεξοχήν στοιχείου καταδικαστέου στην μνήμη των Ατλάντιων κατοίκων ως υπόμνηση της τιμωρίας τους για παράβαση των όρκων που έχουν δώσει στους Ολύμπιους θεούς.

Οι διάδρομοι φάνταζαν ατελείωτοι και δαιδαλώδεις στον Γκέοργκ Μπάλερ που ως απόφοιτος φιλολογίας δεν είχε συνηθίσει – και παρά το γεγονός ότι υπήρξε κάποτε φοιτητής- τους δαιδαλώδεις διαδρόμους που οδηγούσαν στα γραφεία των καθηγητών και συνεπώς στην επίλυση των αποριών που του είχαν δημιουργηθεί για την Ατλαντίδα και τους μακάριους κατοίκους της.

Εντούτοις ο Γκέοργκ Μπάλερ δεν άργησε να βρει τον πιθανό στόχο που ήταν η ταμπέλα σε πόρτα του καθηγητού Αρχαίας Ελληνικής φιλολογίας Louis Belon με το όνομα και τον τιμητικό του τίτλο. Χτύπησε την πόρτα με επιφυλακτικότητα φοιτητού που καιρό έχει να επισκεφθεί Πανεπιστήμιο και το πράττει για λόγους ανάγκης εξαιτίας της αποκοπής του από τα πανεπιστημιακά δρώμενα.

Ο Γκέοργκ Μπάλερ ανέμενε με κομμένη την ανάσα την ανταπόκριση από την άλλη πλευρά του τοίχου. «Περάστε!», αναφώνησε ο καθηγητής Belon.

Ο Γκέοργκ άνοιξε την πόρτα διάπλατα και αντίκρισε τον Louis Belon καθισμένο στην καρέκλα του γραφείου του να διορθώνει μία στοίβα από γραπτά φοιτητών της παρούσας εξεταστικής.

Ο Louis Belon ήταν ένας γκριζομάλλης καθηγητής με ενδυμασία που ταίριαζε περισσότερο σε ακαδημαϊκό και λιγότερο σε καθηγητή Πανεπιστημίου, με

ρυτίδες κυρίως έκφρασης στο άνω χείλος, στα μάγουλα και στα μάτια. Πίσω από τα γυαλιά μυωπίας που φορούσε ανελλιπώς κρυβόταν μια οξύτατη ματιά στην διάκριση των προθέσεων του προσώπου που είχε πάντοτε απέναντί του. Δεν ξεγελιόταν με τίποτε.

Οι ώμοι του ήταν στεγνοί μυών και σε γενικές γραμμές ήταν ψηλός στο ανάστημα σαν τον Κολοσσό της Ρόδου σε ανθρώπινη σμίκρυνση ενώ τα μακριά του μαλλιά πρόδιδαν μία ενασχόληση με την ποίηση και τον στοχασμό… Επιπλέον τα ζαρωμένα χέρια του και ο επίσης τσαλακωμένος λαιμός του πρόδιδαν την ηλικία του ˙ δεν ήταν παραπάνω από 65 χρονών όμως τα πλησίαζε επικίνδυνα.

«Σας χαιρετώ κύριε καθηγητά!», είπε σε ενθουσιαστικό τόνο ο Γκέοργκ Μπάλερ και προέτεινε το χέρι του για την αναμενόμενη χειραψία.

Ο καθηγητής δεν ανταποκρίθηκε σε αυτή την χειρονομία καλής θέλησης όχι τόσο από επιφυλακτικότητα όσο από την πεποίθηση πως οι τυπικές χειρονομίες εξυπηρετούν κοινωνικές νόρμες που ήταν ασύμβατες με τον κοινωνικό του ρόλο και πως η λειτουργία του ήταν διάφορη από κοινωνικές συμβάσεις που πλάστηκαν από κοινωνιογενείς συνιστώσες σαν το θρησκευτικό σύστημα. Αντ'αυτού του έδειξε με το χέρι του την Ουρσουλίνα καρέκλα απέναντί του για να την συζευχθεί.

Ο Γκέοργκ Μπάλερ υπήκουσε προθύμως μην μπορώντας να πράξει κάτι διαφορετικό. Για να σπάσει ο πάγος αποφάσισε να πάρει πρώτος τον λόγο.

«Σας είχα στείλει επιστολή με την οποία σας ζητούσα να μου δώσετε πληροφορίες για την Αρχαία Ατλαντίδα… Σκοπεύω να γράψω ένα βιβλίο…», έλεγε ο Γκέοργκ Μπάλερ ενώ τα χέρια του ενώνονταν πάνω στο τραπέζι του γραφείου του καθηγητή Belon περισσότερο από συγκέντρωση στο αίτημά του και λιγότερο από αμηχανία.

«Δεν αντιλέγω κύριε Μπάλερ… Ας ξεκινήσουμε από τα πιο απλά ζητήματα… Η Ατλαντίδα ως ήπειρος υπέστη τέσσερις κατακλυσμούς… Στον πρώτο κατακλυσμό απέμειναν 10 μεγάλα νησιά… Αυτό συνέβη 800.000 χρόνια πριν… 200.000 χρόνια πριν στον δεύτερο κατακλυσμό βυθίστηκαν τα 8 νησιά και απόμειναν δύο μεγάλα νησιά… Η Ρούτα στο βόρειο ημισφαίριο και η Δάιντα στο νότιο…».

«Υπήρχε κάποια άλλη ονομασία για αυτά τα νησιά γιατί βρήκα πως λέγονταν Θούλη και Άβαλον από μία σχετική έρευνα που διεξήγαγα με δική μου πρωτοβουλία…», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ και αποσκίρτησε το ένα του χέρι από το άλλο υιοθετώντας όχι την στάση της ικεσίας αλλά την θέση του διαζυγίου.

«Έχετε δίκαιο… Η Ρούτα ταυτίζεται με την Θούλη και η Δάιντα με το Άβαλον… Στον τρίτο κατακλυσμό που συνέβη 80.000 χρόνια πριν παρέμεινε το νησί που λεγόταν Ποσειδωνία… Στον τέταρτο κατακλυσμό που συνέβη πριν 12.000 χρόνια

καταποντίστηκε και αυτό και δεν απέμεινε τίποτα από την κραταιά ήπειρο της Ατλαντίδος…», είπε με περίλυπο ύφος ο καθηγητής διορθώνοντας εκ παραλλήλου το γραπτό ενός φοιτητού του.

«Φαντάζομαι πως θα υπήρξαν και ανάλογες κλιματικές αλλαγές από τον καταποντισμό της Ατλαντίδος…», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ και άναψε ένα τσιγάρο, γεγονός που ενόχλησε ελαφρώς τον καθηγητή Belon.

«Αν και έχω τελειώσει κλασικές σπουδές στην Σορβόννη γνωρίζω για το ρεύμα του Μεξικού… Η Ατλαντίδα έκανε απροσπέλαστη ως τότε την διέξοδό του προς τις Ευρωπαϊκές ακτές… Με την καταβύθισή της το θερμό ρεύμα του Μεξικού έφθασε στην Γηραιά ήπειρο και άρχισε νε λιώνει τους πάγους που την κάλυπταν», είπε ο καθηγητής Belon με ύφος δημοσιογράφου που καλύπτει μετεωρολογικό δελτίο.

«Για το ύψος των κατοίκων της Ατλαντίδος τι γνωρίζουμε; Ήταν κοντοί ή ψηλοί;», ρώτησε ο Γκέοργκ Μπάλερ ενώ εναπόθετε την στάχτη του τσιγάρου του στο τασάκι του γραφείου του καθηγητή Belon.

«Το ύψος τους κυμαινόταν από τα 2,5 μέτρα ως τα 6… Γιγαντιαίοι σκελετοί βρέθηκαν στο Λος Άντζελες, στο Στρηνγκ Βάλλει της Νεβάδα, στην Καλιφόρνια και στο Μεξικό…», είπε ο καθηγητής Belon και σχεδίασε ένα γιγαντιαίο σκελετό σε ένα λευκό χαρτί που είχε μπροστά του.

«Ξεχάσατε την Αρκαδία στην Πελοπόννησο όπως αναφέρει ο Ηρόδοτος…», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ συνεχίζοντας το κάπνισμα μετά πάσης προσοχής.

«Ξέχασα να σας αναφέρω πως οι κάτοικοι της Ατλαντίδος λάτρευαν τον ταύρο… Ο βασιλιάς της Ατλαντίδος κάθε 10 χρόνια αντιμετώπιζε μονήρης έναν ταύρο και από την έκβαση αυτής της συνάντησης έδειχνε αν η βασιλεία του ήταν δίκαιη ή όχι και αν έπρεπε να συνεχισθεί ή όχι…».

«Γιατί πιστεύετε ότι υπήρχε η λατρεία των κατοίκων της Ατλαντίδος στον ταύρο;».

«Τα κέρατά του συμβόλιζαν την ένωση του ουρανού και της γης αφού ήταν τετράποδο και γειωμένο ζώο. Τα κέρατα είναι η δίοδος επικοινωνίας με τα μυστικά του ουρανού που ενώνονται με αυτά της γης… Σύντομα το άθλημα γινόταν με άλματα πάνω από τον ταύρο ως μία στιγμιαία προσπάθεια ο άλτης να φανερώσει στον εαυτό του αυτά τα μυστικά που συνδιαλέγονταν σε αυτή την αόρατη ροή επικοινωνίας», είπε ο καθηγητής Belon σχεδιάζοντας μια σκηνή από τα Ταυροκαθάψια.

«Ίσως οι ταυρομαχίες στην Ισπανία, η λατρεία του ταύρου στην Αίγυπτο και τα Ταυροκαθάψια στην Κρήτη να έχουν τις ρίζες τους στα έθιμα των κατοίκων της Ατλαντίδος… Ήταν αποικίες τους και δεν πρέπει να το ξεχνάμε αυτό…».

«Έχει παρατηρηθεί πάντως πως χέλια από ποταμούς της Ευρώπης μεταναστεύουν στην θάλασσα των Σαργασσών ακολουθώντας την ροή ενός παλαιού ποταμού που φαίνεται πως δεν υπάρχει πια, εναποθέτουν τα αυγά τους εκεί και επιστρέφουν στον τόπο καταγωγής τους. Το ίδιο συμβαίνει και με αποδημητικά πουλιά που απεγνωσμένα κάνουν κύκλους για να προσγειωθούν και αυτά στην θάλασσα των Σαργασσών και συνεχίζουν το ταξίδι τους στην Αμερική. Από αυτά τα δύο γεγονότα τεκμαίρομαι πως η Ατλαντίδα πρέπει να έχει βυθιστεί κοντά στην θάλασσα των Σαργασσών», είπε ο καθηγητής σχεδιάζοντας στο λευκό χαρτί με τα ταυροκαθάψια, πτηνά και χέλια γύρω από το εικονίδιο.

«Συν τοις άλλοις κρυσταλλοποιημένη λάβα βρέθηκε στα βάθη του Ατλαντικού Ωκεανού απόδειξη πως κάποτε εκεί υπήρχε μία ήπειρος αφού η λάβα κρυσταλλοποιείται μόνον όταν έλθει σε επαφή με τον ατμοσφαιρικό αέρα…», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ και έσβησε το τσιγάρο του στο τασάκι του γραφείου.

«Παρατηρήθηκε κύριε Μπάλερ πως μία απότομη μεταστροφή του άξονα της γης προκάλεσε τον τρίτο κατακλυσμό στην ήπειρο της Ατλαντίδος αν δεν το γνωρίζετε…», είπε ο καθηγητής Belon ενώ σχεδίαζε μια μικρογραφία του πλανήτη Γη στο χαρτί με τα χέλια, τα πτηνά και τα ταυροκαθάψια.

«Η ακριβής τοποθεσία της Ατλαντίδος μπορεί να προσδιορισθεί;», ρώτησε με αγωνία ο Γκέοργκ Μπάλερ πίνοντας το ποτήρι με το νερό που του προσέφερε ο καθηγητής Belon.

«Χωρίς να είναι τίποτα βέβαιο προσδιορίζεται στην Μεσο-ωκεάνια ράχη του Ατλαντικού στο σημείο που απομακρύνονται η Αφρικανική και η Ευρωασιατική Πλάκα με την αντίστοιχη της Βόρειας και Νότιας Αμερικής… Λόγω της απομάκρυνσης των πλακών ο Ατλαντικό Ωκεανός μεγαλώνει δύο εκατοστά κάθε χρόνο… Πιθανολογείται πως οι Αζόρες και οι Αντίλλες είναι υπολείμματα της Αρχαίας Ατλαντίδος ενδεχομένως κορυφές βουνών της ή ίσως νησιά που αναδύθηκαν από την απομάκρυνση των πλακών…», είπε ο καθηγητής Belon σχηματίζοντας στο χαρτί που ζωγράφιζε ακατανόητα σχήματα και γραμμές που ίσως να συμβόλιζαν την τοποθεσία της Ατλαντίδος.

«Γνωρίζω πως οι Αζτέκοι θεωρούσαν τους εαυτούς τους απογόνους αυτών που ήλθαν από το νησί στην μέση του Ατλαντικού που χάθηκε… Η κατάληξη στην θέα των Κοετζακοάτλ παραπέμπει στην λέξη Ατλαντίς…».

«Ατλ… Έχετε δίκαιο κύριε Μπάλερ… Οι Άτλαντες έλαβαν το όνομά τους εξάλλου από τον γιο του Ποσειδώνος τον Άτλαντα… Οι Αθηναίοι προτίμησαν την ελιά και την προσφορά της θεάς Αθηνάς από τις κρήνες του Ποσειδώνα…».

«Και γι'αυτό αποφάσισε να πάρει ο Ποσειδώνας υπό την προστασία του το νησί της Ατλαντίδος που ήταν αποικία όπως φαίνεται των Αρχαίων Αθηναίων…»,

είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ ανακουφισμένος που άκουγε πληροφορίες ανείδωτες μέχρι εκείνη την στιγμή.

«Ας μην ξεχνούμε πως ο Άτλαντας κρατούσε στα χέρια του την Γη… Αυτό το γεγονός συμβόλιζε την παντοδυναμία των κατοίκων της Ατλαντίδος αλλά και το γεγονός ότι κρατούσαν στα αρχεία τους τα μυστήρια και τα μυστικά των χθόνιων θεοτήτων και την παντοκυριαρχία τους στην Γη και στις δυνάμεις της…», είπε ο καθηγητής Belon ενώ ζωγράφιζε τον θεό Άτλαντα ανάμεσα στις ασυνάρτητες εικόνες του χαρτιού του.

«Η καταστροφή της;»

«Προήλθε από παλιρροιακά κύματα και γιγαντιαίους σεισμούς τουλάχιστον 9 Ρίχτερ… Καταστράφηκε και μέρος της παραλίας και της νησιωτικής Ελλάδος… Αρχαία χειρόγραφα που μας διασώθηκαν για την Ατλαντίδα προήλθαν από την Αίγυπτο που ήταν όπως προανέφερα αποικία της…», είπε ο καθηγητής Belon και άρχισε να σκίζει από τις άκρες το χαρτί του.

«Δεν προήλθε από έναν παγκόσμιο κατακλυσμό που τον έστειλε ο Δίας μέσω του Ποσειδώνα για να τιμωρήσει τους Άτλαντες για την αλαζονεία τους αλλά και την υπεροψία τους έναντι του πολιτισμού των Αρχαίων Ελλήνων και των Ολύμπιων θεών;», ρώτησε με ύφος απόγνωσης ο Γκέοργκ Μπάλερ αφού κατακερματιζόταν η γνώμη που είχε εμπεδώσει και καλλιεργήσει σε στερεό έδαφος εδώ και χρόνια από τα αναγνώσματα των βιβλίων της αρχαιοδιφικής του απόπειρας.

«Κάπως έτσι τελειώνει ο Κριτίας του Πλάτωνα κύριε Μπάλερ… Είναι μία θεωρία που ως επιστήμονες μπορούμε να αντικρούσουμε το μυθολογικό της περιεχόμενο που είναι εξορθολογικό αλλά μπορούμε να κρατήσουμε ως δεδομένο μόνον τον παγκόσμιο κατακλυσμό… Εξάλλου τα τσουνάμι και τους τεράστιους σεισμούς στην περιοχή της Ατλαντίδος μπορεί να προκαλέσουν πάντα και οι 12 θεοί του Ολύμπου που συγκεντρώθηκαν σε σύναξη για να αποφασίσουν την μοίρα της Ατλαντίδος… Αλλά αυτό είναι το ανορθολογικό κομμάτι πάντα της ιστορίας και εμείς οφείλουμε ως επιστήμονες να είμαστε δύσπιστοι πάντοτε ως προς αυτό…».

«Αναφέρεσθε κύριε καθηγητά στο επίμαχο χωρίο του Κριτία που τελειώνει απότομα δίχως να έχουμε την συνέχειά του. Ο Δίας λοιπόν ο θεός των θεών που κυβερνάει σύμφωνα με τους νόμους επειδή μπορεί να βλέπει τέτοια πράγματα, παρατηρώντας ότι αυτός ο χρηστός λαός τραβούσε για την καταστροφή αποφάσισε να τον τιμωρήσει για να γίνει νουνεχής αφού συνετισθεί… Κάλεσε λοιπόν σε συμβούλιο τους θεούς στην τιμιότατη κατοικία τους που ευρίσκετο στην μέση του κόσμου και βλέπει τα πάντα καλά, όσα έχουν πραγματοποιηθεί και αφού τους συγκέντρωσε είπε…», ανέφερε ο Γκέοργκ Μπάλερ με ύφος μαθητού που έχει απομνημονεύσει τέλεια το μάθημά του.

«Σύμφωνα με τον Πλάτωνα οι Άτλαντες είχαν αναμφισβήτως θεϊκή καταγωγή και υπάκουαν στους νόμους που υπόκεινται όλοι οι θεοί… Οι καρδιές τους ήταν καθαρές σαν το γάργαρο νερό και το μυαλό τους ήταν προσδιορισμένο να επιτελεί ευγενικά έργα… Η λογική και η σύνεση χαρακτήριζε τις μεταξύ τους σχέσεις ενώ δεν έδιναν μεγάλη σημασία στα υλικά αγαθά που τα περιφρονούσαν θεωρώντας την αρετή ως το σημαντικότερο γνώρισμα που θα έπρεπε να έχει κάποιος στην ζωή του ˙ το μοναδικό του εφόδιο ίσως… Παρά τα πλούτη τους είχαν αυτοέλεγχο και έδιναν μεγάλη σημασία στην αξία της φιλίας… Ώσπου…», είπε ο καθηγητής Belon και το πρόσωπό του συννέφιασε επικίνδυνα αφήνοντας όμως να το διαπεράσουν μικρές ακτίνες φωτός από την θέρμη και την λάμψη του ηλιακού του νου που ξέρει όλα τα εμπόδια να τα υπερπηδάει.

«Ώσπου…», επανέλαβε μονότονα ο Γκέοργκ Μπάλερ περιμένοντας την συνέχεια της πρότασης για να δώσει λογικό ειρμό στην σκέψη του.

«Ώσπου το θεϊκό τους στοιχείο αναμείχθηκε πολύ με το ανθρώπινο… Δεν προχώρησαν μόνον σε συνουσία με τις ανθρώπινες οντότητες νοθεύοντας έτσι τις δικές τους θεϊκές ιδιότητες αλλά άρχισαν να υιοθετούν τον ανθρώπινο τρόπο ζωής τους, τις συνήθειες και τα έθιμά τους… Μάλιστα τους είχε καταλάβει πλεονεξία να αποκτούν ολοένα και περισσότερα πλούτη και δεν σταματούσε με τίποτε η ορμή τους…».

«Να υποθέσω ότι σταμάτησαν να υπακούνε στους νόμους που υπόκεινται οι Ολύμπιοι θεοί!», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ και σηκώθηκε από την θέση του για να παρατηρήσει την βιβλιοθήκη του καθηγητή Belon. Ανάμεσα στα εκατοντάδες βιβλία που υπήρχαν το μάτι του έπεσε στο βιβλίο του Ιγνάτιου Ντόνελα, μέλος του Αμερικανικού Κογκρέσου ¨Ατλαντίδα, ο προκατακλυσμιακός κόσμος¨ που προσπαθούσε ν'απαντήσει στο ερώτημα αν υπήρξε πραγματικά η Ατλαντίδα ή αν ήταν μία επινόηση του Πλάτωνα και αν πράγματι υπήρξε πού ακριβώς άφησε τα απομεινάρια της.

Ο Γκέοργκ Μπάλερ έβγαλε το βιβλίο από την βιβλιοθήκη και το φυλλομέτρησε βιαστικά.

«Οι Ατλάντιοι με το δαχτυλίδι της παντοδυναμίας μπορούσαν να φυλλομετρούν ένα βιβλίο και να γνωρίζουν τις λεπτομέρειές του ακόπως», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ που χαμογελούσε σαρδόνια και με τάση μυστικοπάθειας συμπληρώνοντας: «Ένα από τα λάθη των Ατλάντων που εξόργισαν τους Ολύμπιους-αν μπορεί κανείς να τα πει λάθη- ήταν πως ενώ συνουσιάζονταν με τους θνητούς ήθελαν να τους κάνουν αθάνατους και να μεταλαμπαδεύσουν τις γνώσεις τους σε αυτούς που ήταν γνωστοί για τις αμαρτίες τους με σκοπό την εξάπλωση της αμαρτίας σε όλες τις κοινωνικές κάστες… Έτσι οι θνητοί γίνονταν κάτοχοι μυστικών γνώσεων που ήταν προορισμένες μόνον για τους θεούς που μέσα στην ανιδιοτέλεια και στην Τρίτη διάσταση που ακολουθεί το σχήμα θέσης-αντίθεσης και η οποία είναι ουδέτερη και αφασική εξοργίστηκαν αν

μπορεί να το πει κανείς αυτό με την τακτική των Ατλάντων να πολλαπλασιάσουν την μολυσμένη πληγή… Φαντασθείτε έναν ασθενή θνητό με νοσήματα να γίνεται φορέας χειρότερων νοσημάτων που επικαλύπτουν το ήδη υπάρχον… Οι θνητοί με τα ελαττώματα και τις αδυναμίες τους όταν γίνονται κάτοχοι μυστικών και απόκρυφων γνώσεων γίνονται επικίνδυνοι για το κοινωνικό σύνολο αφού μπορεί να τις χρησιμοποιήσουν εναντίον του για την εκμαύλισή του ή με χρησιμοθηρία και για προσωπικό τους όφελος όταν ορκίστηκαν αυτοί που φυλάττουν τούτη την ιερή γνώση πως αυτή θα μεταδιδόταν μόνον σε αγνούς και ενάρετους και όχι για ίδιον όφελος…».

«Ίσως οι Ολύμπιοι να είχαν δίκαιο που καταπόντισαν την Ατλαντίδα και τους κατοίκους της αν τα όντα ήταν πίσω από την καταστροφή της ο Άδης με τους τεράστιους σεισμούς που προκαλεί στα έγκατα της γης, ο Ποσειδώνας με τα τεράστια τσουνάμι που μπορεί να καλύψουν ολόκληρη ήπειρο και ο Δίας ο κύριος των νεφελών που μπορεί να προκαλέσει κατακλυσμιαίο όλεθρο. Αν συνδυαστεί η οργή και των τριών θεών δεν εκπλήσσομαι που η μοίρα της Ατλαντίδος είναι συνυφασμένη με τα βάθη του Ατλαντικού Ωκεανού…», είπε ο καθηγητής Belon και πέταξε το χαρτί που είχε ζωγραφίσει στο καλάθι των αχρήστων.

«Ίσως κύριε καθηγητά οι Ατλάντιοι να πίστευαν στην δημοκρατία και στην έννοιά της και την οποία πρέσβευε η Αρχαία Αθήνα…».

«Προτού πολεμήσει μαζί της ή αφότου της επιτέθηκε;».

«Μην είσαστε τόσο προκατειλημμένος επειδή έχετε σπουδάσει Αρχαία Ελληνική Ιστορία… Αλήθεια μου είπατε πως έχετε προσδιορίσει γεωγραφικά πού έχει καταποντιστεί η χαμένη ήπειρος;».

«Λέγεται πως ήταν πέρα από το Γιβραλτάρ στις Αζόρες και στα νησιά Μπίμινι που βρέθηκαν ογκόλιθοι που μοιάζουν με ανθρώπινα δημιουργήματα… Άλλοι λένε για το τρίγωνο των Βερμούδων… Υπάρχει και η εκδοχή της Σαντορίνης και του ηφαιστείου της που κατέστρεψε τον Μινωικό Πολιτισμό και ίσως όχι μόνον αυτόν… Σύμφωνα πάντως με τον Πλάτωνα η Ατλαντίδα ήταν μία ήπειρος μεγαλύτερη από την Ασία και την Λιβύη μαζί… Η Λιβύη ας σημειωθεί πως συνταυτίζεται με τα τότε γνωστά μέρη της Αφρικής…», είπε ο καθηγητής Belon και σηκώθηκε από την θέση του για να πάρει το βιβλίο του Ντονέλα από τα χέρια του Γκέοργκ Μπάλερ ώστε να το επανατοποθετήσει στην βιβλιοθήκη του.

«Έχω ακούσει πως η πρωτεύουσά της ήταν μία από τις εντυπωσιακότερες του αρχαίου κόσμου…», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ με πλεονάζοντα εκνευρισμό που οφειλόταν στο γεγονός ότι του πήραν το παιχνίδι μέσα από τα χέρια.

«Σε έναν μεγάλο λόφο υψωνόταν ο ναός του Ποσειδώνα με το χρυσό άγαλμα του θεού και προστάτη της Ατλαντίδος πάνω σε ένα άρμα που το οδηγούσαν έξι χρυσά πτερωτά άλογα…»

«Γιατί ήταν χρυσό το άγαλμα του Ποσειδώνα;»

«Γιατί είναι χρυσαφένιο το δέρμα του όταν τον λούζει ο ήλιος που είναι στο πλευρό του…»

«Γιατί ήταν έξι τα άλογα που έσερναν το άρμα του και μάλιστα πτερόεντα;»

«Γιατί έξι είναι οι ημέρες της Δημιουργίας του κόσμου και το γεγονός ότι ήταν πτερωτά θέλει να καταδείξει πως η ορμή και η ταχύτητα σε οδηγούν στα ουράνια μυστικά που είναι μόνον για τους θεούς αφού το άρμα ανήκε στον θεό Ποσειδώνα», είπε ο καθηγητής Μπελόν σε αυστηρό τόνο για την παρασπονδία του Γκέοργκ Μπάλερ.

«Πώς ήταν διαρθρωμένη η Ατλαντίδα;», ρώτησε με αληθινή περιέργεια ο Γκέοργκ Μπάλερ και ενώ περιεργαζόταν τα βιβλία που κοσμούσαν την βιβλιοθήκη του καθηγητή Μπελόν και ανάμεσα στα οποία ήταν και του Pierre Vidal- Naquet ¨Ατλαντίδα: Μικρή ιστορία ενός πλατωνικού μύθου¨ και ¨Η Υπόθεση Ατλαντίς: Ψάχνοντας για μια χαμένη γη¨.

«Ο Ποσειδώνας οχύρωσε το μικρό βουνό που κατοικούσε η Κλειτώ που συνευρέθηκε μαζί της και το έκανε απόκρημνο από παντού. Έφτιαξε γύρω του αλλεπάλληλες κυκλικές ζώνες στεριάς και θάλασσας άλλοτε μικρότερες και άλλες μεγαλύτερες, δύο στεριάς και τρεις θαλάσσιες ζώνες, στη μέση του νησιού σε ίση απόσταση από όλες τις άκρες του ώστε να είναι απρόσιτες στους ανθρώπους…», είπε ο καθηγητής Μπελόν και καιροφυλακτούσε μήπως ο Γκέοργκ Μπάλερ βουτήξει στα χέρια του και άλλα βιβλία για την Ατλαντίδα ενώ συμπλήρωνε: «Το νησί της Ατλαντίδος ο Ποσειδώνας το χώρισε σε δέκα μέρη και στον μεγαλύτερό του γιο έδωσε την κατοικία της μητέρας του που ήταν το καλύτερο και το μεγαλύτερο από τα μερίδια… τον όρισε μάλιστα βασιλιά των άλλων ενώ έκανε τους άλλους γιούς του κυβερνήτες μεγάλου αριθμού ανθρώπων…»

«Γιατί ο Ποσειδώνας γέννησε πέντε ζεύγη διδύμων γιων;», ρώτησε ο Γκέοργκ Μπάλερ που ενώ ήταν όρθιος το δεξί του πόδι στηριζόταν στη βιβλιοθήκη σχηματίζοντας το σύμβολο της ανίσωσης με τελικό νικητή τη γνώση.

«Γιατί στο εσωτερικό της γης έφερε δύο ειδών ύδατα: ένα κρύο και ένα θερμό… Συμβόλιζε το γεγονός της εναλλαγής των αντιθέσεων…».

«Ο δίδυμος αδερφός του Άτλαντα που υπήρξε ο πρώτος βασιλιάς της Ατλαντίδος ποιος ήταν;», ρώτησε ο Γκέοργκ Μπάλερ ενώ περιέπαιζε το δεξιό του πόδι στα βιβλία της κατώτερης σειράς.

«Εύμηλος στα Ελληνικά και Γάδειρος στην γλώσσα των ντόπιων… Έλαβε με κλήρο την άκρη του νησιού που ήταν κοντά στις Ηράκλειες Στήλες κοντά στο σημερινό Γιβραλτάρ…».

«Τα υπόλοιπα ζεύγη διδύμων;», ρώτησε με πρόθεση να ξεχαστεί ο καθηγητής Belon και να γυρίσει στην θέση του ώστε να μην αποτελεί ανάχωμα.

«Αμφήρης, Ευαίμων, Μνησέας, Αυτόχθων, Μήστωρ, Ελάσιππος, Διαπρεπής και Αζάης… Άπλωσαν την εξουσία τους στο εσωτερικό των στηλών του Ηρακλή μέχρι την Αίγυπτο ως την θάλασσα την Τυρρηνική. Από τον Άτλαντα δημιουργήθηκε σειρά σημαντικών απογόνων και ο μεγαλύτερος γινόταν πάντα βασιλιάς ενώ έδινε το σκήπτρο στο πρώτο του παιδί…».

«Ποιοι ήταν οι θησαυροί της Ατλαντίδος κύριε καθηγητά; Αν ήμασταν αποικιοκρατική δύναμη και την κατακτούσαμε ποιες πρώτες ύλες θα εκμεταλλευόμασταν;».

«Ορείχαλκο, χρυσάφι, ξυλεία, μυρωδικά, βότανα, ουσίες από λουλούδια, όσπρια, καρπούς δένδρων για ποτά, φαγητά ή λάδια, λατομεία…».

«Δεν ολοκληρώσατε την διάρθρωση της Ατλαντίδος…», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ με την ελπίδα ότι θα ξανακαθίσει στην καρέκλα του ο καθηγητής Belon και εκείνος ανενδοιάστως και ανενόχλητος θα υπεξαιρέσει κάποιο από τα πρόσφατα αποκτήματά του.

«Οι κυκλικές θάλασσες είχαν γεφυρωθεί από τους βασιλιάδες… Από την θάλασσα του εξωτερικού κύκλου άνοιξαν διώρυγα πλάτους τριών πλέθρων, βάθους εκατό ποδιών και μήκους πενήντα σταδίων. Έκαναν επίσης άνοιγμα στις εσωτερικές ζώνες της ξηράς που χώριζαν τις λωρίδες της θάλασσας κοντά στο σημείο που βρίσκονταν οι γέφυρες το οποίο οδηγούσε από κύκλο σε κύκλο ώστε να χωράει μία τριήρης… Η μεγαλύτερη από τις κυκλικές ζώνες που επικοινωνούσε με την θάλασσα είχε πλάτος τριών σταδίων και το πρόχωμα που ακολουθούσε είχε το ίδιο μήκος. Από τις άλλες 2 ζώνες η θαλασσινή ήταν πλάτους δύο σταδίων, ενώ ίση ήταν η στεριανή. Ο κύκλος που έζωνε το κεντρικό νησί είχε πλάτος ενός σταδίου, ενώ η διάμετρος του νησιού στο οποίο βρισκόταν το παλάτι ήταν πέντε στάδια… Το νησί, οι ζώνες γύρω του και η γέφυρα που είχε πλάτος ενός πλέθρου περιφράχτηκαν με πέτρινο τείχος και από τις δύο πλευρές… Στις άκρες κάθε γέφυρας έφτιαξαν πύργους και πύλες… Την επιφάνεια του τείχους που κάλυπτε την εξωτερική ζώνη την σκέπασαν με χαλκό, ενώ την εσωτερική επιφάνεια την έντυσαν με κασσίτερο… Το τείχος της ακρόπολης καλύφθηκε με ορείχαλκο που έλαμπε σαν φωτιά…», έλεγε ο καθηγητής Belon ενώ καθόταν αναπαυτικά στην καρέκλα του γραφείου και κοίταζε με δέος την στοίβα των γραπτών των φοιτητών που όφειλε να βαθμολογήσει.

«Γιατί ήταν περιτοιχισμένος με χρυσό ο ναός του Ποσειδώνα; Μήπως γιατί σε αυτό το σημείο η Κλειτώ και ο Ποσειδώνας είχαν σμίξει για πρώτη φορά; Και μήπως γιατί είχαν γεννήσει εκεί τα 5 ζεύγη διδύμων;», ρώτησε ο Γκέοργκ Μπάλερ κατορθώνοντας ν'αρπάξει στα χέρια του το βιβλίο του Pierre Vidal-Naquet ¨Ατλαντίδα: Μικρή ιστορία ενός πλατωνικού μύθου¨.

«Γιατί η αλήθεια του ήλιου που ο χρυσός εκπροσωπεί αποκαλύπτεται σε ολίγους και εκλεκτούς και μόνον σε όσους προσφέρουν θυσίες στον θεό Ποσειδώνα και αφήνονται να παρασυρθούν από τα κύματα των συναισθημάτων τους», έλεγε ο καθηγητής Belon και μην βλέποντας να μπορεί να επαναφέρει στην τάξη τον Γκέοργκ Μπάλερ αποφάσισε να ασχοληθεί με κάτι πιο δημιουργικό όπως την διόρθωση των γραπτών των μετεξεταστέων φοιτητών.

«Πώς ήταν διαρθρωμένος ο ναός του Ποσειδώνα;».

«Πριν σας ομιλήσω για τον ναό οφείλω να αναφέρω πως κάθε χρόνο εκπρόσωποι των δέκα περιφερειών πρόσφεραν τους πιο εκλεκτούς καρπούς της γης αφιερωμένους στον θεό Ποσειδώνα… Ο ναός του είχε μήκος ενός σταδίου, πλάτος τριών πλέθρων και η μορφή του ήταν κάπως βαρβαρική σύμφωνα με τον Πλάτωνα πάντα ˙ στην ουσία ίσως πολυτελής και μεγαλόπρεπη… Καμία σχέση με την απλότητα του δωρικού τύπου ναών ή έστω την εξεζητημένη λεπτότητα των ιωνικών τύπου ναών…».

«Μπορείτε να μου πείτε περισσότερα για αυτόν τον ναό;».

«Νομίζω πως ναι… Ο Πλάτων είναι ιδιαίτερα γλαφυρός σε ο,τι αφορά τους Ολύμπιους θεούς… Απ'έξω ήταν επενδυμένος με ασήμι ενώ οι γωνίες του ήταν πλασμένες από χρυσό…».

«Γιατί αυτό;», ρώτησε ο Γκέοργκ Μπάλερ που αφού φυλλομέτρησε το βιβλίο με την Ατλαντίδα του Νακέ και έλαβε την αποθηκευμένη γνώση του το επανατοποθέτησε στο ράφι για να παραλάβει το βιβλίο ¨Υπόθεση Ατλαντίς: Ψάχνοντας για μια χαμένη γη¨.

«Γιατί ο ήλιος με τις ακτίνες του στέλνει τα μηνύματα που πρέπει και αυτά απορροφώνται από τον χρυσό με τον δέοντα τρόπο σχηματίζοντας ιδεατά τις εντολές του εντός του ναού… Το ασήμι συμβολίζει την σελήνη, την φωτεινότητα και την αγνότητα των συναισθημάτων των κατοίκων της Ατλαντίδος. Η οροφή στο εσωτερικό ήταν πλασμένη από ελεφαντόδοντο και είχε χρυσά, ασημένια και ορειχάλκινα στολίδια…», έλεγε ο καθηγητής Belon ενώ διόρθωνε μετά μανίας τα γραπτά των φοιτητών του.

«Γιατί ήταν από ελεφαντόδοντο;».

«Για να θυμούνται αγαπητέ κύριε Μπάλερ τις ευεργεσίες του θεού ήλιου οι κάτοικοι της Ατλαντίδος και πως υπηρετούσαν τον θεό Ποσειδώνα… Το ελεφαντόδοντο σχετίζεται με την έννοια της μνήμης…», έλεγε ο καθηγητής Belon δίχως να χάνει τον αυτοέλεγχο και την αυτοσυγκέντρωσή του στα γραπτά των φοιτητών του συμπληρώνοντας: «Οι τοίχοι, οι κίονες και το δάπεδο ήταν καλυμμένα με ορείχαλκο. Το χρυσό άγαλμα του Ποσειδώνα ήταν τόσο ψηλό που άγγιζε την σκεπή του ναού. Γύρω του υπήρχαν 100 αγάλματα Νηρηίδων πάνω σε δελφίνια…».

«Γιατί 100;».

«Τόσες πίστευαν οι Ατλάντιοι ότι ήταν οι Νηρηίδες… Στην πραγματικότητα όμως 100 γιατί είναι τόσα τα έτη κάθε αιώνα και συμβόλιζε το γεγονός πως ο Κρόνος Χρόνος ήταν με το μέρος του Ποσειδώνα…», είπε ο καθηγητής Belon και έβγαλε τα μικροσκοπικά του γυαλιά για να δει ευκρινέστερα τον Γκέοργκ Μπάλερ.

«Και γιατί πάνω σε δελφίνια οι Νηρηίδες;».

«Γιατί συμβόλιζαν την θαλάσσια εξουσία, την ασφάλεια και την ταχύτητα ˙ γνωρίσματα των Νηρηίδων… Συμβόλιζε το γεγονός πως μπορούσαν να εξευμενίσουν την αγριάδα της θαλάσσης και να εξασφαλίσουν ευμενές θαλάσσιο ταξίδι για τους ναυτικούς…».

«Τα δελφίνια γνωρίζω πως είναι ψυχοπομποί… Ως σωτήρες των ναυαγών οδηγούν τις ψυχές των θνητών στον Κάτω Κόσμο στο νησί των Μακάρων…».

«Αν ήταν τρυπημένα από τρίαινα ή πάνω σε άγκυρα θα συμβόλιζαν την υποταγή του Χριστού στο Δωδεκάθεο, κάτι που δεν συνέβη ποτέ και επίσης θα υποδήλωναν την Ανάσταση… Ίσως τα δελφίνια να συμβόλιζαν το σώμα της Εκκλησίας αν ήταν αναπαριστάμενα κατ'αυτόν τον τρόπο…».

«Για πείτε μου και άλλα για τον ναό…».

«Στο εξωτερικό μέρος του ναού υπήρχαν χρυσές εικόνες όλων των βασιλιάδων και των συζύγων τους που κατάγονταν από τους δέκα υιούς του Ποσειδώνα και πολλά αναθήματα τόσο από τους ίδιους όσο και από τις υπόλοιπες δέκα περιφέρειες…».

«Μέσα στην πόλη τι οικήματα υπήρχαν;», ρώτησε ο Γκέοργκ Μπάλερ που φυλλομετρούσε το βιβλίο ¨Υπόθεση Ατλαντίς¨ με μεγάλη ταχύτητα.

«Βρύσες με κρύο και ζεστό νερό για να υπενθυμίζουν τις εναλλαγές των εποχών του Κρόνου στους κατοίκους της Ατλαντίδος, εγκαταστάσεις και υδρόφιλα φυτά… Ακόμη είχαν κατασκευάσει δεξαμενές υπαίθριες και κλειστές για να χρησιμοποιούνται τον χειμώνα σαν θερμά λουτρά μέσα στην πόλη αλλά και στα χωράφια χωριστά των βασιλέων και χωριστά των πολιτών ˙ ενώ υπήρχαν μερικές για τις γυναίκες, ορισμένες για άλογα και άλλες για κατοικίδια ζώα…».

«Αυτό μαρτυρεί μια κοινωνική διαστρωμάτωση στην Ατλαντίδα. Οι δεξαμενές των βασιλέων ήταν διαφορετικές από των απλών πολιτών και οι γυναίκες μεταχειρίζονταν σαν όντα τρίτης κατηγορίας σε λίγο υψηλότερο επίπεδο από αυτό των αλόγων και των υπόλοιπων ζώων…», είπε σε διαπιστευτικό ύφος ο Γκέοργκ Μπάλερ και επανατοποθέτησε το βιβλίο στην βιβλιοθήκη με περισσή βιασύνη.

«Ξέχασα να αναφέρω πως το νερό που έτρεχε από τις δεξαμενές χρησίμευε για το πότισμα του ιερού άλσους του Ποσειδώνα που είχε παντοδαπά ως προς το κάλλος δένδρα και ψηλά μερικά από αυτά ενώ με αυλάκια έφεραν το νερό από τις δεξαμενές ως τις γέφυρες στις εξωτερικές ζώνες όπου υπήρχαν ναοί πολλών θεών, κήποι, γυμναστήρια για άνδρες και άλογα ολόγυρα στο νησί. Στο κέντρο του μεγαλύτερου νησιού υπήρχε ιππόδρομος με πλάτος ενός σταδίου και μήκος όση η περιφέρεια του νησιού που τον χρησιμοποιούσαν για ιππικά αγωνίσματα. Στις δύο πλευρές του ιπποδρόμου υπήρχαν οι κατοικίες των σωματοφυλάκων του βασιλιά · οι πιο πιστοί όμως ζούσαν στην δεύτερη ζώνη που βρισκόταν πιο κοντά στην Ακρόπολη», είπε ο καθηγητής Belon και έκανε νεύμα στον Γκέοργκ Μπάλερ να κάτσει.

«Γιατί αυτή η εμμονή των κατοίκων της Ατλαντίδος με τα άλογα και τους ιπποδρόμους;».

«Τα φτερωτά άλογα που προαναφέραμε συμβολίζουν τον ήλιο ή το Κοσμικό Άλογο… Το άλογο όμως γενικότερα συμβολίζει το φως, την δυναμική της ισχύος, την ταχύτητα, το γρήγορο πέρασμα της ζωής που διανύουμε, τις μαγικές ικανότητες της μαντείας, την ενστικτώδη ζωική φύση… Και ήταν λογικό και επόμενο οι κάτοικοι της Ατλαντίδος να αποθεώσουν την ταχύτητα αφού είχαν μάθει με αυτήν ν'απορροφούν την γνώση δίχως προσπάθειες… Ήταν γεννημένοι δυνατοί με μαντικές ικανότητες αξεπέραστες ακόμη και σήμερα… Πλήρως παραδομένοι στην ζωική τους φύση… Και πάντα αιώνια παιδιά που αναζητούν στο φως τις αλήθειες του κόσμου… Το άλογο συμβολίζει την διάνοια, την ευγένεια, την σοφία του νου και την λογική αφού οι σκέψεις είναι φτερωτές και γρήγορες σαν άλογα… Πάντοτε οι κάτοικοι της Ατλαντίδος ήταν φιλοπρόοδοι, αγαπούσαν την γνώση και τις διανοητικές εργασίες και ήταν ευγενείς. Λάτρευαν αυτό που αντικατόπτριζαν οι ίδιοι… Στα άλογα ενυπάρχει ο δικός τους εαυτός… Συν τοις άλλοις ας μην ξεχνούμε πως ο Ποσειδώνας είχε την ικανότητα να μεταμορφώνεται σε άλογο και πως η Ατλαντίδα υπήρξε η κατεξοχήν κοιτίδα της λατρείας του… Να μην σας παραξενεύει λοιπόν η εμμονή την λέτε εσείς, αφοσίωση και λατρεία την αποκαλώ εγώ, των κατοίκων της Ατλαντίδος για τα άλογα και τους ιπποδρόμους», είπε ο καθηγητής Belon ενώ συνέχιζε απροσκόπτως να διορθώνει τα γραπτά των φοιτητών του.

«Τα λευκά τους άλογα συμβόλιζαν τον καθαρό νου, την αθωότητα, την ίδια την ζωή και τα φως για να συμπληρώσω και εγώ…», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ και κάθισε στην καρέκλα του γραφείου που έβλεπε απέναντι από τον καθηγητή Belon και συμπληρώνοντας είπε: «Τα πτερωτά άλογα συμβολίζουν και τις ουράνιες διανοητικές δυνάμεις…».

«Τω όντι κύριε Μπάλερ… Τω όντι…».

«Μπορείτε να μιλήσετε γενικά για την Ατλαντίδα;».

«Οι πιο αφοσιωμένοι στον βασιλιά είχαν κατοικίες εντός της Ακρόπολης γύρω από τα ανάκτορα… Οι ναύσταθμοι ήταν γεμάτοι τριήρεις… Όταν κάποιος διέσχιζε τα τρία της λιμάνια για να βγει έξω έβλεπε ένα τείχος που άρχιζε από την θάλασσα και περιτριγύριζε το νησί σε απόσταση πενήντα σταδίων από την μεγαλύτερη ζώνη και το μεγαλύτερο λιμάνι για να καταλήξει στο στόμιο της διώρυγας που βρισκόταν κοντά στην θάλασσα… Στο εσωτερικό του υπήρχαν νήριθμες οικίες… Η διώρυγα και το μεγάλο λιμάνι ήταν γεμάτα από πλοία και εμπόρους που έρχονταν από όλα τα μέρη του κόσμου και επειδή ήταν πολλοί έκαναν φασαρία μέρα και νύχτα…».

«Κάτι σαν την κοσμοκράτειρα, κατά την Αναγέννηση, Βενετία…», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ που παιχνίδιζε στα χέρια του με ένα μολύβι που ήταν παρατημένο από τον καθηγητή Belon πάνω στο τραπέζι.

«Ο τόπος λέγεται πως ήταν πολύ ψηλός και πως είχε απόκρημνες ακτές… Η περιοχή γύρω στην πόλη ήταν πεδινή και τριγυρισμένη από βουνά που οι πλαγιές τους κατέβαιναν ως την θάλασσα…».

«Και η Αρχαία Αθήνα ήταν περιτριγυρισμένη από φυσικά βουνά όπως η Πεντέλη, ο Υμηττός και η Πάρνηθα… Είχε επιλεγεί αυτό το σημείο για την προστασία των Αρχαίων Αθηναίων από ενδεχόμενες εισβολές άλλων λαών…», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ βάζοντας το μολύβι στο στόμα του σαν να ήταν τσιγάρο.

«Έχετε δίκαιο… Ίσως κατ'ανάλογο τρόπο σκέπτονταν οι κάτοικοι της Ατλαντίδος και ένα είναι σίγουρο: δεν τους άρεσε η ανάμειξη των ξένων στις εσωτερικές υποθέσεις του κράτους τους… Η πεδιάδα ήταν εντελώς επίπεδη χωρίς υψώματα σε παραλληλόγραμμο σχήμα μήκους τριών χιλιάδων σταδίων και πλάτους δύο χιλιάδων σταδίων από την θάλασσα ως το κέντρο της… Όλη η περιοχή έβλεπε νότια και ήταν προφυλαγμένη από βοριάδες…».

«Γιατί αυτό καθηγητή Belon;».

«Γιατί οι κάτοικοί της είχαν θερμότητα συναισθημάτων και πίστευαν πως αν είναι εκτεθειμένοι σε βοριάδες θα παγώσουν τα συναισθήματά τους συνακολούθως…».

«Έχετε δίκαιο… Συνεχίσατε την περιγραφή της Ατλαντίδος…», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ καθώς διάβαζε το γραπτό ενός φοιτητού που το είχε επιλέξει τυχαία.

«Τα βουνά της ήταν πανέμορφα… Ανάμεσά τους υπήρχαν πολλά πλούσια χωριά, ποτάμια, λίμνες, λιβάδια στα οποία άγρια και ήμερα ζώα έβρισκαν τροφή… Ήταν επίσης γεμάτα δένδρα κάθε είδους που έδιναν ξυλεία αρκετή για να ικανοποιήσει τις ανάγκες όλων των επαγγελμάτων… Το σχήμα της πεδιάδας ήταν τετράγωνο και στα περισσότερα μέρη ορθογώνιο και μακρουλό ˙ ίσιωσαν όμως τα ακανόνιστα σημεία της σκάβοντας τριγύρω χαντάκια. Το βάθος, το πλάτος και το μήκος κάθε χαντακιού ήταν τόσο μεγάλο που φαινόταν απίστευτο να λέγεται ότι ήταν φτιαγμένο από ανθρώπινα χέρια… Είχε σκαφτεί το βάθος

του ένα πλέθρο και το πλάτος σε όλα τα σημεία ήταν ένα στάδιο ˙ επειδή ήταν σκαμμένο σε όλη την πεδιάδα το μήκος τύχαινε να είναι δέκα χιλιάδες στάδια… Δεχόταν όλα τα νερά που κατέβαιναν κυλώντας από τα βουνά, κύκλωνε την πεδιάδα, έφτανε μέχρι την πύλη και από τα 2 της μέρη προχωρούσε μέχρι την θάλασσα και άδειαζε εκεί όλα τα ύδατα… Από το εσωτερικό της περιοχής ξεκινούσαν αυλάκια πλάτους περίπου 100 ποδών που διέσχιζαν την πεδιάδα σε παράλληλες γραμμές και είχαν τέτοια κλίση ώστε τα ύδατά τους χύνονταν στο χαντάκι. Μέσα από τα αυλάκια που απείχαν μεταξύ τους 100 στάδια κατέβαζαν την ξυλεία από τα βουνά στην πόλη και μετέφεραν με πλοία τα υπόλοιπα προϊόντα κάθε εποχής αφού πρώτα άνοιξαν και άλλα αυλάκια πλάγια μεταξύ τους ώστε να επικοινωνεί το ένα με το άλλο με την πύλη», είπε ο καθηγητής Belon διορθώνοντας κατά την διάρκεια του λόγου του 2 γραπτά φοιτητών.

«Γιατί αυτή η μανία των Ατλάντιων για την ξυλεία;».

«Γιατί όπως το ξύλο μπορεί να είναι κατεργασμένο και να λαμβάνει ποικίλες μορφές έτσι και οι Ατλάντιοι επεξεργάζονταν τους θνητούς λειαίνοντας τις ανώμαλες πεδιάδες του χαρακτήρα τους και έκαναν γλυπτική υψηλού τύπου σε αυτές αλλά και οι ίδιοι μεταμορφώνονταν σε διάφορες φιγούρες. Το ξύλο συμβολίζει την δημιουργία τάξης από το χάος και την θεία δύναμη που παραπέμπει στην παραδεισένια πληρότητα που παρέχει προστασία στο λίκνο και στο φέρετρο ή με άλλα λόγια στην ζωή και στον θάνατο…».

«Το σχήμα της πεδιάδος γιατί ήταν τετράγωνο;».

«Συμβόλιζε την σταθερότητα των κτηρίων των αγροτικών και αστικών πληθυσμών και την θηλυκή προστατευτική δύναμη της θεάς Αφροδίτης σε αντίθεση με τον κυκλικό σχηματισμό που κινείται αιωνίως των νομαδικών πληθυσμών… Συμβολίζει την εντιμότητα, επίσης την ηθική και την ευθύνη… Υποδηλώνει την ολοκλήρωση και την τελειότητα που δεν μετατρέπεται σε κάτι άλλο από αυτό που είναι».

«Σύμφωνα με τον πυθαγορισμό το τετράγωνο συμβολίζει την ψυχή…».

«Και πώς θα μπορούσε κύριε Μπάλερ να είναι διαφορετικά; Η πεδιάδα ήταν το κέντρο ζωής των Ατλάντων… Ήταν η ψυχή τους με τα προϊόντα που τους προσέφερε και δεν ήταν λίγα… Ήταν άφθονα… Και ας μην ξεχνάμε πως η πεδιάδα ήταν τετράγωνη γιατί συμβόλιζε την υπερβατή γνώση… Ο τέλειος τύπος περίφραξης της ιεράς γνώσης που κατείχαν οι Ατλάντιοι… Με τον κύκλο στο κέντρο της συμβολίζει εξάλλου την Ψυχή του Κόσμου…».

«Σας διέκοψα με τις ερωτήσεις μου και ίσως χάσατε τον ειρμό των σκέψεών σας…».

«Τουναντίον κύριε Μπάλερ… Οι Ατλάντιοι είχαν συγκομιδή δις τον χρόνο χρησιμοποιώντας τον χειμώνα τα νερά που έστελνε ο Δίας και το καλοκαίρι όσα

έβγαιναν από τις πηγές που τα έφερναν στην πεδιάδα μέσα από τα τεχνητά αυλάκια…».

«Δεν αναφέρατε τίποτε για την στρατιωτική οργάνωση της Ατλαντίδος…».

«Κάθε τμήμα της χώρας θα έδινε από έναν αρχηγό για τους άνδρες που ήταν ικανοί να φέρουν όπλα… Η έκταση κάθε τμήματος ήταν εκατό στάδια και υπήρχαν 60.000 τέτοια τμήματα… Οι άνδρες που έμεναν στα βουνά ήταν αμέτρητοι και εξουσιάζονταν από τους αρχηγούς τους σύμφωνα με τον συνοικισμό ή το χωριό στο οποίο ζούσαν. Εν καιρώ πολέμου ο κάθε αρχηγός έπρεπε να δίνει το ένα έκτο ενός πολεμικού άρματος σε 10.000 άρματα, 2 άλογα με τους ιππείς τους, 2 άλογα άνευ άρματος, έναν πεζό με ελαφριά ασπίδα, έναν ιππέα που μπορούσε να πηδάει από άλογο σε άλογο, 2 βαριά οπλισμένους πεζούς, 2 τοξότες, δύο σφενδονιστές, τρεις πετροβολητές, τρεις ακοντιστές και τέλος 4 ναύτες για τα 1200 πλοία της χώρας. Τα υπόλοιπα 9 τμήματα είχε το καθένα την δική του οργάνωση…», είπε ο καθηγητής Belon ενώ συνέχιζε ακαταπαύστως την διόρθωση των γραπτών των φοιτητών του.

«Ο αριθμός δύο παίζει πολύ ισχυρός στο πεδίο των στρατιωτικών προσφορών…».

«Συμβόλιζε την δυαδική φύση του ανθρώπου αλλά και το γεγονός ότι στην Ατλαντίδα βασίλευαν στον ίδιο βαθμό ο ήλιος και η σελήνη…».

«Και εγώ που νόμιζα ότι ο αριθμός 2 παρεκκλίνει από την ενότητα και συμβολίζει την αμαρτία που εκφεύγει από το αγαθό… Εξ'ου και γιατί οι Ολύμπιοι ήταν εξοργισμένοι με τους Άτλαντες… Εξυμνούσαν όλη την ώρα την αμαρτία…», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ ενώ παρατούσε το γραπτό φοιτητού που διάβαζε.

«Μπορεί να συμβόλιζε και τον βασιλιά και την βασίλισσα στην Ατλαντίδα που όλοι όφειλαν υπακοή… Μπορεί όμως το θείο και τον υδράργυρο που ενωμένα σχηματίζουν το ανδρόγυνο…».

«Ο αριθμός 3 καθηγητά Belon είναι στην δεύτερη θέση σε συχνότητα εμφάνισης…».

«Στην αλχημεία συμβολίζει το θείο, τον υδράργυρο και το άλας ή διαφορετικά πνεύμα, ψυχή και σώμα… Η εμμονή τους με τον αριθμό 3 – μια εμμονή που συναντάμε επίσης στα Ομηρικά έπη- μπορεί να συσχετισθεί με την δημιουργική δύναμη, την ανάπτυξη και γενικά την δύναμη που υπερνικάει την αμαρτωλή δυαδικότητα… Συμβολίζει την βασική αρχή της Αρχαίας Ελληνικής τραγωδίας δηλαδή την αρχή, την μέση και το τέλος αλλά και την κοσμολογία δηλαδή ουρανός, γη, ύδατα…».

«Μπορεί η εμμονή με τον αριθμό 3 να συσχετίζεται με την ενασχόληση των Ατλάντιων να ταξιδεύουν μέσα στον χρόνο και να μετατοπίζονται πότε στο

παρόν, πότε στο παρελθόν και πότε στο μέλλον;», ρώτησε με πραγματική απορία ο Γκέοργκ Μπάλερ και επανέφερε στην θέση το φοιτητικό γραπτό που είχε εκ περιέργειας υπεξαιρέσει…

«Ίσως να έχετε δίκαιο… Η εμμονή τους με τα ζητήματα του χρόνου με οδηγούν στο συμπέρασμα ότι ο αριθμός τρία συσχετιζόταν και με τους 3 μήνες κάθε εποχής · χειμών, έαρ, θέρος, φθινόπωρο…», είπε ο καθηγητής Belon με στοχαστικό ύφος.

«Δεν αναφέρατε κύριε καθηγητά σχεδόν τίποτε για τους βασιλιάδες της Ατλαντίδος…».

«Κάθε ένας εκ των βασιλιάδων κυβερνούσε τους ανθρώπους που ζούσαν στην περιοχή και την πρωτεύουσά του, όριζε τους περισσότερους εκ των νόμων που ήταν σε ισχύ και τιμωρούσε ή θανάτωνε όποιον ήθελε…».

«Συνεπώς η θανατική ποινή που ισχύει σήμερα στις Ε.Π.Α και στην Κίνα έχει τις ρίζες της στην Αρχαία Ατλαντίδα…».

«Και στην Αρχαία Αθήνα συμπληρώνω… Πού είχαμε μείνει κύριε Μπάλερ; Α, ναι… Οι σχέσεις και η εξουσία που είχαν μεταξύ τους ήταν ρυθμισμένες σύμφωνα με τις αρχές που είχε ορίσει ο Ποσειδώνας, όπως όριζε ο νόμος ο χαραγμένος με γράμματα σε στήλη από ορείχαλκο που βρισκόταν στον ναό του Ποσειδώνα στο κέντρο του νησιού. Οι βασιλιάδες συγκεντρώνονταν κάθε 5 και 6 χρόνια με την σειρά και έπαιρναν αποφάσεις για τα κοινά τους ενδιαφέροντα, εξέταζαν τις παραβάσεις των νόμων και δίκαζαν σχετικές υποθέσεις…».

«Γιατί κάθε 5 και κάθε 6 χρόνια καθηγητά Belon;».

«Γιατί τιμούσαν τόσο τους μονούς όσο και τους ζυγούς αριθμούς… Όταν ήταν να δικάσουν άφηναν ελεύθερους τους ταύρους μέσα στον ναό του Ποσειδώνα και μόνοι τους όντας δέκα παρακαλούσαν τον θεό να εκλέξει το σφάγιο που θα τον ευχαριστούσε… Μετά άρχιζαν να κυνηγάνε τους ταύρους άοπλοι, κρατώντας μόνον ξύλα και θηλιές… Όποιον τύχαινε να πιάσουν τον πήγαιναν στην στήλη και τον έσφαζαν πάνω από το μέρος που ήταν γραμμένος ο νόμος. Στη στήλη ήταν χαραγμένος ο όρκος που καταριόταν με φοβερά λόγια όσους καταπατούσαν τους νόμους. Όταν λοιπόν έκαναν την θυσία σύμφωνα με τους νόμους τους και ευλογούσαν τα μέλη του ταύρου ανακάτευαν σε ένα κύπελλο λίγο κρασί με μερικές σταγόνες από το αίμα του ζώου ο καθείς με την σειρά του. Μετά έριχναν τα κομμάτια του ιερού σφαγίου στην φωτιά και καθάριζαν την στήλη…».

«Πολύ καλά όλα αυτά αλλά γιατί σταγόνες αίματος στο κρασί;».

«Γιατί το κόκκινο του αίματος δεν διαφαίνεται στο κόκκινο του κρασιού…», είπε ο καθηγητής Belon φανερά ενοχλημένος γιατί ο Γκέοργκ Μπάλερ διατάρασσε τον φυσικό ειρμό της σκέψης του και συμπληρώνοντας είπε: «Έπειτα έπαιρναν με χρυσές φιάλες λίγο οίνο από το κύπελλο, έκαναν σπονδές

στην φωτιά και ορκίζονταν ότι θα απέδιδαν δικαιοσύνη σύμφωνα με τους νόμους της στήλης τιμωρώντας όσους τους είχαν παραβεί… Ακόμη ορκίζονταν ότι δεν θα παραβούν κανέναν γραπτό νόμο εκούσια, δεν θα διοικήσουν και δεν θα υπακούσουν στον βασιλιά παρά μόνον αν οι προσταγές του είναι σύμφωνες με τους νόμους του πατέρα τους. Μετά από τις διαβεβαιώσεις αυτές ο καθένας τους έπινε και μετά αφιέρωνε την φιάλη στο ιερό του θεού και ύστερα έτρωγε και τακτοποιούσε όλες τις άλλες ανάγκες…», έλεγε ο καθηγητής Belon σε ασταμάτητο ρυθμό.

«Φαίνεται γι'αυτό αποφάσισε ο Δίας να καταποντίσει την Ατλαντίδα… Οι βασιλιάδες δεν υπάκουαν στους νόμους του Ποσειδώνα, γεγονός που εξόργισε τους Ολύμπιους…», ψιθύρισε στον εαυτό του ο Γκέοργκ Μπάλερ και σηκώθηκε για να φύγει.

«Είπατε τίποτα;».

«Τίποτε… Συνεχίσατε την αφήγησή σας…».

«Μόλις νύχτωνε και η φωτιά από τα σφάγια έσβηνε, φορούσαν μια γαλάζια στολή, έσβηναν όλες τις φωτιές του ναού και κάθονταν δίπλα στα απομεινάρια της θυσίας όλη την νύχτα δικάζοντας. Μετά την έκδοση της απόφασης σχετικά με κάθε υπόθεση που είχε κριθεί την έγραφαν όταν ξημέρωνε πάνω σε χρυσό πίνακα και την αφιέρωναν στον θεό μαζί με τις στολές τους».

«Γιατί ήταν γαλάζια η στολή τους;», ρώτησε ο Γκέοργκ Μπάλερ που πήρε το παλτό του από την καρέκλα που το είχε ακουμπήσει έτοιμος να φύγει.

«Γιατί το κυανό είναι το χρώμα του ουρανού και της θαλάσσης… Σε κάθε περίπτωση για να θυμίζουν στον εαυτό τους την επουράνια θεϊκή τους καταγωγή αλλά και την αναγωγή τους στον θεό Ποσειδώνα…», είπε ο καθηγητής Belon που παρατηρούσε με οξυδέρκεια τις κινήσεις του Γκέοργκ Μπάλερ να αλλάξει τοποθεσία προσδιορισμού του σώματός του.

«Δεν αναφέρατε πολλά για τους νόμους των βασιλιάδων της Ατλαντίδος…», είπε με ύφος καθηγητού πανεπιστημίου ο Γκέοργκ Μπάλερ.

«Οι σημαντικότεροι νόμοι είναι ότι κανένας εκ των βασιλιάδων δεν θα έκανε ποτέ πόλεμο εναντίον του άλλου, ότι θα βοηθούσαν όλοι αν κάποιος επιχειρούσε να ανατρέψει την βασιλική οικογένεια κάθε πόλης και ότι θα συγκεντρώνονταν όπως οι πρόγονοί τους για να πάρουν κοινές αποφάσεις σε περίπτωση πολέμου ή για σοβαρά ζητήματα παραχωρώντας την αρχηγία στην γενιά του Άτλαντα. Τέλος ουδείς εκ των βασιλέων δεν είχε το δικαίωμα να θανατώσει κάποιον συγγενή του αν δεν είχε συγκατάθεση περισσοτέρων εκ των μισών ανάμεσα στους 10 βασιλιάδες…».

«Αν ίσχυε αυτός ο νόμος της Ατλαντίδος στην Αναγέννηση η Ελισάβετ δεν θα είχε αφήσει να καρατομήσουν την Μαρία Στιούαρτ… Η Μαρία Τυδώρ όμως

ακολούθησε την ατλάντια πολιτική και δεν καρατόμησε την αδελφή της Ελισάβετ… Νομίζω πως οι πληροφορίες που μου δώσατε ήταν πολύτιμες για την συγγραφή του βιβλίου μου περί της Ατλαντίδος και των κατοίκων της… Πρέπει σιγά σιγά ν'αναχωρώ… Σας ευχαριστώ θερμώς για τις πληροφορίες και τις γνώσεις που μου μεταδώσατε», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ και έδωσε το χέρι του στον καθηγητή Belon.

«Ξέχασα να σας αναφέρω ότι οι βασιλιάδες της Ατλαντίδος εξουσίαζαν αρκετές χώρες από την Λιβύη μέχρι την Αίγυπτο και την Ευρώπη μέχρι την Τυρηνννία…».

«Θα λάβω σοβαρά υπ'όψιν αυτές τις πληροφορίες για την έρευνά μου στις μυθολογίες της Αιγύπτου και της Ευρώπης», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ και ανεχώρησε από το Πανεπιστήμιο εμφορούμενος υψηλών αισθημάτων για τις νοητικές του κατακτήσεις κατευθυνόμενος για την οικία του.

ΗΜΕΡΑ ΤΡΙΤΗ

Εκείνος ο Φεβρουάριος ήταν υετώδης στην Νέα Υόρκη. Ο Γκέοργκ Μπάλερ αφού τακτοποίησε τις αποσκευές του στο δωμάτιο του ξενοδοχείου του κάλεσε ένα ταξί για να τον μεταφέρει στο πανεπιστήμιο της Κολούμπια. Είχε κανονίσει να συναντήσει εκεί την καθηγήτρια συγκριτικής λογοτεχνίας Ίνγκεμποργκ Στάλερ.

Η βροχή δεν άφηνε να διαφανεί ο περιβάλλοντας χώρος από τα τζάμια του ταξί σε σημείο που πίστευες ότι έπληττε την Νέα Υόρκη μουσώνας.

«Προς το πανεπιστήμιο της Κολούμπια», αναφώνησε ο Γκέοργκ Μπάλερ κάθιδρος από την πρότερη εντατική του προσπάθεια να διευθετήσει τις αποσκευές του.

«Από την ανατολική ακτή;», ρωτούσε επίμονα ο ταξιτζής στην απεγνωσμένη του προσπάθεια ν'ανοίξει έναν δίαυλο επικοινωνίας με τον πελάτη του.

«Αν πω ναι, θα σταματήσετε τις ερωτήσεις σας… Έχω ανάγκη την περισυλλογή… Εξάλλου η Καλιφόρνια είναι ανατολικά της Νέας Υόρκης αλλά δυτικά της Ιαπωνίας… Ουδέποτε κατενόησα την αντιπαλότητα μεταξύ δυτικής και ανατολικής ακτής…», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ ενώ άναβε με τον αναπτήρα του το τσιγάρο του.

«Με συγχωρείτε που σας ενόχλησα… Απλώς η προφορά σας μου θύμισε Καλιφόρνια και ήθελα να επιβεβαιώσω την υποψία μου», είπε ο ταξιτζής και συνέχισε προσηλωμένος στο καθήκον του την οδήγηση σε αυτόν τον φυσικό χείμαρρο που παρεμπόδιζε την ορατότητά του αλλά οδηγούσε το τιμόνι σαν ένα

αόρατο χέρι να το κινούσε που εκ φύσεως γνώριζε όλες τις πιθανές κατευθύνσεις και διευθύνσεις και λειτουργούσε αυτόματα παρά τις αντιξοότητες της φύσης.

Δεν άργησε το ταξί να φθάσει στον τελικό του προορισμό και ο Γκέοργκ Μπάλερ αφού πλήρωσε τον οδηγό ταξί κατευθύνθηκε στο κτήριο που στεγάζονται οι έδρες των καθηγητών πανεπιστημίου.

Η καθηγήτρια Ίνγκεμποργκ Στάλερ περίμενε τον επισκέπτη της καθισμένη με νηφαλιότητα και επίπονη οξύνοια στον καναπέ του γραφείου της.

«Σας ανέμενα κύριε Μπάλερ εδώ και 2 ώρες… Αργήσατε στο ραντεβού σας… Δεν συνηθίζω να δέχομαι ετεροχρονισμένα ραντεβού μα για εσάς θα κάνω μια εξαίρεση».

«Ξέρετε… Δεν συνηθίζω να στήνω κάποιον στα ραντεβού που κλείνω…».

«Ναι, ξέρω τι θα μου πείτε… Ο καιρός…».

«Ο καιρός ήταν δριμύς ξέρετε… Δεν έχω συνηθίσει…».

«Ξέρω, στην Καλιφόρνια ο καιρός είναι πάντα ηλιόλουστος… Ούτε βροχές, ούτε χιόνι… Αλλά ας σταματήσουμε αυτή την ανιαρή συζήτηση περί καιρού αφού δεν ενδιαφέρεται κανείς για τις κλιματολογικές συνθήκες…».

«Για τις κλιματολογικές αλλαγές έχει ενδιαφερθεί ο Al Gore…».

«Ο Al Gore… Κάποιος θα έπρεπε να ενδιαφερθεί και για το περιβάλλον για να μην χαθούν οι ήπειροι από την άνοδο των υδάτων όπως συνέβη με την Ατλαντίδα λόγω της τήξης των πάγων», είπε η Ίνγκεμποργκ Στάλερ ενώ έφτιαχνε τα γκρίζα μαλλιά της κάνοντάς τα κοτσίδα.

Η Ίνγκεμποργκ Στάλερ δεν ήταν παραπάνω από 60 χρονών αλλά υπέφερε από αρθρίτιδα εκφυλιστικής μορφής, γεγονός που την εξανάγκαζε να κρατιέται από βακτηρία. Συν τοις άλλοις, υπέφερε από την καρδιά της και γι'αυτό έπαιρνε επί 3 φορές την ημέρα ειδικά χάπια για την ασθένειά της. Ήταν κοντόσωμη αλλά παχύσαρκη για την ηλικία της. Το βλέμμα της παρ'όλα αυτά ήταν σπινθηροβόλο με την έννοια της εφηβικής νιότης που δεν εγκαταλείπει το σώμα παρά τις φυσικές ασθένειες λόγω γήρατος που έχουν την τάση να εκφυλίζουν τις πνευματικές και νοητικές λειτουργίες του πάσχοντος από αυτές. Ο λαιμός της ήταν ξυλώδης από τις εξαντλητικές δίαιτες που έπονται περιόδων παχυσαρκίας ή λιποσαρκίας αν είναι προτιμητέος ο δεύτερος όρος. Τα ενδύματά της ήταν μοναστηριακής υφής ενώ ο κότσος στα μαλλιά της υποδήλωνε την συντηρητικότητά της και πως κάθε Κυριακή πήγαινε στην Εκκλησία για την Κυριακάτικη Λειτουργία και τις συνακόλουθες προσευχές και πρακτικές της.

«Τι θα θέλατε να μάθετε για την Ατλαντίδα;», ρώτησε η Ίνγκεμποργκ Στάλερ καθώς έπαιζε την βακτηρία της στο πάτωμα καθήμενη στον καναπέ της συμπληρώνοντας: «Καθίσατε».

Ο Γκέοργκ Μπάλερ άφησε την κατάβρεκτη ομπρέλα του που την είχε νυμφευθεί καθ'ολοκληρίαν από την στιγμή που βγήκε από το ταξί ώσπου να βρεθεί στο γραφείο της Ίνγκεμποργκ Στάλερ.

«Όσο το δυνατόν περισσότερα γιατί σκοπεύω να γράψω ένα μυθιστόρημα που να ενημερώσει αλλά και να συναρπάσει τον μέσο αναγνώστη για την αρχαία Ήπειρο που καταβυθίσθηκε σε μία ημέρα… Πριν από την καταστροφή της Ατλαντίδος όπως γνωρίζετε καλύτερα από εμένα είχε προηγηθεί πόλεμος ανάμεσα στην Αρχαία Ατλαντίδα και στην Αρχαία Αθήνα… Η Ατλαντίδα είχε κατακτήσει μέρη της Λιβύης ως την Αίγυπτο και μέρη της Ευρώπης ως την Τυρηννία, υποβάλλοντας τους ιθαγενείς σε καθεστώς δουλείας… Οι Αθηναίοι οδήγησαν μία συμμαχία ενάντια στην αυτοκρατορία της Ατλαντίδος και ενώ η συμμαχία είχε αδυνατίσει, οι Αθηναίοι επικράτησαν μόνοι τους και ελευθέρωσαν τις κατακτημένες από τους Ατλάντιους περιοχές», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ με τα χέρια σταυρωτά στα πόδια στην άλλη άκρη του καναπέ σαν μαθητής έτοιμος να δεχθεί την διδασκαλία από την καθηγήτριά του.

«Έχετε ακούσει για την ιστορία των δεκατριών κρανίων;».

«Δεν έχει υποπέσει καμία θεωρία τέτοια στην αντίληψή μου…».

«Στην αρχαία Ατλαντίδα υπήρχαν δεκατρία κρανία…».

«Από τι ήταν φτιαγμένα κυρία Στάλερ;».

«Τα δώδεκα ήταν πλασμένα από χαλαζία και το δέκατο τρίτο από αμέθυστο…».

«Γιατί ξεχώριζε;».

«Γιατί το δέκατο τρίτο κρανίο εμπεριείχε την γνώση των προηγούμενων δώδεκα. Το κάθε ένα από αυτά είχε την ισχύ και τον χαρακτήρα ενός ηλεκτρονικού υπολογιστή που εμπεριείχε απίστευτο αριθμό γνώσεων… Κάθε ένας υπολογιστής – κρανίο περιείχε τις γνώσεις ενός μήνα του παρελθόντος, του παρόντος αλλά και των μελλοντικών ετών…».

«Φαντάζομαι πως ο δέκατος τρίτος θα περιείχε τις γνώσεις όλων των δραστηριοτήτων των ανθρώπων για όλο τον χρόνο…».

«Ακριβώς έτσι κύριε Μπάλερ… Λίαν οξυδερκής η παρατήρησή σας…», είπε η Ίνγκεμποργκ Στάλερ ενώ έπινε λίγο από το τσάι που είχε το φλιτζάνι της και συμπλήρωσε ενώ έβαζε λίγο από την τσαγιέρα στο φλιτζάνι του Γκέοργκ Μπάλερ: «Δεν θα με ρωτήσετε για την θυσία των ταύρων;».

«Αν εκεί θέλετε να μετατοπισθεί η συζήτηση δεν βλέπω γιατί όχι…», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ και ήπιε λίγο τσάι όχι τόσο από ανάγκη ενυδάτωσης, ούτε λόγω εφίδρωσης αλλά για να μην προσβάλλει την κυρία που τον είχε προσκαλέσει σε δείπνο με γεύμα τα Ατλάντεια Μυστήρια.

«Τα ζώα θυσιάζονταν μπροστά σε στήλη και οι βασιλιάδες έριχναν τα πλευρά των ζώων εντός της φωτιάς και ράντιζαν την στήλη με το αίμα τους. Ο,τι απέμενε από το αίμα χυνόταν σε μικρά δοχεία πεποιημένα από χρυσό. Μικρό μέρος από αυτό το αίμα το έπινε ο κάθε βασιλιάς ενώ το υπόλοιπο ριπτόταν στην φωτιά… Τα δοχεία ήταν αναθήματα στον θεό Ποσειδώνα…».

«Προφανώς έπιναν το αίμα των ταύρων για να μεταβιβασθούν οι ιδιότητες του Δία που κάποτε είχε μετενσαρκωθεί σε ταύρο για την αρπαγή της Ευρώπης…».

«Ο ταύρος ήταν το ιερό ζώο του Ποσειδώνος… Μην το ξεχνάτε ποτέ αυτό κύριε Μπάλερ… Συμβόλιζε την τρικυμισμένη θάλασσα που με την ορμή της κατακρημνίζει πλοία και ναύτες στα βάθη της… Στην Μακεδονία λάτρευαν την μορφή του ταύρου λόγω του Βάκχου… Όσοι επέζησαν από την Ατλαντίδα μετέφεραν την λατρεία του ταύρου σε απομακρυσμένα μέρη όπως η Αλταμίρα με τα περίσημα σπήλαιά της ή η Αίγυπτος με την ίδρυση του ναού του θεού ταύρου Άπι αν και συμβόλιζε τον θεό Όσιρι… Πάντως δεν έχετε άδικο για τις αναζωογονητικές ιδιότητες και δυνάμεις του ταύρου του οποίου η θυσία είχε εξευμενιστικό χαρακτήρα για την περίπτωση έλλειψης αποθεμάτων τροφής στην αρχαία Ατλαντίδα. Η θυσία του είχε καθαρά γονιμοποιό χαρακτήρα…», έλεγε η Ίνγκεμποργκ Στάλερ στα μεσοδιαστήματα που μεσολαβούσαν κατά την κατάποση του τσαγιού της σε μικρές δόσεις.

«Μπορείτε να μου αναφέρετε σχετικά με τον Άτλαντα από το όνομα του οποίου έλαβε την ονομασία της η Ατλαντίδα;».

«Ο Άτλας ήταν εις εκ των Τιτάνων, γιος του Ιαπετού, αδελφός των Τιτάνων Προμηθέα και Επιμηθέα. Ένας χρησμός έλεγε ότι θα τον σκότωνε ο γιος του Δία. Επηρεασμένος από τούτο τον χρησμό αποσύρθηκε από κάθε επικοινωνία. Ο Περσέας αποφάσισε τότε να του δείξει την κεφαλή της Μέδουσας και πετρώνοντας κατάντησε στο σημερινό βουνό Άτλας που ευρίσκεται στην Μαυριτανία».

«Γνωρίζω πως ο Άτλας στήριζε στις πλάτες του τον Ουρανό με συνέπεια να γνωρίζει όλα τα μυστικά της θεϊκής και της ουράνιας σοφίας… Σας πρόλαβα…».

«Πραγματικά αυτό θα ήταν το επόμενο που ήθελα να πω… Ας έχει όμως έτσι… Ο Άτλας απέκτησε την φήμη μεγάλου αστρονόμου και θεωρήθηκε πατέρας της αστρολογίας… Ήταν πατέρας των Πλειάδων και των Υάδων και των Εσπερίδων, των τριών αδελφών που φρουρούσαν τον κήπο του με τα χρυσά μήλα…».

«Ο Ρογήρος Βάκων τον χαρακτηρίζει ως θεμελιωτή της μαγείας… Ο Ευσέβιος τον ταυτίζει με τον Ενώχ…», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ πίνοντας μονορούφι το τσάι από το φλιτζάνι που του είχε προσφέρει.

«Και ο Διόδωρος ο Σικελιώτης αναφέρει πως πρώτος βασιλιάς των Ατλάντειων υπήρξε ο Ουρανός, πατέρας του Ιαπετού, του Ωκεανού, των Κυκλώπων, των γιγάντων, της Βασιλείας, της Ρέας και της Πανδώρας…».

«Στον Κριτία του Πλάτωνα συγκαλείται συνέλευση με προεξάρχοντα τον Δία που αναφέρει ότι θα τιμωρήσει τους Ατλάντειους… Στον Ησίοδο πάλι γίνεται συνέλευση των θεών στην οποία ο Δίας προαναγγέλλει κατακλυσμό για να πλήξει τους γίγαντες. Κυρία Στάλερ, πιστεύω ότι Ατλάντειοι και Γίγαντες ταυτίζονται απόλυτα».

«Θεοποιήθηκαν οι αδελφές του Άτλαντα και να ξέρετε πως κοσμούσαν τα αγάλματά τους τον ναό του Ποσειδώνα στον οποίο συνεδρίαζαν όλο το βράδυ μέχρι την ανατολή του ήλιου οι βασιλιάδες της Ατλαντίδος…».

«Πιστεύω πως είχε συμβολικό χαρακτήρα η πράξη τους… Συμβόλιζε τον χθόνιο και σκοτεινό χαρακτήρα που έχει η βασιλική εξουσία και η οποία σταματάει στο φως της καλοσύνης…».

«Επίσης η νίκη, κύριε Μπάλερ, των Αθηναίων πάνω στους Ατλάντειους μάθετε πως είχε αναπαρασταθεί σε ένα πέπλο που ήταν αφιερωμένο στα Μικρά Παναθήναια και συμβόλιζε την νίκη της Λογικής, της Τάξης και του Φωτός επάνω στις δυνάμεις του Χάους, του Παραλόγου και του Σκότους…».

«Ας μην ξεχνούμε, κυρία Στάλερ, πως ο Έσπερος ή Λούσιφερ ήταν γιος του Άτλαντα…».

«Και να ήθελα να το λησμονήσω έχω εσάς να μου κάνετε τον υπομνηματισμό… Μάθετε πως κάποτε εξεγέρθηκε η κατώτερη κάστα της Ατλαντίδος ενάντια στους περισσότερο πολιτισμένους κατοίκους της… Συνεπώς οι Επαναστάσεις όπως η Γαλλική και η Οκτωβριανή δεν είναι πρωτόγνωρες αλλά είχαν ως ανυπέρβλητο πρότυπο την συγκεκριμένη…».

«Κυρία Στάλερ, δεν μου αναφέρατε τίποτα για την Βασιλεία, την κόρη του Άτλαντα…».

«Το όνομά της σημαίνει βασίλισσα. Είναι η αποκληθείσα Μεγάλη Μητέρα ταυτιζόμενη σαν Αστάρτη, Διάνα, Αφροδίτη ή Ίσιδα… Μετά τον θάνατο του Ουρανού ο Διόδωρος ο Σικελιώτης αναφέρει πως εκλέχτηκε ομοφώνως βασίλισσα της Ατλαντίδος… Μνηστεύτηκε τον αδελφό της τον Υπερίωνα και καρποί της σχέσης τους υπήρξαν ο Ήλιος και η Σελήνη. Οι υπόλοιποι αδελφοί της φοβούμενοι μήπως ο σύζυγός της Υπερίωνας σφετερισθεί τον θρόνο, τον σκότωσαν και έπνιξαν τον Ήλιο… Η Σελήνη μόλις έμαθε για τον τραγικό θάνατο του αδελφού της αποφάσισε να αυτοκτονήσει πέφτοντας από ψηλά. Η Βασιλεία μόλις έμαθε τον θάνατο των παιδιών της, αναμαλλιασμένη, ντυμένη άσχημα και στολισμένη με βάρβαρα κοσμήματα βγήκε στους δρόμους μαινόμενη και χτυπώντας κύμβαλα… Όταν οι υποτελείς της πήγαν να την συγκρατήσουν

ξεπήδησε μία φοβερή καταιγίδα και ακολούθησε τρικυμία. Από τότε δεν την ξαναείδε κανείς…».

«Για τις Εσπερίδες τι γνωρίζετε;», ρώτησε ο Γκέοργκ Μπάλερ κάνοντας σταυροπόδι.

«Οι Εσπερίδες ήταν μία μεγάλη σε έκταση χώρα, περιτριγυρισμένη από θάλασσα και σε αυτήν λατρεύθηκε ο Άτλαντας. Εκεί ήταν τοποθετημένα τα αγάλματα και τα είδωλά του. Το όρος ήταν κοίλο και πολύ ψηλό. Η κοιλάδα στο βουνό ήταν γεμάτη από καρποφόρα δέντρα. Η κατάβαση ήταν δύσκολη και επικίνδυνη και η είσοδος φυλασσόταν με θρησκευτικά ιερά…».

«Στην Ανατολή πώς έφθασε η παράδοση της Ατλαντίδος, κυρία Στάλερ;».

«Οι Φοίνικες και οι Καρχηδόνιοι είχαν αποικίες στην βορειοδυτική Αφρική. Εκεί θα πρέπει να ήλθαν σε κάποια επαφή με την Ατλάντεια παράδοση. Οι δε Εβραίοι είναι πολύ πιθανό να έλαβαν την παράδοση της Ατλαντίδος κατά την διάρκεια της αιχμαλωσίας τους και της υποδούλωσής τους στην Αρχαία Αίγυπτο…», είπε η Ίνγκεμποργκ Στάλερ και ακούμπησε αναπαυτικά τα πόδια της στο σκαμνάκι που είχε μπροστά της και συμπλήρωσε: «Η επιμειξία της ανώτερης κάστας της Ατλαντίδος με την θνητή κατώτερη κάστα θυμίζει αρκετά το γεγονός της συνουσίας των Πεπτωκότων Αγγέλων όπως ο Ραφαήλ, ο Γαβριήλ, ο Φανουήλ, ο Αζαήλ με τις κόρες των ανθρώπων και στην συνέχεια δίδαξαν στην ανθρώπινη φυλή την τέχνη της μαγείας, την αστρολογία και την βοτανική».

«Βλέπω πως στο τραπεζάκι, κυρία Στάλερ, έχετε ένα βιβλίο του Kenneally…”.

«Σύμφωνα με τον συγγραφέα του βιβλίου ο Ενώχ έγινε αρχιερέας της Ατλαντίδος και θεμελίωσε τα μυστήρια στην ήπειρό της… Οι Άραβες τον ονόμαζαν Ιντρίς αλλά ταυτιζόταν με τον βάρβαρο Ερμή… Ο Ρόμπερτ του Τσέστερ κάνει λόγο για τριπλό Ερμή: Ενώχ, Νώε και Ερμή τον Τρισμέγιστο. Το βιβλίο του Ενώχ έχει τις ρίζες του στην χαμένη ήπειρο. Περιελάμβανε 2 τόμους: έναν ιερογλυφικό και έναν αλληγορικό. Ο πρώτος περιείχε τα κλειδιά της ιερατικής μύησης και ο δεύτερος την ιστορία της βλασφημίας που προκάλεσε τον κατακλυσμό μετά την βασιλεία των γιγάντων».

«Δεν μου αναφέρατε τίποτε για τους Καβείρους των οποίων οι πρόγονοι φαίνεται να προήλθαν από την Ατλαντίδα και ήταν προπάτορες του λαού των Φοινίκων…», είπε με περιπαικτικό ύφος ο Γκέοργκ Μπάλερ και άρπαξε μία τράπουλα που ήταν μπροστά στο τραπεζάκι για να παίξει με τα φύλλα της.

«Οι Κάβειροι ταυτίζονται με τον Κάστορα και τον Πολυδεύκη ή τους Κορύβαντες, τους Τελχίνες και άλλες οργιαστικές τελετές. Οι Εβραίοι ραβίνοι τους θεωρούσαν ερμαφρόδιτους αγγέλους… Τα Καβείρια Μυστήρια τελούνταν στις Θήβες και στην Λήμνο… Ο Βάρων τους ταύτιζε με τους Πενάτες οικιακούς θεούς των Ρωμαίων ενώ ο Στράβων πίστευε πως ήταν βοηθοί της Εκάτης ασχολούμενοι με την μαγεία. Ο Ηρόδοτος αναφέρει πως οι Κάβειροι

Καρχηδόνας ή βορειοαφρικανικής καταγωγής εισήγαγαν τα μυστήριά τους στο νησί της Σαμοθράκης… Η λατρεία τους ενώθηκε με εκείνη του Όσιρι και ο θεός Θωθ όρισε πως οι Κάβειροι όφειλαν να καταγράψουν την ιστορία του παρελθόντος και να την μεταδώσουν στον Όσιρι… Οι Κάβειροι εγκαταστάθηκαν στην Βηρυτό του Λιβάνου ενώ λέγεται πως η πύλη δόθηκε στον Ποσειδώνα και τους Καβείρους… Οι Κάβειροι έφεραν την θρησκευτική πίστη στην Αίγυπτο, στην Κρήτη και στην Ελλάδα αλλά και την τέχνη της ναυσιπλοΐας, της θηρευτικής, του ψαρέματος, της οικοδομικής, της γεωργίας, της λογοτεχνίας και της ιατρικής… Ο Στράβων ταυτίζει την λατρεία των Καβείρων με τον εξυμνητικό τους χαρακτήρα με αυτή των Κορυβάντων που ήταν ένας οργιαστικός τύπος θρησκείας με ξέφρενες ιεροτελεστίες… Οι Κάβειροι προτίμησαν να συνδεθούν με τις κατώτερες τάξεις της Ατλαντίδος και με την μαύρη μαγεία με αποτέλεσμα να μολύνουν την υψηλότερη μαγεία… Σας λύθηκαν οι απορίες επί αυτού του ζητήματος;».

«Με το παραπάνω κυρία Στάλερ… Θα ήθελα τώρα να μάθω για τις βαθμίδες των μάγων στην Αρχαία Ατλαντίδα…».

«Υπάρχουν 2 εκδοχές. Η πρώτη κάνει λόγο για μύστη, μάγο και αρχιμάγο. Η δεύτερη κάνει αναφορά για μυημένο, μύστη και μάγο… Οι μάγοι που ασχολούνταν με την εφαρμογή της Μαγικής Τέχνης ήταν αποκλειστικά γιοι ή απόγονοι ατόμων βασιλικής γενιάς… Αυτό συνέβαινε και στην Αρχαία Αίγυπτο με διάχυτη την αντίληψη ότι από τον Φαραώ απέρρεε η μυστική ενέργεια με την οποίαν διοχετεύονταν οι δυνάμεις της Φύσης για την ανάπτυξη των δημητριακών… Η εκπαίδευση και η απόκρυφη μόρφωση των βασιλικών γόνων στην Μαγική Τέχνη απαιτούσε αυστηρή προσήλωση και υπέρμετρη αφοσίωση… Τα στάδια του Μύστη, του Μάγου και του Αρχιμάγου απονέμονταν σε κάθε υποψήφιο σαν απόκρυφοι τίτλοι με την πάροδο είκοσι, τριάντα και σαράντα ετών αντιστοίχως… Οι μάγοι στην Αρχαία Ατλαντίδα φορούσαν και εκείνοι γαλάζιες ρόμπες και χρησιμοποιούσαν μια δική τους μέθοδο γραφής που διέφερε από αυτήν της αστικής τάξης. Δεν λάμβαναν συζύγους, δεν αμείβονταν για τις ιερές τους υπηρεσίες και μόνον τα πρόσωπα της βασιλικής γενιάς μπορούσαν να εισέλθουν στις τάξεις τους…», είπε η Ίνγκεμποργκ Στάλερ αφήνοντας την κούπα με το τσάι στο τραπέζι και παρατηρώντας την πτώση μιας ντάμας κούπας από τα χέρια του Γκέοργκ Μπάλερ.

«Για πείτε μου λίγα λόγια για τους υπόλοιπους τελετουργούς των απόκρυφων επιστημών στην Ατλαντίδα», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ δείχνοντάς της έναν άσσο από την τράπουλα.

«Υπήρχαν αστρολόγοι, αλχημιστές, προφήτες, νεκρομάντεις, μάντεις και ¨υπηρέτες των Αγίων Μυστηρίων¨. Οι σπουδαστές της αλχημείας διαιρούνταν σε 2 βαθμίδες: τους ¨μαθητευόμενους¨ και τους ¨μύστες¨. Η επιστήμη της Προφητείας βρισκόταν στα χέρια των ¨Μάντεων¨ και των ¨Ερμηνευτών¨. Οι ¨Μάντεις¨ ήταν υποχρεωμένοι να αφοσιώνονται στην πρακτική του

οραματισμού, ενώ οι ¨Ερμηνευτές¨ ερμήνευαν ή αποκωδικοποιούσαν τις προβλέψεις…».

«Οι νεκρομάντεις;».

«Αυτοί αποτελούνταν από τους ¨Άρχοντες των Πνευμάτων¨, δηλαδή εκείνους που ενεργοποιούσαν και έλεγχαν τα πνεύματα των νεκρών και τους ¨Υπνώμενους¨ που μπορεί να ήταν άτομα με ικανότητες διάμεσου ή ικανά να πέσουν σε υπνωτιστική έκσταση… Οι Μάντεις ή οι Νεκρομάντεις διαιρούνταν σε ¨Ονειρευτές¨ που ήταν ειδικοί στο να διαβάζουν το μέλλον στα όνειρα και σε ¨Οιωνοσκόπους¨ που ερμήνευαν μελλοντικά γεγονότα με μορφή οιωνών…», είπε η Ίνγκεμποργκ Στάλερ και σήκωσε από το πάτωμα την πεσμένη κάρτα της ντάμας κούπας τοποθετώντας την κάτω από την κούπα με το τσάι της.

«Αυτοί που ανήκουν στην κατώτερη κάστα και έκαναν κατάχρηση της μαύρης μαγείας;», ρώτησε ο Γκέοργκ Μπάλερ δείχνοντάς της μια κάρτα ντάμα σπαθί.

«Υπήρχε νομικό καταστατικό στο νησί που τιμωρούσε με σκληρότητα όλους αυτούς που ενοχλούσαν τον λαό χρησιμοποιώντας κακή μαγεία, ξόρκια και δεισιδαιμονίες… Ένα μεγάλο ποσοστό Ατλάντειων εξασκούσε την μαύρη μαγεία με καταστρεπτικά αποτελέσματα… Λίγο πριν την καταστροφή της Ατλαντίδος η μεγάλη πλειονοψηφία ασκούσε ατιμωρητί τέτοιου είδους πρακτικές», είπε η Ίνγκεμποργκ Στάλερ και από το τραπεζάκι που είχε μπροστά της πήρε ένα βιβλίο με τον τίτλο ¨Βιβλιογραφία της Ατλαντίδος¨ του Γκατφοσέ συμπληρώνοντας: «Καλόν είναι να ανατρέξετε στην βιβλιογραφία της Ατλαντίδος… Η Ατλαντίδα υπήρξε η μητέρα της αστρολογίας… Οι αστρολόγοι εργάζονταν σε ένα τμήμα του ναού του Ποσειδώνα που έμοιαζε με παρατηρητήριο… Ο Χαμ, γιος του Νώε, έμαθε την αστρολογία και την μαγεία από τους δαίμονες, εκείνους τους αγγέλους που νυμφεύθηκαν τις κόρες των βροτών και που ταυτίζονται με την ανώτερη κάστα της Ατλαντίδος… Ο Χαμ δίδαξε τις τέχνες αυτές στον Καναήν και αυτός στον Νεμρώδ και ο Νεμρώδ μεταβίβασε τις γνώσεις του στον γιο του Ιονικών… Ο δε Άτλαντας μετέδωσε τις γνώσεις του στην Γαλατία και στην Ισπανία…».

«Συνεπώς η Αστρολογία έχει τις ρίζες της στην Αρχαία Ατλαντίδα…», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ βγάζοντας έναν άσσο από το μανίκι του.

«Ο Ναός του Εσωτερικού Βωμού είναι το κέντρο της Έσχατης Γνώσης και Σοφίας στον οποίον εισήλθαν χιλιάδες μάγοι για να κοινωνήσουν στα θαυμαστά του μυστήρια… Κατά συνέπειαν η Μαγεία έχει και εκείνη τις ρίζες της στην Ατλαντίδα… Η λέξη μαγεία μεταφράστηκε στα λατινικά σαν Magnus ενώ η προέλευσή της ανάγεται στην Περσική λέξη maj. Διακρίνεται σε πνευματική Μαγεία που σχετίζεται με τα πνεύματα και σε Φυσική που σχετίζεται με τις απόκρυφες διαδικασίες εντός της φύσεως και στην ομοιότητα ανάμεσα σε αντικείμενα που χρησιμοποιεί ο μάγος για να παράγει αποτελέσματα που υπερβαίνουν τις ανθρώπινες ιδιότητες… Οι τελχίνες εξασκούσαν την μαγική τέχνη ενώ οι Έλληνες τους θεωρούσαν υιούς του Ποσειδώνα…».

«Και τι γνωρίζετε, κυρία Στάλερ, άλλο για τους τελχίνες;».

«Ανήκαν σε κάστα της Ατλαντίδος… Ο Στράβων τους βλέπει σαν κακούς μάγους ενώ ο Διόδωρος ο Σικελιώτης τους αναφέρει σαν κακόβουλους που δηλητηριάζουν ζώα με νερό από την Στύγα αναμεμειγμένο με θειάφι και δηλητηριώδη φυτά… Ο μυθολόγος Μπαρτ τους ταυτίζει με τους Τιτάνες που ήταν ίδιοι με τους θεούς της Ατλαντίδος και τους πεπτωκότες αγγέλους…».

«Μπορείτε, κυρία Στάλερ, να μου αναφέρετε περισσότερα για την ατλάντεια μαγεία;».

«Ξεπερνώντας τα χαμηλότερα επίπεδα της ανάπτυξής της εξελίχθηκε στην Θεουργία που ο κύριος σκοπός της ήταν η επικοινωνία με το θείο και τον Δημιουργό. Η Θεουργία στοχεύει στην αποκατάσταση και την σταθεροποίηση της στενής σχέσης που υπήρχε ανάμεσα στην ανθρώπινη φυλή και το Μέγα Πνεύμα που κυβερνάει το σύμπαν… Αντιθέτως η μαγεία ασχολείται με τις δυνάμεις της Φύσης και διαιρεί την ιεραρχία του ουρανού σε επουράνιους θεούς, αρχαγγέλους, αγγέλους και άρχοντες… Η ένωση με τους θεούς ήταν μια δύσκολη υπόθεση ακόμη και για τους μάγους της υψηλότερης βαθμίδας… Η Θεουργία λειτουργεί με την δύναμη ανεξήγητων συμβόλων…», είπε η Ίνγκεμποργκ Στάλερ και πήρε στα χέρια της το ντάμα σπαθί από τον Γκέοργκ Μπάλερ.

«Αναφέρατέ μου, κυρία Στάλερ, περισσότερες πληροφορίες για την Θεουργία…».

«Οι θεουργοί πίστευαν πως τα φυσικά αντικείμενα έχουν μια συνάφεια με τους θεούς που τα δημιούργησαν. Χρησιμοποιούσαν πέτρες, βότανα και ιερά ζώα που λειτουργούν σαν θεϊκά σύμβολα και καθιστούν τον άνθρωπο ικανό να ελέγχει και να αναπτύσσει τις πνευματικές του δυνάμεις… Ο θεουργός χρησιμοποιεί την προσευχή και την επίκληση για να εξαγνισθεί και να ανυψωθεί εσωτερικά δίχως να προκαλέσει κάποιο αποτέλεσμα πάνω στους θεούς… Η θεουργία απέχει πολύ από την κατώτερη μαγική πρακτική που εξαναγκάζει τους θεούς σε δράση… Η προσευχή για τον θεουργό έχει συμβολικό χαρακτήρα…».

«Οι Ατλάντιοι εκτός από την επικοινωνία με τους θεούς είχαν την διάθεση να ρυθμίζουν τις γήινες υποθέσεις… Οι Ατλάντιοι Μάγοι μετέφραζαν την θεία θέληση με ένα σύστημα συμβολισμού που είχαν λάβει με την βοήθεια αγγελικών οντοτήτων κυρία Στάλερ… Τα συγκεκριμένα σύμβολα δεν μεταδίδονται ούτε γραπτώς, ούτε προφορικώς αλλά προσεγγίζονται μόνον σε πνευματικό επίπεδο… Οι γνώσεις που αποκτούσε ο μυημένος κατά την διάρκεια της φώτισής του μέσα από την κατανόηση των συμβόλων αποτελούσαν την βάση ενός σύνθετου ιερογραμματικού συστήματος που προεκτεινόταν σε μια κρυπτογραφική μέθοδο αποκάλυψης της θείας θέλησης… Εντούτοις οι μυημένοι επιχειρούσαν να μεταδώσουν με απλά λόγια αυτό που δεν μεταδίδεται με λόγια με την ελπίδα πως η ανθρωπότητα θα κατανοούσε πως υπήρχε κάποιος μυστικός τρόπος αποκάλυψής του».

«Πολύ σωστά τα όσα λέτε κύριε Μπάλερ…». Ξεροβήχοντας συμπλήρωσε: «Οι Ατλάντιοι μάγοι στρέφονταν στον τύπο και τον τρόπο επίκλησης που από ο,τι φαίνεται επιτυγχανόταν με την δύναμη του νου… Η φαντασία των ανθρώπων είναι ικανή να εκπέμπει τις επιθυμίες της στην ίδια συχνότητα κυμάτων που διαπερνούν τον χώρο και τον χρόνο ώσπου να φτάσουν στην διάνοια που αναζητούν… Με την πάροδο των ετών οι Μάγοι της Ατλαντίδος άρχισαν να βλέπουν την Μαγεία σαν τέχνη περισσότερο και λιγότερο σαν Ιερά Επιστήμη. Έβλεπαν σε αυτήν ένα μέσο πρακτικής επίτευξης των επιθυμιών της. Ποτέ όμως η θεουργία δεν ξέπεσε στο επίπεδο της μαύρης μαγείας που εξασκούσαν με μανία η κάστα των ιθαγενών…».

«Δεν μου αναφέρατε τίποτε για τις μαγικές εικόνες…».

«Όταν ο Δίας, ως βασιλιάς της Ατλαντίδος θέλησε να κατακτήσει τον κόσμο έδωσε εντολή στους Μάγους του να κατασκευάσουν ένα μοντέλο του κόσμου στο οποίο να φαίνονται όλες οι πόλεις, τα λιμάνια, τα δάση, τα όρη, οι λίμνες, οι ποταμοί, τα δένδρα, τα ζώα, τα έντομα και οι άνθρωποι. Με την βοήθεια αυτού του μοντέλου κατόρθωσε να εξουσιάζει τον κόσμο ολόκληρο και πάνω του έκανε μαγικές εργασίες ημέρα και νύχτα…».

«Για τους σεισμούς έκαναν τίποτε οι Ατλάντιοι;».

«Οι Ατλάντιοι μάγοι, κύριε Μπάλερ, προσπάθησαν να χειριστούν τις δυνάμεις του σεισμού για να κάνουν ακίνητη την δράση των ηφαιστείων που υπήρχαν στο νησί της Ατλαντίδος… Οι Ατλάντιοι έκαναν συχνές προσφορές ζώων και γεωργικών προϊόντων σε ναούς που βρίσκονταν στα υψηλότερα ηφαίστεια για να εξευμενίσουν τις αντίστοιχες θεότητες. Τέσσερις φορές τον χρόνο γινόταν στην πρωτεύουσα Κερκύνη μια μαγική τελετή που ονομαζόταν η ¨Ιεροτελεστία της Φλόγας της Γης¨ και γινόταν την ημέρα του θερινού ηλιοστασίου. Κατά την διάρκεια της τελετής γινόταν μια συγκέντρωση της ψυχικής δύναμης όλων των επίσημων μάγων με σκοπό να εξουδετερώσουν την ετήσια ηφαιστειακή και σεισμική δράση. Κυλούσαν σε τροχούς μεγάλα λίθινα είδωλα που αντιπροσώπευαν τις γήινες δυνάμεις και τα μετέφεραν μπροστά από τον ναό του Ποσειδώνα… Εκεί τα έδεναν με δερμάτινα σκοινιά και τα συνόδευαν με εξορκισμούς… Τα είδωλα ήταν 6 και αντιστοιχούσαν στα 6 μεγάλα ηφαίστεια της Ατλαντίδος… Υπήρχαν και 2 τεράστια λίθινα αγάλματα με αποτρόπαια όψη που αντιπροσώπευαν τις δυνάμεις του σεισμού και ¨θανατώνονταν¨ κατά την διάρκεια της μαγικής τελετής… Με αυτό τον τρόπο πίστευαν πως κατέστρεφαν την μία από τις 1000 ζωές με αποτέλεσμα άμεσο την αναστολή της τρομερής τους δράσης για ένα χρόνο…».

«Και οι δώδεκα βασιλιάδες; Παρίσταντο στην τελετή;».

«Πρωτοστατούσαν στην τελετή με τις γαλάζιες ρόμπες τους… Καθισμένοι στον θρόνο τους συγκέντρωναν ένα ισχυρό ρεύμα πνευματικής δύναμης στα είδωλα σύμβολα για χρονικό διάστημα μεγαλύτερο της μιας ώρας… Ο Ποντίφικας

εκφωνούσε ξόρκια και απειλούσε τους ανεξέλεγκτους δαίμονες με την οργή των θεών. Ένα μεγάλο μοντέλο της Ατλαντίδος που αναπαριστούσε τα τοπογραφικά χαρακτηριστικά του νησιού ήταν τοποθετημένο σε πέτρινες στήλες πάνω από ένα στρώμα κάρβουνου που σιγόκαιγε…».

«Ίσως ήθελαν, κυρία Στάλερ, με αυτόν τον τρόπο να συμβολίσουν την παντοτινή σεισμική και την ηφαιστειακή δραστηριότητα του νησιού…».

«Ίσως… Μέσα στο μαγκάλι έριχναν καύσιμα και εκρηκτικά τα οποία καθώς έσκαγαν και καίγονταν έδιναν μια performance για την σεισμική και ηφαιστειακή δραστηριότητα του νησιού. Το μοντέλο από πυρώδη πέτρα πλασμένο κουνιόταν και φούσκωνε από την βίαιη ενέργεια των καυσίμων και των εκρηκτικών ενώ φλόγες και σπίθες εξωθούνταν από τις τρύπες των πλασματικών ηφαιστείων. Όταν αυτό το ξέσπασμα ενεργειακής έκρηξης έφθανε στο αποκορύφωμά του ο Ποντίφικας ή ανώτατος βασιλιάς ένευε στους κατώτερους αρμόδιους μάγους να αναλάβουν το ζήτημα ˙ αυτοί άνοιγαν τους υδατοφράχτες μιας δεξαμενής νερού πάνω στις φλόγες του μαγκαλιού. Αμέσως σηκωνόταν ένα πυκνό σύννεφο καπνού στα βάθη του οποίου βρίσκονταν οι ανερχόμενες μορφές των σεισμικών θεοτήτων σαν να πετούσαν μακριά από την περιοχή. Οι Μάγοι επαναλάμβαναν τους εξορκισμούς που τώρα συνοδεύονταν από τις αποδοκιμασίες του συγκεντρωμένου πλήθους. Τύμπανα χτυπούσαν για να επιταχύνουν την απομάκρυνση των τεράτων της γης. Οι δυνάμεις της καταστροφής για άλλη μια φορά από το αρχιπέλαγος είχαν εκδιωχθεί και οι βασιλιάδες ικανοποιημένοι έμπαιναν στον ναό για να προσφέρουν ευχαριστίες στον θεό Ποσειδώνα…».

«Οι Μάγοι φορούσαν μόνον γαλάζια ρόμπα;», ρώτησε ο Γκέοργκ Μπάλερ παρατώντας την τράπουλα στο τραπέζι.

«Φορούσαν και ένα ένδυμα από δέρας ταύρου για ορισμένες περιστάσεις που συμβόλιζε την προσωπικότητα του θεού Ποσειδώνος… Μόνο που αντί για την τρίαινα την θέση της την είχαν πάρει τα κέρατα του ταύρου… Οι Μάγοι της Ατλαντίδος χρησιμοποιούσαν πολλές μεταμφιέσεις πουλιών και ζώων επειδή τους προφύλασσαν από κακές επιρροές… Αυτοί οι μανδύες που αναπαριστούσαν λύκους, νυχτερίδες, πουλιά, αράχνες συμβόλιζαν την μεταμόρφωση από γοητεία ή τις ιδιότητες του εντόμου και του ζώου…».

«Η μεταμόρφωση σε νυχτερίδα;».

«Η διπλή φύση πουλιού και ποντικού συμβολίζει ένα είδος ερμαφροδιτισμού. Σχετίζεται με την μαύρη μαγεία, την σοφία, την εξυπνάδα και την εκδίκηση… Ίσως να ήταν αποτροπαϊκής φύσης οι μεταμορφώσεις αυτές… Επί παραδείγματι ντύνονταν σαν νυχτερίδες για να μην τους εκδικηθεί κανείς ή τους ασκήσει μαύρη μαγεία…».

«Γιατί μεταμορφώνονταν σε αράχνες;».

«Αντιπροσωπεύει τον Δημιουργό που κλώθει το νήμα της ζωής από την δική του ουσία και προσαρτά όλους τους ανθρώπους στον εαυτό του μέσω του νήματος του ομφάλιου λώρου και τους υφαίνει στον ιστό του σχεδίου του κόσμου… Η αράχνη μπορεί να είναι ο ήλιος με τις ακτίνες του προς όλες τις κατευθύνσεις σαν το νήμα της ή η σελήνη σαν κύκλος της ζωής και του θανάτου του εκδηλώμενου κόσμου…».

«Η μεταμόρφωση σε λύκο;».

«Ο λύκος μαζί με το σκυλί αποτελούν την δυαδική φύση του Ερμή… Συμβολίζει επίσης τον σκληροτράχηλο άνθρωπο, το κακό και την πονηρία… Όσο δε για τα πουλιά συμβολίζουν την ανθρώπινη ψυχή που πετάει μακριά ως τον ουρανό και μαθαίνει τα μυστικά του… Είδατε; Σας πρόλαβα γιατί είσαστε διψασμένος για γνώση που ποτέ δεν θα την αποκτούσατε αν δεν με γνωρίζατε και δεν με είχατε επισκεφθεί…».

«Αυτό το μαγνητόφωνο κάνει θαύματα!», αναφώνησε ο Γκέοργκ Μπάλερ επιδεικνύοντας το κτητικό του τρόπαιο.

«Όπως σας προείπα οι Μάγοι της Ατλαντίδος συνέχισαν τις μαγγανείες τους στο όρος Άτλας της Αφρικής αλλά οι Γάλλοι και οι Ρωμαίοι τους εξανάγκασαν να μετακινηθούν στις ιουδαϊκές παρυφές της Αφρικής ενώ μερικοί πήγαν στην Αίγυπτο. Ανακατεύθηκαν με τον ντόπιο πληθυσμό, καλούσαν κακά πνεύματα που τα χρησιμοποιούσαν για να ικανοποιήσουν τις επιθυμίες τους και συνουσιάζονταν πολλάκις με τα πνεύματα αυτά… Αυτοί οι μάγοι ως μακρινοί απόγονοι από τους κατοίκους της Ατλαντίδος έπαιρναν την μορφή φιδιών, γάτων και άγριων ζώων…. Μπορούσαν να πετάξουν στον αέρα, να αφαιρέσουν την ζωή και την δύναμη των πιο ισχυρών και έκαναν γητείες και ξόρκια. Πολλές φορές προκαλούσαν οφθαλμαπάτες στην έρημο…».

«Πολύ μακάβριες ιστορίες κυρία Στάλερ… Αλλά για συνεχίσατε… Τι γινόταν με την νεκρομαντεία στην αρχαία Ατλαντίδα;».

«Κατ'αρχήν να διακρίνουμε την νεκρομαντεία στην οποία πραγματοποιείται η ανάσταση του νεκρού σε ορατή μορφή από τον πνευματισμό στον οποίον με την βοήθεια του διάμεσου έλκεται η ψυχή του νεκρού είτε επειδή επιθυμεί επικοινωνία με τους ζώντες είτε επειδή καθοδηγείται από έναν από τους ¨ελέγχους¨ που μπορεί να είναι νεκρός…».

«Έλεγχος; Τι είναι αυτό;».

«Σημαίνει το πνεύμα που ελέγχει το διάμεσο και όχι το πρόσωπο που δρα ενσαρκωμένος… Στην αρχαία Ατλαντίδα οι νεκρομάντεις διακρίνονταν σε ¨Άρχοντες των πνευμάτων¨ ή ¨Ελεγκτές¨ και σε ¨Υπνωτισμένους¨… Μόνον τα μέλη του ιερατείου είχαν το δικαίωμα να επικαλούνται τα πνεύματα των νεκρών ˙ η άσκηση της νεκρομαντείας από οποιονδήποτε άλλο είχε θεωρηθεί ως έγκλημα… Χρησιμοποιούσαν τον ναό του Ποσειδώνα όταν ήθελαν να

επικοινωνήσουν με τους πιο φημισμένους νεκρούς αν και κάποιοι ιερείς εξασκούσαν την νεκρομαντεία σε νεκροταφεία ή σε σπήλαια για να καλέσουν τα πνεύματα των νεκρών, των δασών και των άγριων τόπων ώστε να γνωρίσουν το μέλλον…».

«Για πείτε μου περισσότερα για τους νεκρομάντεις στην αρχαία Ατλαντίδα… Η αφήγησή σας είναι συναρπαστική…».

«Αρχικώς υπήρχε ένας νεκρομάντης της τάξης των ¨Υπνωτισμένων¨ δηλαδή ένα διάμεσο που βρισκόταν σε κατάσταση ελεγχόμενης ύπνωσης. Στη συνέχεια ο ¨Άρχων των Πνευμάτων¨ που ιερουργούσε έστελνε στον Υπνωτισμένο ένα ¨Θεϊκό Ονειρευτή¨. Ο υπνωτισμός επιτυγχάνονταν ως εξής: το θεϊκό πνεύμα συνδεόταν για ένα διάστημα με την ψυχή του υπνωτισμένου και οι πνευματικές αντιστοιχίες του επεκτείνονταν προς τα πάνω… Έτσι εξασφαλιζόταν μια επαφή με τις ανώτερες μορφές ύπαρξης… Επίσης ο αυτό-υπνωτισμός ήταν δημοφιλέστατος στην αρχαία Ατλαντίδα… Πολλοί ¨Υπνωτισμένοι¨ ήταν σε θέση να πέσουν μόνοι τους σε κατάσταση έκστασης χωρίς την μεσολάβηση του ¨Άρχοντα¨ ή του Μάγου… Σπανίως εμφανίζονταν τα πνεύματα των νεκρών μετά από επίκληση…».

«Τι χαρακτήρα είχε η νεκρομαντεία στην αρχαία Ατλαντίδα;», ρώτησε ο Γκέοργκ Μπάλερ και άναψε ένα τσιγάρο περισσότερο από εκνευρισμό παρά από αληθινή ανάγκη.

«Η νεκρομαντεία αφορούσε την γνώση των επιθυμιών του νεκρού που αφορούσαν προσωπικά ή οικογενειακά θέματα που είχαν σχέση με τους συγγενείς και την τύχη τους… Οι έρευνες που σχετίζονταν με τα ενδιαφέροντα της φυλής αφορούσαν την πρόβλεψη του μέλλοντος των αγέννητων παιδιών και την κατάλληλη κηδεία του νεκρού… Οι ¨Άρχοντες των Πνευμάτων¨ χρησιμοποιούνταν για την επίκληση μη ανθρωπίνων πνευμάτων… Οι Ατλάντιοι Μάγοι για να επικαλεστούν τα πνεύματα χρησιμοποιούσαν τον γνωστό μαγικό κύκλο… Κατά την διάρκεια της τελετής εμφανίζονταν από τα 4 τέταρτα της γης οι 4 πνευματικοί βασιλιάδες με τις ακολουθίες τους και νουθετούσαν τον μάγο. Ο μαγικός κύκλος ήταν σε έναν χώρο αφιερωμένο σε μαγικές τελετές ή σε ένα απομακρυσμένο και ερημικό μέρος… Οι 4 βασιλιάδες ταυτίζονται με τα σεντίμ της εβραϊκής μυθολογίας, αγαθοποιά πνεύματα… Σύμφωνα λοιπόν με το τυπικό της τελετής τα σύμβολα της φωτιάς, του αέρα, της γης και του νερού τοποθετούνται σε ισάριθμα σημεία που απέχουν εξίσου από την περιφέρεια του κύκλου. Ο νεκρομάντης την δεδομένη ώρα επικαλείται τους 4 βασιλιάδες με τα ιερά τους ονόματα και τους ζητάει την γνώση που χρειάζεται. Αρχίζει από τον βασιλιά του Αέρα, περνά σε αυτόν της Γης και του Νερού και καταλήγει σε αυτόν της Φωτιάς. Ο νεκρομάντης εξάγει συμπεράσματα αφού ακούσει τις νουθεσίες τους και πάρει την συγκατάθεσή τους… Τα ζητήματα διακυβέρνησης αφορούν τον βασιλιά του Αέρα, οι περιουσιακές υποθέσεις αφορούν τον βασιλιά της Γης, τα θέματα υγείας αφορούν τον βασιλιά του Νερού και της Φωτιάς. Η

ιεροτελεστία αυτή πρέπει να εφαρμόζεται μόνον από τον Άρχοντα των Πνευμάτων και ο τελευταίος αν έχει βοηθούς οφείλουν αυτοί να βρίσκονται στην προστατευτική περιφέρεια του μαγικού κύκλου…».

«Μπορείτε να πείτε λίγα λόγια τώρα για την αστρολογία στην Ατλαντίδα…¨, είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ ρουφώντας αρειμανίως το τσιγάρο του.

«Οι ατλάντιοι αστρολόγοι χρησιμοποιούσαν τους πλανήτες Άρη, Ερμή και Αφροδίτη ενώ είναι γνωστό ότι ο Δίας και ο Κρόνος ανήκαν στο Πάνθεον της Ατλαντίδος… Αυτό το γεγονός δείχνει πως όταν σχετίζονται οι άνθρωποι με τα άστρα ανεβαίνουν σε ανώτερες πνευματικές σφαίρες από τις οποίες δεν κατεβαίνουν ποτέ και χάνουν τις γήινες εξαρτήσεις τους».

«Αναφέρατε ότι ο Άτλας υπήρξε πατέρας της αστρολογίας…».

«Η Βασιλεία μύησε τον Άτλαντα στην παράξενη γνώση του κόσμου των άστρων… Ο γιος του Άτλαντα ο Έσπερος ανέβαινε συχνά στο όρος Άτλας για να παρατηρεί τα αστέρια. Κάποτε ανέβηκε μα δεν ξανακατέβηκε… Οι άνθρωποι σκέφτηκαν πως αναλήφθηκε στους ουρανούς και τον λάτρευσαν σαν θεό δίνοντας σε ένα φωτεινό άστρο το όνομά του ˙ Βέσπερ ή Έσπερος, το βραδινό άστρο που δύει μετά τον ήλιο. Όταν όμως ανατέλλει πριν από τον ήλιο ονομάζεται Φώσφορος ή Εωσφόρος, το πρωινό άστρο… Άστρο που συνδεόταν με τις σκοτεινές μαγικές επιδράσεις και πιστευόταν πως ήταν φθοροποιός. Ο Κρόνος αδελφός του Άτλαντα έδωσε το όνομά του στον ομώνυμο πλανήτη… Ο Άτλας όπως προανέφερα απέκτησε με την γυναίκα του Πλειόνη 7 κόρες τις λεγόμενες Πλειάδες: Σελήνη, Ηλέκτρα, Μαία, Αλκυόνη, Ταϋγέτη, Αστερόπη και Μερόπη. Από την Αίθρα απέκτησε τις Υάδες, άλλον αστερισμό: την Ευδώρα, την Πειθώ, την Αμβροσία, την Πασιθέη, την Τύχη, την Κορωνίδα και την Πλεξάρη. Οι Πλειάδες προήλθαν από την λέξη πουλώ γιατί όταν εμφανίζονταν στον ουρανό προοιώνιζαν καλό καιρό για τους θαλασσοπόρους. Οι Υάδες πήραν την ονομασία τους από την λέξη υετός που σημαίνει βροχή επειδή αυτήν προκαλούν όταν ανατέλλουν ή δύουν στον ουρανό… Οι βασιλιάδες της Ατλαντίδος θεωρούσαν υποχρέωσή τους να σηκώνονται από τα κρεβάτια τους 1 φορά την νύχτα για να συμβουλεύονται τον ουρανό και ειδικότερα τις Πλειάδες, τον αστερισμό του Σκορπιού, το Άστρο του Βοριά και το σταθερό σημείο του ορίζοντα… Κατά την διάρκεια του πρωινού παρατηρούσαν τους αστερισμούς του νότιου ημισφαιρίου και το Πρωινό Άστρο… Ο πλανήτης Αφροδίτη σχετιζόταν με την φυσική μαγεία… Πάντως στην Ατλαντίδα το αρχικό σεληνιακό ημερολόγιο αν θέλετε να μάθετε αντικαταστάθηκε από το ηλιακό που ήταν πιο πρακτικό».

«Δεν μου αναφέρατε τίποτε για τον Ουρανό που θεωρείται ο πρώτος βασιλιάς της Ατλαντίδος και μέγας αστρολόγος…», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ σβήνοντας σε ένα τασάκι το τσιγάρο που μέχρι πρότινος δεν αποχωριζόταν με τίποτε.

«Συγκέντρωσε στις πόλεις τους ανθρώπους που ζούσαν ως τότε στην ύπαιθρο και οργάνωσε την ζωή τους. Καλλιέργησε την γη και επινόησε πολλές χρήσιμες

κατασκευές και όργανα… Παρατηρούσε συνέχεια τα ουράνια σώματα και υπολόγιζε τις συνθήκες των περιφορών τους… Μέτρησε το έτος σύμφωνα με την πορεία του ήλιου και τους μήνες σύμφωνα με την πορεία της σελήνης. Για τα αστρονομικά του κατορθώματα οι άνθρωποι μετά τον θάνατό του τον τίμησαν σαν θεό… Ας μην ξεχνάμε πως ο Άτλαντας και ο Κρόνος ήταν παιδιά του… Ο Άτλας ήταν ο πρώτος που αναπαράστησε τον κόσμο ως σφαίρα».

«Για την προφητεία στην αρχαία Ατλαντίδα ήθελα να μάθω περισσότερα κυρία Στάλερ».

Η Ίνγκεμποργκ Στάλερ ξεροκατάπιε όχι από αμηχανία αλλά από την τάση της τρίτης ηλικίας η οποία χαρακτηρίζεται από ένα συναισθηματικό κώλυμα το οποίο προκαλεί φυσική δυσανεξία.

«Αν αυτό θέλετε… Χωρίζονταν σε Μάντεις που ήταν αφοσιωμένοι στην τέχνη του οραματισμού και σε Ερμηνευτές που αποκλειστικό τους έργο ήταν να ερμηνεύσουν και να ταξινομούν τις προφητείες των πρώτων… Η εκπαίδευση των μάντεων ήταν μακρόχρονη και αυστηρή. Η τάξη τους μικρή σε αριθμό όπως και το χάρισμα του προφητικού οράματος στα βασιλικά πρόσωπα… Για να καλυφθούν τα κενά αναζητούνταν εις μάτην μάντεις… Η τάξη των προφητών ήταν από τις πιο σεβαστές στην κοινότητα και κατοικούσαν ξεχωριστά στο πιο απομονωμένο τμήμα του ναού του Ποσειδώνος και δεν υπήρχε διαφορά ανάμεσα στα 2 τμήματα, στους Μάντεις και στους Ερμηνευτές… Σε περιπτώσεις εκτάκτου ανάγκης κατέφευγαν στον υπνωτισμό για να προκληθεί η κατάσταση έκστασης που θεωρείται αναγκαία για την εμφάνιση της προφητείας».

«Για πείτε μου λίγα λόγια για την καταστροφή της αρχαίας Ατλαντίδος…», είπε με πονηρό ύφος ο Γκέοργκ Μπάλερ και ήπιε ασμένως το τσάι που είχε απομείνει στο φλιτζάνι του.

«Όταν ήταν ο Δίας βασιλιάς-δεν έχει καμία σχέση με τον Ολύμπιο Δία- υπήρξε κοινωνική αναταραχή στην Ατλαντίδα και για να αποφύγει τις συνέπειές της κήρυξε τον πόλεμο στους λαούς των μεσογειακών χωρών… Όπως ήδη ίσως γνωρίζετε εισέβαλε στην Αφρική κατακτώντας Αίγυπτο και Λιβύη και τελικά επιτέθηκε στην Ελλάδα πολιορκώντας ανεπιτυχώς την Αθήνα. Οι Αθηναίοι κατεδίωξαν τους Ατλάντιους προς τα δυτικά απελευθερώνοντας τις περιοχές που είχε κατακτήσει ο βασιλιάς Δίας ο οποίος αναγκάσθηκε να πληρώσει φόρο… Οι Αθηναίοι αποβιβάσθηκαν στην Ατλαντίδα και προέλασαν προς την πρωτεύουσα Κερκύνη. Τότε ένας Αρχιμάντης με άγνωστο όνομα παρουσιάστηκε στον βασιλιά για να τον πληροφορήσει για ένα απειλητικό όναρ που είδε ένας από τους βοηθούς του. Ο ειδικός αυτός μάντης παρουσιάσθηκε στον βασιλιά και ανέφερε τα όσα είδε κατά την διάρκεια της νυχτερινής εμπειρίας… Περιέγραψε την δημιουργία μιας τεράστιας ανύψωσης του εδάφους που συνοδευόταν από έκρηξη ηφαιστείου η οποία βύθισε στο σκοτάδι την πόλη Κερκύνη και εκτόξευσε ρεύματα λάβας επάνω της. Το φαινόμενο συνοδεύθηκε από μεγάλη καταιγίδα

στον γειτονικό ωκεανό… Ξαφνικά ξέσπασε βίαιη σεισμική δραστηριότητα, ρωγμές άρχιζαν να εμφανίζονται στην επιφάνεια της ηπείρου και να χωρίζουν ολόκληρες επαρχίες… Τα μεγάλα κανάλια που κυλούσαν στην χώρα, η πόλη και τα γειτονικά χωριά αφανίσθηκαν… Ο τρικυμισμένος ωκεανός εμπόδιζε τα μικρά σκάφη που κατάκλυζαν το λιμάνι να αφήσουν την στεριά… Το έδαφος δεν ξεχώριζε από τον μανιασμένο ωκεανό… Άνθρωποι, κτήρια, εδάφη άρχιζαν να διακρίνονται μόνον αφού πέρασαν 3 ημέρες από την φοβερή καταστροφή..».

«Και πώς αντέδρασε ο βασιλιάς Δίας σε αυτό το προφητικό όραμα καταστροφής;».

«Περιγέλασε τον μάντη, γελοιοποίησε την ιστορία του και χλεύασε τον τρόμο των υπηκόων του από αυτές τις περιγραφές… Σάρκασε με ειρωνεία τα λεγόμενα του μάντη αναφέροντας πως και στο παρελθόν είχαν δοθεί παρόμοια οράματα στην Ατλαντίδα όμως εκείνη ακόμη επιβίωνε… Σύμφωνα με τον Δία το όναρ προμήνυε την μοίρα των Ελλήνων εχθρών που είχαν τολμήσει να εισβάλλουν στην ιερή γη της Ατλαντίδος… Απλώς ο μάντης είχε τρομοκρατηθεί και παρερμήνευσε την προφητεία… Στη συνέχεια έδιωξε τους προφήτες με χλευασμό και διέταξε να γίνουν μεγάλες θυσίες στους θεούς συμπεριλαμβάνοντας μάλιστα στην θυσιαστική προσφορά και τους Έλληνες αιχμαλώτους που πιάστηκαν στις αψιμαχίες έξω από τα τείχη της πόλης. Μετά διέταξε να δοθεί ένα μεγαλοπρεπές και πλούσιο συμπόσιο, ώστε όλοι συμφώνησαν πως δεν ακολουθούσε την οδό της λογικής… Μόλις ο ίδιος και οι συμβασιλείς του παρακάθισαν στην γιορτή ακούστηκαν οι πρώτες βροντές από το ηφαίστειο… Η γη κάτω από την αίθουσα του συμποσίου σείσθηκε βίαια ενώ από τα παράθυρα η θάλασσα φαινόταν σαν ένα μανιασμένο χάος νερών που σφύριζαν… Τρομοκρατημένος ο βασιλιάς, οι πρίγκιπες και οι αυλικοί όρμησαν στα ανοιχτά προσπαθώντας να βρούνε καταφύγιο… Όλα έγιναν όπως είχαν προβλεφθεί… Τα άλογα στοιχεία της Φύσεως χτυπούσαν αλύπητα για 3 ημέρες το νησί μέχρι που τελικά τίποτε δεν απέμεινε στην κυρία χώρα ή τα γύρω νησιά εκτός από ένα σωρό ξύλων και συντριμμιών που ανήκαν στα πλοία του λιμανιού και στις ελαφριές κατασκευές των παραλίων… Ούτε καν ο ελληνικός στρατός δεν γλίτωσε… Ακολούθησε την μοίρα του ντόπιου πληθυσμού…».

«Ίσως τους τιμώρησαν οι Ολύμπιοι θεοί γιατί οι απόγονοι της ανώτερης κάστας της Ατλαντίδος αναμείχθηκαν με το θηλυκό τμήμα της…».

«Για πολλές γενεές απέφευγαν τον ιθαγενή πληθυσμό του νησιού αν και τελικά υπέκυψαν κύριε Μπάλερ στις γητείες του θηλυκού πληθυσμού οι οποίες εξασκούσαν μια εκφυλισμένη μορφή μαύρης μαγείας καθώς ήταν μάγισσες…».

«Δεν ήταν Αμαζόνες;».

«Ο Διόδωρος Σικελιώτης ξεχωρίζει τις Αμαζόνες της Αφρικής από εκείνες της Μικράς Ασίας... Οι Αμαζόνες της Αφρικής κατοικούσαν στο νησί Εσπερία, νησί του Έσπερου γιου του Άτλαντα, το οποίο ευρίσκεται δυτικά και κάτω από το

όρος Άτλας στο Μαρόκο… Εκεί οι Αμαζόνες έχτισαν μεγάλη πόλη και αφού οπλίσθηκαν υπέταξαν πολλές από τις γειτονικές φυλές. Αργότερα έχοντας επικεφαλής την βασίλισσά τους Μερίνα εισέβαλαν στην περιοχή του όρους Άτλας και κατάφεραν σημαντικά πλήγματα στην χώρα της Ατλαντίδος… Αμέσως μετά βοήθησαν τους Ατλάντιους να νικήσουν τις Γοργόνες… Αμαζόνες και Γοργόνες υπετάχθησαν από τον Περσέα και τον Ηρακλή…».

«Η Κίρκη, κυρία Στάλερ, σχετίζεται επίσης και αυτή με την Ατλαντίδα επειδή ανήκε στην φυλή των Τιτάνων».

«Και η πάγκαλη Καλυψώ που ήταν κόρη του Άτλαντα και γνώριζε σε βάθος την μαγική τέχνη… Αυτή και οι συντρόφισσές της δελέαζαν τους άνδρες για να τους απομακρύνουν από την πίστη και το καθήκον και τους κρατούσαν ως σκλάβους… Τελικώς ο πατέρας της Άτλαντας εξοργίσθηκε με την ασωτία και την κακή της διαγωγή και την έδιωξε μαζί με τους βοηθούς της σε ένα από τα μικρότερα νησιά του αρχιπελάγους… Με την πάροδο του χρόνου οι μάγισσες αυτές επέστρεψαν βαθμιαίως μέσα στην κυρίως χώρα όπου ασκούσαν μία μαγική επίδραση σε όλες τις τάξεις… Έκαναν όργια και ξελόγιαζαν τους ανθρώπους με τα μάγια τους… Ενώ ο βασιλιάς Άτλας κοιμόταν, η κόρη του η Καλυψώ πήρε το κλειδί των πυλών της μεγάλης δεξαμενής που δεχόταν τα νερά του ωκεανού και άνοιξε τους υδατοφράχτες προξενώντας μια πλημμύρα που κυριολεκτικώς έπνιξε όλη την κοινότητα…».

«Άλλα στοιχεία για τον Άτλαντα; «, είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ ανασηκώνοντας την κούπα από το φλιτζάνι και αντιστρέφοντάς του.

«Σκότωσε τον Φόρκυ που ήταν γιος του Ποσειδώνα και είχε κόρες την Σθενώ, την Ευρυάλη και την Μέδουσα… Ο Φόρκυς πνίγηκε στην θάλασσα και ο Άτλαντας αποφάσισε με τον θάνατό του να τον τιμήσει ως θεό… Οι Γοργόνες συσχετίζονται με την αρχαία Ατλαντίδα αφού συμβολίζουν ορισμένες γήινες δυνάμεις: την εδαφική σύσπαση, την εσωτερική πίεση και την ακτινοβολία φωτός και ζέστης από το σώμα της γης… Συμβολίζουν την ηφαιστειακή ενέργεια και τις σεισμικές δυνάμεις που προξένησαν την πτώση της Ατλαντίδος…».

«Δεν μου ομιλήσατε για τα μυστήρια της Ατλαντίδος…».

«Υπήρχε ένας Λαβύρινθος με πολυάριθμα ελικοειδή περάσματα και διαδρόμους που αντιπροσώπευαν την πορεία του μυημένου από τις εισόδους προς τις αίθουσες της Φώτισης… Μεγάλες Πύλες επενδυμένες από ορείχαλκο και ερμητικά κλειστές εμπόδιζαν τον δρόμο του υποψηφίου, ενώ οι φύλακες άνοιγαν τις πόρτες μόνο όταν δινόταν το κατάλληλο σύνθημα… Σε διάφορα σημεία υπήρχαν κελιά ή εσοχές στον βράχο που αναπαυόταν ο νεόφωτος για ώρες ή ημέρες περιμένοντας την μύηση…».

«Και τι συμβόλιζαν όλα αυτά, κυρία Στάλερ;».

«Ο υποψήφιος παρέμενε στον Λαβύρινθο 9 εβδομάδες πριν αναστηθεί ψυχικά ˙ αυτή η περίοδος συμβόλιζε την πνευματική και την ανθρώπινη ανάπτυξή του… Τα κελιά ή οι εσοχές αντιπροσώπευαν τα διάφορα στάδια της αναγέννησης και εκεί έμενε ο υποψήφιος με προσευχές και διαλογισμό… Όταν τελείωνε ο χρόνος της προετοιμασίας του γινόταν δεκτός στην Αίθουσα της Φώτισης που ήταν περιτριγυρισμένη με 12 σκηνώματα αφιερωμένα στους βασιλιάδες ή τους θεούς της Ατλαντίδος… Αυτός ο μέγας χώρος φαίνεται πως βρισκόταν στο πιο μακρινό άκρο του Λαβυρίνθου. Πολυάριθμες κολόνες λαξευμένες στην λάβα στήριζαν την οροφή που φωτιζόταν από έναν αστερισμό φανών. Στο κέντρο της κυκλικής αυλής από όπου ξεκινούσαν οι είσοδοι για τα διάφορα παρεκκλήσια έστεκε ο Υψηλός Βωμός στον οποίο ο υποψήφιος έδινε όρκους και υποσχέσεις της μύησης και γινόταν η αποκάλυψη της τελικής μυστικής πίστης της λατρείας…

Δίπλα στον βωμό το μεγάλο άγαλμα του Ποσειδώνα που είχε την μορφή ταύρου ύψωνε τον σκοτεινό και τεράστιο όγκο του. Στην άλλη πλευρά υπήρχε μια καμπάνα που είχε την μορφή ενός κοίλου κύβου… Όταν την χτυπούσαν με ορειχάλκινο σφυρί έβγαζε δυνατούς ήχους που έμοιαζαν με κεραυνό και ακουγόταν μέχρι την είσοδο του Λαβυρίνθου… Στο απόκοσμο ημίφως της σπηλιάς οι ανάγλυφες φιγούρες των θεών απειλητικές στο μέγεθός τους εμφανίζονταν σαν μορφές με πέπλα… Τα 9 στάδια της κυοφορίας στα ατλάντεια μυστήρια συμβόλιζαν την ανθρώπινη γέννηση με την οποία ο νεόφωτος θα γεννιόταν μέσα στο φως… Πιστευόταν πως η ψυχή με την προσευχή και τον διαλογισμό προσέγγιζε βαθμιαία ένα υψηλότερο επίπεδο ψυχικής αγνότητας… Αυτή ήταν η πρώτη φάση και ακολουθούσε μία μεσαία. Η τελική φάση της διαδικασίας της μύησης ήταν η κατάκτηση του βαθμού του Μύστη ˙ απαιτούσε μια πιο έντονη περίοδο προετοιμασίας ως αποτέλεσμα της πολύχρονης αφοσίωσης του μυημένου… Δεν πρέπει να ξεχνάμε κύριε Μπάλερ πως οι μυημένοι ήταν πρόσωπα που ανήκαν ή συνδέονταν με την βασιλική οικογένεια…».

«Τα μυστήρια της Ατλαντίδος σχετίζονταν από ο,τι καταλαβαίνω με την επιστροφή στην αρχική ζωή, στην σφαίρα από την οποία εξορίστηκε ο άνθρωπος εξαιτίας των πράξεών του…».

«Τω όντι κύριε Μπάλερ έχετε δίκαιο. Η μεγάλη όμως μάζα βρισκόταν έξω από τα Μυστήρια, παρήκμαζε συνεχώς ώσπου τελικά καταστράφηκαν μαζί με τα έργα τους από τον Κατακλυσμό…».

«Μπορείτε να γίνετε πιο αναλυτική για τα Ατλάντεια Μυστήρια;».

«Χωρίζονταν σε διάφορα στάδια: στο στάδιο της γέννησης ή αναγέννησης, στο στατικό στάδιο ή στάδιο της πνευματικής νεότητας, στην μέση κατάσταση, στην κατάσταση της νέας ύπαρξης και των εμπειριών της και στο στάδιο της προπαρασκευής της μεταθανάτιας κατάστασης ύπαρξης…».

«Τι γινόταν στο στάδιο της γέννησης ή της αναγέννησης;».

«Η τελετή κύριε Μπάλερ ήταν γνωστή σαν ο ¨Θάνατος του Παλιού Ανθρώπου¨ και προλόγιζε την ιδέα της αναγέννησης: ο τελετουργικός θάνατος του μυημένου προπαρασκεύαζε την ιδέα της αναγέννησης. Οι ιερουργοί κατά την πρώτη φάση αναισθητοποιούσαν τον υποψήφιο με φυτικά παρασκευάσματα. Μόλις ξυπνούσε πίστευε πως βρισκόταν στο πρώτο επίπεδο της ψυχικής επίτευξης, είχε δηλαδή συνειδητοποιηθεί πνευματικά. Κατά την διάρκεια αυτού του ύπνου λέγεται πως περνούσε πραγματικές εμπειρίες θανάτου και πιθανά τα όνειρα που έβλεπε προκαλούνταν με υπνωτική υποβολή για να γίνουν πιο δραματικά και ρεαλιστικά… Τότε άρχιζε η τελετουργία της αναγέννησης… Η ψυχή του υποψηφίου περνούσε από όλα τα στοιχεία της Φύσεως φωτιά, αέρα, γη, νερό και από όλες τις φάσεις της υπαγορευμένης ανάπτυξης. Ο υποψήφιος παρέμενε και στα 9 κελιά και ανάμεσα σε προσευχή, νηστεία και διαλογισμό υποβαλλόταν σε υπνωτικές εμπειρίες και παραισθήσεις που αντιπροσώπευαν το στοιχειακό του ταξίδι. Κατά την διάρκεια αυτής της φάσης οι ιερουργοί των μυστηρίων εκτελούσαν συμβολικές πράξεις πάνω από το σώμα του, χρίζοντάς τον με ζωηδότρες αλοιφές και αγγίζοντας κάθε όργανό του με μαγικά όργανα για να του ξαναδώσουν την ζωή που πιστευόταν πως είχε αναχωρήσει. Το πνεύμα του μυούμενου περνούσε μέσα από τα στάδια ανάπτυξης που αναλογούσαν στο ορυκτό, φυτικό και ζωικό. Το σώμα του ήταν διπλωμένο και κουλουριασμένο με τέτοιο τρόπο ώστε να μοιάζει με το έμβρυο στην μήτρα… Το μεσημέρι της έβδομης ημέρας της ένατης εβδομάδας πιστευόταν πως είχε επιτευχθεί η φυσική και η πνευματική αναγέννηση αφού είχε περάσει από ένα σάβανο που συμβόλιζε το άγιο σώμα από όπου υποτίθεται πως είχε βγει… Σε αυτή την φάση ο νεόφωτος θεωρεί το πνευματικό νεογέννητο ανίκανο να μιλήσει ή να σκεφθεί…».

«Τι συνέβαινε στην βαθμίδα της στατικότητος ή της πνευματικής νεότητας;».

«Σε αυτήν ο νεόφωτος ξαναζούσε τις πρώτες του εμπειρίες σε αυτό που ονομάζουμε τώρα Κήπο της Εδέμ… Γι'αυτό τον σκοπό τον πήγαιναν σε ένα πάρκο περισσότερο από 20 μίλια μακριά από την Κερκύνη το οποίο είχε σχεδιασθεί προσεκτικά όχι μόνον για να κάνει πραγματική την εμπειρία που έπρεπε να περάσει ο μυούμενος αλλά και για να αποδίδει όσο γινόταν πιο πιστά τα σχήματα και τις συνθήκες του πρωταρχικού τόπου γέννησης του ανθρώπου… Πρέπει να ήταν ένας τόπος απαράμιλλου κάλλους. Σκέπη του σε αυτόν τον πανέμορφο κήπο ήταν ένας από τους μεγάλους κέδρους που υπήρχαν εκεί ενώ το φαγητό του παρεχόταν από τα πολυάριθμα καρποφόρα δένδρα με τα οποία ήταν πυκνοφυτεμένος… Ποτό του ήταν το νερό μιας κρήνης που ανέβλυζε την μέση του κήπου και είχε μια μυθική σχέση με την Πηγή της Ζωής ή Νεότητας… Όμορφα ζώα ποικίλων ειδών τριγύριζαν στον κήπο ενώ πουλιά με σπάνια και εξωτικά φτερά γέμιζαν τα κλαδιά των δένδρων…».

«Συνεχίσατε την γλαφυρή σας περιγραφή… Μην κομπιάζετε προς το τέλος…».

«Γρήγορα ο υποψήφιος αντιλαμβανόταν πως αυτός ο πανέμορφος κήπος με τους ογκωδέστατους τοίχους ήταν κατοικία άλλων νοήμονων όντων… Δεν

διασαφηνίζεται αν τα όντα ήταν υπερφυσικής προέλευσης ή αν τους ρόλους τους έπαιζαν άλλοι μυημένοι ή οι υπηρέτες τους… Ενώ ο μυούμενος καθόταν στην σκιά ενός δένδρου ή διαλογιζόταν σε κάποιο ρυάκι αντιλαμβανόταν ψιθυριστές φωνές που δεν προέρχονταν από ανθρώπινα χείλη αλλά φαινόταν να γεννιούνται από τον άνεμο που χάιδευε απαλά τα χόρτα. Αν ήταν ενθαρρυντικές και παραινετικές αναφέρονταν στην ύπαρξη ενός μυστικού δένδρου στον κήπο. Ο μυημένος έχει προειδοποιηθεί να μην δοκιμάσει τον καρπό του γιατί κάτι τέτοιο σήμαινε θάνατο. Άλλες φωνές του έλεγαν να φάει τον καρπό του Δέντρου της Γνώσης του Καλού και του Κακού γιατί αυτή ήταν στην πραγματικότητα η αληθινή και η τελική δοκιμασία της μύησής του. Ήταν ένας έλεγχος της κοινής διάνοιας που αν δεν τον έκανε δεν θα αποκτούσε την μεταφυσική έννοια της γνώσης του καλού και του κακού και ο αγώνας του θα πήγαινε χαμένος… Στη συνέχεια του έλεγαν πως μόνον τα τολμηρότερα και πιο θαρραλέα πνεύματα που σκέπτονταν τον εαυτό τους και έπαιρναν την τύχη στα χέρια τους ήταν ικανά να αντιληφθούν την αναγκαιότητα για ανεξάρτητη δράση…».

«Οι φωνές αυτές λάμβαναν υλική μορφή;».

«Κάποιες φορές μέσα από λόχμες ή δάση, στο βάθος κάποιου ξέφωτου ή στις όχθες κάποιου ρεύματος κατά το σούρουπο αντίκριζε για λίγο τις μορφές που μπορεί να ανήκαν στους ιδιοκτήτες των φωνών ˙ αγγελικών ή δαιμονικών όντων… Αν ο μυούμενος αναζητούσε το δένδρο απλά και μόνον για να το δει εμπλεκόταν σε περιπέτεια από την οποία μπορούσε να ξεστρατίσει από το μονοπάτι της πνευματικής επίτευξης… Οι προκλητικές φωνές του περιέγραφαν την εμφάνιση και την θέση του και καθώς το πλησίαζε το αναγνώριζε από το βαθυπράσινο φύλλωμά του και την χυμώδη όψη των καρπών του… Καθώς αναπαυόταν κάτω από την σκιά του αιφνιδιαζόταν από την εμφάνιση μιας πανέμορφης γυναίκας… Αν ο μυούμενος παρασυρόταν από τις παραινέσεις αυτού του πολύ πιστού υπηρέτη των μυστηρίων και έτρωγε από τον καρπό του δένδρου αποκλειόταν αμέσως και θεωρείτο ανάξιος να περιλαμβάνεται στους σοφούς της Ατλαντίδος ˙ τελείωνε την ζωή του μαζί με εκείνους που υπηρετούσαν τις σκοτεινές δυνάμεις…».

«Μετά τι γινόταν κυρία Στάλερ;».

«Αν ο μυούμενος δεν υπέκυπτε στους πειρασμούς γινόταν δεκτός στο τρίτο στάδιο της μύησης που οδηγούσε στον βαθμό του Μύστη και σε εκείνες τις εμπειρίες που τον προετοίμαζαν για μια ανώτερη πνευματική επίτευξη μέσα στην ζωή…».

«Ήσασταν λίαν κατατοπιστική… Ωραίο το τσάι που μου προσφέρατε… Τώρα πρέπει να φύγω», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ και αφού άρπαξε το αδιάβροχο και την ομπρέλα του αποχώρησε αιφνιδίως από το γραφείο της Ίνγκεμποργκ Στάλερ δίχως να της αφήσει το περιθώριο της αντιλογίας και εμφυσούμενος με το

πνεύμα του ενθουσιασμού που είναι το κρηπίδωμα για τα πιο σπουδαία και σημαντικά πράγματα του κόσμου.

ΗΜΕΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

Ο Ιούνιος εκείνου του έτους στην μεγαλούπολη του Λος Άντζελες ήταν εξαιρετικά καυτός. Ένας καύσωνας 10 ημερών ταλαιπωρούσε τους κατοίκους της φιλόξενης αυτής πόλης με απίστευτη δριμύτητα επιβραδύνοντας τους ρυθμούς εργασίας για όλους.

Ο Γκέοργκ Μπάλερ είχε αποφασίσει από την αρχή του θέρους την εγκατάστασή του στην εξοχική του κατοικία στα περίχωρα του Λος Άντζελες… Πίστευε πως η μεταφορά του από το Palo Alto θα του εξασφάλιζε πιο δροσερές νύχτες αλλά και εξορμήσεις στις εγγύτερες παραλίες αν και η εξοχική του κατοικία είχε θέα στον ωκεανό. Ως προς το πρώτο είχε διαψευσθεί αλλά ως προς το δεύτερο δεν έχανε την ευκαιρία να κάνει ηλιοθεραπεία και καθημερινά μπάνια στην ακτή κάθε φορά που ένοιωθε την ανάγκη της υγρασίας και της ενυδάτωσης στο κορμί του…

Η εξοχική του κατοικία είχε ένα τεράστιο κυκλικό κήπο με αγρογλυφικά στο ψηλό χορτάρι του που ήταν ένα είδος μεταφυσικής αγωνίας για την αστρική του καταγωγή. Πάντοτε αναρωτιόταν από ποιον αστερισμό είχε έλθει και ποιος ήταν ο προορισμός του στην γη.

Στις εξορμήσεις του στην παραλία εκείνες τις ημέρες έφτιαχνε πυλώνες στην άμμο που γρήγορα τα τεράστια κύματα του ωκεανού τα διέλυαν σχεδόν αυτοστιγμεί αποδεικνύοντας πως η Φύση είναι στάδια ισχυρότερη από τις ανθρώπινες επιθυμίες όπως αποτυπώνονται στο σώμα της.

Εκείνο το θερμό πρωινό ο Γκέοργκ Μπάλερ περίμενε την επίσκεψη ενός διακεκριμένου Αιγυπτιολόγου, του Ναγκίμπ Μαχτούμπ που δίδασκε το αντικείμενό του με ζήλο στο Πανεπιστήμιο του Κάιρο.

Ο Ναγκίμπ Μαχτούμπ δεν άργησε να έλθει. Άφησε το αυτοκίνητό του έξω από την εξοχική έπαυλη του Γκέοργκ Μπάλερ και χτύπησε το κουδούνι για να εισέλθει στον ομόκεντρο κήπο του όπερ και συνέβη.

Ο Γκέοργκ Μπάλερ άνοιξε διάπλατα την πόρτα για να τον υποδεχθεί με όλες τις δέουσες τιμές.

Ο εναγκαλισμός ήταν θερμός και γρήγορα δίχως καν να το καταλάβουν βρέθηκαν στο γραφείο του Γκέοργκ Μπάλερ.

Ο Ναγκίμπ Μαχτούμπ ήταν ένας εξηντάρης, μετρίου αναστήματος μεσόκοπος άνδρας, φαλακρός και αδύνατος, γεγονός που του έδινε μία νεανική σβελτάδα στις κινήσεις. Οι λιγοστές άσπρες τρίχες της κεφαλής του εντοπίζονταν αριστερά

και δεξιά της για να τονίζουν το γεγονός πως οι ιδεολογικές παρατάξεις πάντοτε θα εστιάζονται σε αυτές τις θέσεις αμετακίνητες ενώ το κέντρο ως ναός της Λογικής θα μένει πάντα ακατοίκητος σαν τα έρημα νησιά του Οδυσσέα, αναμένοντας τη ιδεατή Καλυψώ ή την Κίρκη. Τα μικροσκοπικά του γυαλιά έπεφταν συχνά από την μύτη του τονίζοντας το γεγονός πως η όραση των αθέατων πραγμάτων της ζωής συνεχώς είναι μετατοπίσιμη αναλόγως των συνθηκών και των περιστάσεών της.

«Χαίρομαι πολύ που σας βλέπω…¨, είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ και έδωσε το νεύμα για να καθίσει ο Ναγκίμπ Μαχτούμπ στην άλλη πλευρά του γραφείου στο οποίο παρευρισκόταν ένα σκάκι συμπληρώνοντας: «Ως Αιγυπτιολόγος που είσαστε θα μου παράσχετε πολύτιμες πληροφορίες για την αρχαία Αίγυπτο που ήταν αποικία της Ατλαντίδος… Προτείνω και μια παρτίδα σκάκι…».

«Θα είναι πολύ ενδιαφέρουσα η συνομιλία μαζί σας…», είπε σε σπαστά αγγλικά ο Ναγκίμπ Μαχτούμπ ξεκινώντας πρώτος την παρτίδα σκάκι επιλέγοντας τα μαύρα πιόνια, αφήνοντας στον Γκέοργκ Μπάλερ τα λευκά.

«Τι αντιπροσωπεύουν ο Όσιρις, η Ίσιδα και ο Τυφώνας που διεκδίκησε τον θρόνο του πρώτου;».

«Η Ίσιδα είναι η προσωποποίηση της Αιγύπτου, ο Όσιρις του Νείλου που γονιμοποιεί τα πάντα και ο Τυφώνας είναι ο άνεμος της ερήμου που ξηραίνει τα φυτά, στερεύει τις όχθες του Νείλου και προκαλεί το πένθος και τον τρόμο σε όλους τους ιθαγενείς… Η κοιλάδα του Νείλου είναι το βασίλειο του Όσιρι… Ο Τυφώνας κυριαρχεί στην Λιβύη και στα στείρα ακρογιάλια της θάλασσας… Η εποχή που ο Τυφώνας αρπάζει την βασιλεία από τον αδερφό του ανταποκρίνεται στους μήνες της ξηρασίας… Το δε Φθινόπωρο ανταποκρίνεται στον δεύτερο θάνατο του Όσιρι…».

«Ο Όσιρις συμβολίζει και κάτι άλλο;».

«Την ηλιακή χρονιά και η Ίσιδα με τα κέρατα της αγελάδας ενσαρκώνει μια σεληνιακή θεότητα με τις ημισελήνους της…», είπε ο Ναγκίμπ Μαχτούμπ και αιχμαλώτισε τον λευκό στρατηγό του Μπάλερ με το μαύρο στρατιώτη-πιόνι του.

«Γιατί ή Ίσιδα και ο Όσιρις γεννήθηκαν εντός ενός λωτού;».

«Ο λωτός είναι σύμβολο γονιμότητας και αθανασίας… Σύμβολο τελειότητας γιατί τα φύλλα, ο ανθός και ο καρπός τους έχουν σχήμα κύκλου… Υποδηλώνει επίσης την πνευματική εξέλιξη επειδή οι ρίζες του είναι στην λάσπη, αναπτύσσεται προς τα άνω εντός των θολών υδάτων του Νείλου και ανθίζει στον ήλιο και το φως του ουρανού… Η ρίζα του συμβολίζει την αδιαλυτότητα του, ο μίσχος του τον ομφάλιο λώρο που προσδένει τον άνθρωπο στην πηγή του ενώ το άνθος του έχει το σχήμα των ακτίνων του ήλιου… Ο λωτός με το μπουμπούκι του όταν ανθίζει συμβολίζει την επέκταση, την φώτιση, την καρδιά και όλες τις πιθανές δυνατότητες… Ο λωτός συμβολίζει την θεία γέννηση που προβάλλει

αμόλυντη από τα λασπώδη νερά… Οι θεοί γεννιούνται και ενσαρκώνονται σε ταπεινές οικογένειες αλλά κατορθώνουν με την λάμψη τους να αναδειχθούν σε ηγήτορες… Επίσης επειδή ο λωτός αναδύεται από τα ύδατα υποδηλώνεται με αυτόν τον τρόπο η υδάτινη τουτέστιν συναισθηματική καταγωγή και φύση των θεών… Επίσης ο λωτός εκπροσωπεί τον ήλιο που αναδύεται από τα αρχέγονα ύδατα του χάους και σαν σεληνιακό σύμβολο το ανδρόγυνο και την άσπιλη αγνότητα…», είπε ο Ναγκίμπ Μαχτούμπ παγιδεύοντας έναν λευκό στρατιώτη με τον δικό του μαύρο στρατιώτη.

«Γνωρίζω πως όταν απεικονίζεται με τον ταύρο ο λωτός είναι ηλιακός… Με την αγελάδα γίνεται σεληνιακός… Είναι ο λωτός έμβλημα του Άνω Νείλου ενώ ο πάπυρος έμβλημα του Κάτω Νείλου… Απεικονιζόμενοι συγχρόνως υποδηλώνουν την ένωση και των δύο… Ο λωτός συν τοις άλλοις απεικονίζεται με το λιοντάρι, τον κριό, το ελάφι, την χήνα, τον κύκνο, την σβάστικα, τον γρύπα, την σφίγγα και το φίδι… Συμβολίζει την αθανασία… Δεν γνωρίζω την βαθύτερη σημασία του λωτού με αυτά τα ζώα…».

«Είναι ο συνδυασμός των σημασιών… Ένα λιοντάρι συμβολίζει τον πόλεμο… Αν υπάρχει λωτός κοντά του σημαίνει έναν πόλεμο που αναγεννιέται… Ή επίσης την αναγέννηση της δύναμης, του θάρρους, της μεγαλοπρέπειας και της δικαιοσύνης…».

«Ή έναν πόλεμο που δεν πεθαίνει ποτέ και πως η δικαιοσύνη, το θάρρος, η δύναμη και η μεγαλοπρέπεια είναι αθάνατα…», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ αιχμαλωτίζοντας με τον λευκό του στρατιώτη τον μαύρο του Ναγκίμπ Μαχτούμπ.

«Έχετε γίνει πολύ καλός μαθητής ακόμη και αν δεν το παραδέχεσθε τελείως…», είπε ο Ναγκίμπ Μαχτούμπ τρώγοντας τον δεύτερο λευκό στρατηγό του Γκέοργκ Μπάλερ.

«Συμβολίζει και την ανανέωση της προστασίας και της μητρότητας που επιφέρει στο γυναικείο σώμα αλλά και την αναγέννηση της εκδίκησης…», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ παγιδεύοντας αυτή την φορά τον μαύρο πυλώνα του Μαχτούμπ και συμπλήρωσε: «Ο λωτός με τον γρύπα τι λέτε να συμβολίζει;».

«Πιθανώς εκπροσωπεί την αναγέννηση όσων επαγρυπνούν, όσων είναι σοφοί αλλά και όσων εκδικούνται…».

«Ο λωτός με την σβάστικα, κύριε Μαχτούμπ;».

«Τον τετραπρόσωπο Ώρο αλλά όχι μόνον αυτόν… Σαν την περιστροφή του τροχού της ζωής που με την ηλιακή δύναμη μετατρέπει τον σταυρό σε κύκλο… Ο σταυρός ενσαρκώνει το πνεύμα και οι κάθετες και οι οριζόντιες γραμμές την ύλη… Συμβολίζει επίσης την αναγέννηση της αρμονίας και της ισορροπίας και την αθανασία της καλής τύχης, ζωής…».

«Η χήνα με τον λωτό;», ρώτησε ο Γκέοργκ Μπάλερ παρακρατώντας τον μαύρο στρατιώτη του Ναγκίμπ Μαχτούμπ.

«Συμβολίζει το γεγονός πως όποιος αγαπάει αναγεννιέται και πως η αγάπη είναι αθάνατη…».

«Ο λωτός με τον κύκνο;».

«Πως οι ποιητές μένουν αθάνατοι στην μνήμη των ανθρώπων και πως η ειλικρίνεια έχει την τάση να σε κάνει να αναγεννιέσαι…».

«Η σφίγγα με τον λωτό;».

«Τα ίδια ακριβώς με τον κύκνο, μόνον που υπάρχει η αθανασία στην δυναστεία των Φαραώ αφού η σφίγγα συμβολίζει την ένωση της φυσικής και νοητικής δύναμης ή της υλικής και πνευματικής δύναμης… Εκπροσωπεί επίσης την ιδέα πως ο άνθρωπος θα παραμένει πάντα ένα αίνιγμα αθάνατο στους θνητούς…».

«Αν είναι ανθρωποκέφαλη υποδηλώνει πως το ανθρώπινο πνεύμα υπερνικάει τα ζωικά ένστικτα… Με το ελάφι;».

«Συνήθως το ελάφι απεικονίζεται με το φίδι σε διαρκή διαμάχη… Με τον λωτό εκπροσωπεί την αναγέννηση που νοιώθει κάποιος όταν δημιουργεί και την αθανασία του δημιουργικού του έργου… Με το φίδι σε διαμάχη αντιπροσωπεύει την νίκη του θετικού και του φωτός ενάντια στο αρνητικό και στο σκοτάδι…», είπε ο Ναγκίμπ Μαχτούμπ και αιχμαλώτισε ένα άσπρο άλογο με τον μαύρο του στρατιώτη.

«Ο Σεμ τι εκπροσωπεί αφού είναι η κύρια μορφή των 12 θεών;».

«Συμβολίζει την χρονιά με τους 12 μήνες και το γεγονός ότι είναι ο αγωνιστής της χρονιάς ταυτιζόμενος με τον ήλιο…», απάντησε με νηφαλιότητα ο Ναγκίμπ Μαχτούμπ και αιχμαλώτισε έναν λευκό στρατιώτη από την παράταξη του Γκέοργκ Μπάλερ.

«Γιατί ο θεός Σέραπις αναπαριστανόταν από τα νύχια ως την κορφή με ύφασμα και ένα μόδιο σκέπαζε το κεφάλι του ειδώλου;».

«Γιατί οι θεοί κύριε Μπάλερ δεν αρέσκονται στην κοινή θέα των θνητών… Δεν θέλουν να γίνονται αντιληπτοί και ειδικώς το πρόσωπό τους… Από την άλλη πλευρά το ύφασμα που κάλυπτε το δέρμα σήμαινε την νίκη της γήινης ολικότητας έναντι της ανθρώπινης που υστερεί…».

«Οι θεοί δεν θέλουν να γίνονται αντιληπτοί από τους ανθρώπους αλλά από την άλλη πλευρά τα αγάλματά τους κοσμούν όλα τα μουσεία του κόσμου… Αυτό και αν είναι θαύμα… Το όγδοο θαύμα του κόσμου… Γιατί ένα φίδι τυλιγόταν στο ιερό του κορμί και το κεφάλι του ακουμπούσε στο έδαφος;».

«Γιατί αναπαριστούσε κύριε Μπάλερ ένα πρόσωπο εξουσίας που αντλεί την δύναμή του από την γη…».

«Γιατί ο Ερμής που συνοδεύει τον Όσιρι με το ταυρόσχημο κεφάλι και την Ίσιδα με το αγελαδόσχημο κεφάλι έχει σκυλίσιο κεφάλι;».

«Αγαπητέ κύριε Μπάλερ… Ο Ερμής χαρίζει ως ιερεύς τα πνευματικά αγαθά… Η Ίσιδα και ο Όσιρις χαρίζουν ως κυρίαρχοι θεοί τα σωματικά αγαθά… Ο Ερμής συνοδεύοντάς τους συμβολίζει την αφοσίωση, την ευγένεια και την επαγρύπνηση που οφείλουν να έχουν οι θεοί όπως η Ίσιδα και ο Όσιρις… Εξάλλου ο σκύλος είναι ο σύντροφος για το πέρασμα των νεκρών στον άλλο κόσμο και φύλακας των ορίων του ανθρώπινου κόσμου με τον υπερβατό των θεών… Από την άλλη πλευρά η αγελαδοκέφαλη Ίσιδα συμβολίζει την αφθονία και την παραγωγικότητα που έχουμε όταν επικοινωνούμε με τον Ερμή οδηγό… Το ίδιο ισχύει και για την ταυρόσχημη κεφαλή του Όσιρι… Συμβολίζει την γονιμότητα του διαλόγου που εκπροσωπεί ο Ερμής και την αφίππευση και υποταγή των άγριων ενστίκτων στην παντοδυναμία του λόγου…».

«Ο Ερμής αντιπροσωπεύει την σοφία κύριε Μαχτούμπ, την νόηση και την ιερή γραφή και την υπέρτατη γνώση της… Αυτή οφείλει ο ιερέας να την μοιράσει αναλόγως με τις ανάγκες των ανθρώπων… Η ιερή γνώση ανέτρεφε και τους άρχοντες που κατανέμειμαν μαζί με τους ιερείς το φορτίο των γνώσεων… Αλήθεια τι γνωρίζετε για τις ομάδες ντεκάν;».

«Πρόκειται για δαίμονες που δημιουργούν σύμφωνα με την θέλησή τους ζώα και φυτά και άλλοτε προστατεύουν την αναχώρηση και την επιστροφή των ψυχών… Στο σημείο του λέοντα αφού διασχίζουν οι ψυχές όλο τον ζωδιακό κύκλο ερωτώνται αν θέλουν να ξαναμπούν στους κόλπους του Δημιουργού…».

«Γιατί στο σημείο του λέοντα;».

«Γιατί ο Δημιουργός από αγάπη έπλασε τα πάντα και οφείλουμε να παραδεχθούμε ότι ο λέων είναι το ζώδιο της αγάπης και του έρωτα…».

«Και γιατί σταματάει στην πύλη του καρκίνου η ψυχή;».

«Για να πάρει ένα σώμα ούτως ώστε να ζήσει την γήινη ζωή… Εξάλλου ο καρκίνος ως ζώδιο σχετίζεται με την σεληνιακή θεότητα που αυτή με την σειρά της συνδέεται με την μητρότητα και την έμμηνο ρύση… Στην μήτρα η ψυχή λαμβάνει υλική υπόσταση εντός του εμβρύου… Η πύλη όμως της επιστροφής είναι ο Αιγόκερως και χρειάζεται 3.000 χρόνια ώστε σε αυτό το σημείο η ψυχή να φθάσει…».

«Ο αιγόκερως είναι το αντιδιαμετρικό ζώδιο του καρκίνου;»

«Ναι, και όλες οι μεγάλες προσωπικότητες φθάνουν σε αυτό το σημείο για να ενσαρκωθούν σε σώματα… Μάθετε επίσης πως ο Σέσωστρις είχε διαιρέσει την

Αίγυπτο σε 36 νομούς ως φόρο τιμής στα 36 ντεκάν…», είπε ο καθηγητής Μαχτούμπ και αιχμαλώτισε τον λευκό ίππο του Μπάλερ με την μαύρη του βασίλισσα.

«Γιατί πιστεύετε κύριε Μαχτούμπ πως ο ιερεύς που έβαζε πρώτος το κοφτερό μαχαίρι στο σώμα του νεκρού ήταν υποχρεωμένος να φύγει καταδιωκόμενος από τους προσήκοντές του νεκρός;», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ και με τον λευκό του στρατιώτη αιχμαλωτίζει τον μαύρο πυλώνα του καθηγητή Μαχτούμπ.

«Γιατί ο θάνατος αντιμετωπιζόταν σαν μια καινούρια γέννηση και ο νεκρός ως ζωντανός… Ο ιερέας με την μαχαιριά που έδινε σκότωνε τον ζωντανό νεκρό που έπρεπε να αντιμετωπισθεί ως δολοφόνος από τους συγγενείς…».

«Γιατί τα εντόσθια τα έβαζαν σε κιβώτιο και τα έριχναν στην θάλασσα μέσω των εκβολών του Νείλου;».

«Γιατί το νερό είναι η αρχή της δημιουργίας του σύμπαντος και μην ξεχνάτε κύριε Μπάλερ πως το ανθρώπινο σώμα αποτελείται κυρίως από νερό… Με αυτή την χημική ένωση νερού και εντοσθίων πίστευαν πως θα επανέφεραν τον νεκρό στην αθανασία και στην συνεχή αναγέννηση…».

«Γιατί η σαρκοφάγος από γρανίτη ήταν στολισμένη με ανάγλυφες παραστάσεις και ιερογλυφικά σκέπαζαν την μούμια;».

«Γιατί ο θάνατος είναι σκληρός σαν τον γρανίτη και αποτελεί ένα είδος τέχνης… Κύριε Μπάλερ ο Λόγος δεν σταματάει ούτε μετά θάνατον εξ'ου και τα ιερογλυφικά που σκέπαζαν την μούμια…».

«Γιατί οι Αιγύπτιοι ως άποικοι και απόγονοι των Ατλάντιων κρατούσαν στους ναούς τους βαλσαμωμένα ζώα όπως η γάτα και η ίβιδα;».

«Γιατί καθάριζαν την χώρα από σκουλήκια, έντομα και ποντίκια που θα την είχαν καταστρέψει αν δεν αναχαιτίζονταν».

«Να υποθέσω πως η αγελάδα και το βόδι τιμούνταν τόσο πολύ επειδή ήταν ζώα απαραίτητα για τις γεωργικές εργασίες…».

«Υποθέτετε σωστά κύριε Μπάλερ… Δεν ήταν μόνον αυτά τα ζώα που λατρεύονταν σαν πλάσματα θεϊκά… Ήταν η πάπια, το γεράκι, ο σκύλος, η άρκτος, ο ιχνεύμων, ο κροκόδειλος, ο ιπποπόταμος, το χέλι και το φίδι που δέχονταν τιμές μετά θάνατον… Ίσως επειδή κάποιοι εκ των θεών είχαν τις κεφαλές αυτών των ζώων…».

«Έχετε δίκαιο κύριε Μαχτούμπ… Ο Σεμπέκ είναι κροκοδειλοκέφαλος… Οι κροκόδειλοι θεωρούνταν ιερά ζώα γιατί με το ανοιχτό τους στόμα προχωρούν ενάντια στο ρεύμα και σπάνε κάθε κοσμικό περιορισμό… Συμβολίζουν την προσποίηση, την υποκρισία, τα απεχθή πάθη, την προδοσία και την εξαπάτηση…».

«Ή το γεράκι επί παραδείγματι… Θεοί με γεράκια ή γερακοκέφαλοι είναι ο Πταχ, ο Ώρος, ο Μεντού, ο Ρεχού, ο Σύκαρης και ο Κεμπεκσενούρ… Συμβολίζει την βασιλική εξουσία και την ευγένεια… Υπάρχει και ο γερακοκέφαλος κροκόδειλος Σεμπέκ Ρα...".

«Η πάπια κύριε Μαχτούμπ;».

«Συμβολίζει και εκείνη την εξαπάτηση αλλά και την φλυαρία… Συνδέεται με την Ίσιδα…», είπε ο καθηγητής Μαχτούμπ και παγίδευσε με τον μαύρο στρατηγό του την λευκή άνασσα του Γκέοργκ Μπάλερ συμπληρώνοντας: «Το δε χέλι είναι φαλλικό σύμβολο γιατί οι αρχαίοι Αιγύπτιοι πίστευαν στην αθανασία του σαρκικού έρωτα».

«Ο ιπποπόταμος;».

«Αντιπροσωπεύει την μεγάλη μητέρα Αμέντι την δημιουργό των υδάτων… Επίσης υποδηλώνει αφθονία και προστασία… Ο κόκκινος ιπποπόταμος είναι ο Σεθ ενώ στην αιγυπτιακή εικονογραφία συναντάμε την Ταουερέτ, την θεά ιπποπόταμο… Η δε αρκούδα συμβολίζει την ανάσταση…».

«Το φίδι κύριε Μαχτούμπ;».

«Επειδή ανανεώνει το δέρμα του περιοδικά είναι ανάσταση και ζωή… Είναι φως και σκοτάδι, καλό και κακό, σοφία και παραλογισμός, θεραπεία και δηλητήριο… Είναι και φαλλικό σύμβολο όπως το χέλι… Υποδηλώνει την μυστικότητα, την αινιγματικότητα και την διαίσθηση… Συμβολίζει και το απρόβλεπτο γιατί εμφανίζεται και εξαφανίζεται ξαφνικά… Επειδή έρπεται έχει και χθόνιο χαρακτήρα ˙ γνωρίζει τα μυστικά του Κάτω Κόσμου και τις δυνάμεις της μαγείας… Έτσι είναι ο μεσολαβητής ουρανού και γης…».

«Στην αρχαία αιγυπτιακή θρησκεία τι συμβολίζει κύριε Μαχτούμπ;».

«Την θεία και βασιλική σοφία, την δύναμη και την γνώση. Δύο φίδια είναι ο Νους και ο Λόγος… Το φίδι με κεφαλή λέοντος είναι προστασία ενάντια στο κακό… Ως Σεθ υποδηλώνει την διχόνοια και την καταστροφή…».

«Υπάρχουν και άλλες ερμηνείες περί του όφεως…», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ και με τον λευκό του στρατιώτη παγίδευσε έναν μαύρο πυλώνα του Ναγκίμπ Μαχτούμπ.

«Είναι γνώση, δύναμη, δόλος, πονηρία, εξυπνάδα και διαφθορά. Ας μην ξεχνούμε πως τα φίδια αποτελούν τους φρουρούς ναών, θησαυρών και φύλακες της εσωτερικής γνώσης… Χωρίς φτερά ή πόδια το φίδι συμβολίζει το πνεύμα ή και την συνείδηση των ανθρώπων… Επίσης κάποιες φορές το φίδι εκπροσωπεί την μεταμφίεση των μαγικών δυνάμεων… Το δε κουλουριασμένο φίδι συμβολίζει την δυναμικότητα ή την δυνατότητα για το καλό ή το κακό… Όταν είναι τυλιγμένο το φίδι γύρω από το Δένδρο της Ζωής έχει ευεργετικό χαρακτήρα…

Όταν είναι γύρω από το Δένδρο της Γνώσης τότε έχει κακοποιό χαρακτήρα… Όταν είναι φτερωτό το φίδι δείχνει την ένωση πνεύματος και ύλης… 2 φίδια μαζί συμβολίζουν την δυαδικότητα κατά την οποία τα αντίθετα συνενώνονται… Όταν δαγκώνουν το ένα την ουρά του άλλου σαν γεγονός συμβολίζει πως οι δυνάμεις πηγάζουν από την ίδια πηγή και αρχή… Τυλιγμένα το ένα γύρω από το άλλο πρεσβεύει την έννοια του Χρόνου…».

«Γιατί κύριε Μαχτούμπ υπάρχει λωτός στην εικονογραφία του Όσιρι και πιο συγκεκριμένα πάνω από το κεφάλι του;».

«Ο λωτός είναι η πηγή κάθε ύπαρξης… Πάνω από το κεφάλι του Όσιρι συμβολίζει το γεγονός πως το πνεύμα ή η ανώτερη διάνοια του θεού είναι η κρήνη κάθε ύπαρξης…».

«Γιατί ο Όσιρις έχει προβοσκίδα ελέφαντα;».

«Γιατί είναι θεός με ισχύ, πιστότητα, ισχυρή μνήμη, υπομονή και σοφία…».

«Η Ίσιδα γιατί παρουσιάζεται να έχει κεφαλή γύπα;».

«Υποδηλώνει την μητρότητα αλλά και την αδηφαγία… Είναι η κάθαρση και τα αγαθά έργα… Και η Αθώρ έχει κεφαλή γύπα ενώ συνδέεται με την Μουτ».

«Για την Νήιθ γιατί πιστεύετε πως έχει κεφαλή λιονταριού;».

«Γιατί αγαπάει με όλη της την καρδιά να υφαίνει το αραχνοΰφαντο πανί του κόσμου…».

«Ο Θωτ;».

«Συμβολίζει την νόηση και την ευφυΐα…».

«Ο Μάνδης;».

«Συμβολίζει τον κόσμο κύριε Μπάλερ…».

«Ο Όσιρις;».

«Συμβολίζει την γεωργία», είπε ο Ναγκίμπ Μαχτούμπ και περικυκλώνοντας τον λευκό βασιλιά με τον άσπρο στρατιώτη του αναφωνεί «Ρουά Ματ!».

«Με κερδίσατε κύριε Μαχτούμπ!».

«Χαίρομαι πολύ που σας φάνηκα ωφέλιμος!», αναφώνησε ο καθηγητής Μαχτούμπ και σκουπίζοντας με ένα μαντήλι το ιδρωμένο από τον καύσωνα πρόσωπό του σηκώθηκε από την θέση του για να αποχαιρετίσει για τελευταία φορά τον Γκέοργκ Μπάλερ. Ο τελευταίος ανταποκρίθηκε με αμεσότητα στο κάλεσμα του Μαχτούμπ ο οποίος σαν τρόπαιο από αυτή την συνομιλία κράτησε τον λευκό βασιλιά βάζοντάς τον στην τσέπη του.

«Ας είναι έτσι!», αναφώνησε ο Γκέοργκ Μπάλερ βλέποντας τον καθηγητή Μαχτούμπ από το παράθυρό του να απομακρύνεται από τον κήπο και πήγε στον ηλεκτρονικό υπολογιστή για να ελέγξει την ηλεκτρονική του αλληλογραφία.

ΗΜΕΡΑ ΠΕΜΠΤΗ

Τα φθινοπωρινά φύλλα έπεφταν μετά μανίας στον κήπο του Γκέοργκ Μπάλερ εκείνο τον χρόνο σε αντίθεση με τις σεφιροθικές δυνάμεις στις ψυχές των κατοίκων του Palo Alto που παρέμεναν ακλόνητες στις θέσεις τους για να θυμίζουν σε όλους πως όταν η Λογική πρυτανεύει η καθημερινότητα βρίσκει το βασίλειό της για να κάνει τα μαγειρέματά της.

Εκείνο το πρωινό ο Γκέοργκ Μπάλερ ανέμενε την άφιξη μιας καθηγήτριας θρησκειολογίας στο Πανεπιστήμιο της Ουψάλας ονόματι Σέλμα Λάγκερφελντ. Η συνάντηση με τον Γκέοργκ Μπάλερ είχε προκαθορισθεί με το τυπικό που προκύπτει από την συνήθη αλληλογραφία που αναπτύσσουν καθηγητές πανεπιστημίου μεταξύ τους. Η Σέλμα Λάγκερφελντ δεν είχε έλθει στην Καλιφόρνια μόνον για να συναντήσει τον Γκέοργκ Μπάλερ αλλά για να προωθήσει το νέο της μυθιστόρημα με τίτλο ¨Το ρόδο των Κελτών και πέντε ερωτικές ιστορίες¨.

Αυτή είναι η συνήθης τακτική των λογοτεχνών παγκόσμιου βεληνεκούς: να ταξιδεύουν σε διάφορες χώρες του κόσμου, να ανταλλάσσουν απόψεις και ιδέες με άλλους συγγραφείς, ποιητές και καθηγητές πανεπιστημίου μέσω αλληλογραφίας τυπικής ή ηλεκτρονικής, να συμμετέχουν σε διαλέξεις όταν οι πανεπιστημιακοί φορείς τους καλούν, να απαντούν ή να ανταπαντούν σε γράμματα αναγνωστών και θαυμαστών τους και να συνδυάζουν στα βιβλία τους το παραγωγικό με το ποιοτικό στοιχείο για να είναι ανοιχτό προς τις μάζες και εύκολα εμπορεύσιμο σε αυτές. Συν τοις άλλοις είναι υποχρεωμένοι να δίνουν συνεντεύξεις σε δημοσιογράφους τόσο στα έντυπα όσο και στα ηλεκτρονικά μέσα όπως το διαδίκτυο και η τηλεόραση.

Η Σέλμα Λάγκερφελντ γνώριζε όλους τους όρους που διέπουν την σχέση κοσμοπολίτη συγγραφέα και αναγνώστη μα δεν δίσταζε να χαρεί κάθε στιγμή αυτής της δημοσιότητας που χρήζουν πρόσωπα διεθνούς βεληνεκούς.

Ήταν μια γυναίκα γύρω στα 80, με κότσο στα λιγοστά γκρίζα μαλλιά που της είχαν απομείνει από το άγγιγμα των Σατουρναλίων, ευτραφής αφού φρόντιζε να χαίρεται την ζωή και τις υλικές της απολαύσεις, με γαλανά μάτια που θύμιζε τον βυθό της Φρίγγα αλλά με νάζι στην συμπεριφορά που θύμιζε μικρό, εγωιστικό, πεισματάρικο παιδί. Το πρόσωπό της είχε ακανόνιστες πτυχώσεις ˙ ανέγγιχτο στα μάγουλα από τα χάδια των πλανητικών δακτυλίων μα πολύ τρικυμιστό στην περιοχή γύρω από τα μάτια, κάτω στο σαγόνι και επάνω στην αετωματική της μετόπη.

Τα φρύδια της είχαν ξεφλουδιστεί από την πάροδο των Ωρών ενώ τα χείλη της είχαν συρρικνωθεί από την ίδια αιτία.

Δεν βιαζόταν να συναντήσει τον καθηγητή Μπάλερ όχι γιατί της ήταν αντιπαθητικός αλλά γιατί είχε κουρασθεί από μια διάλεξη που είχε δώσει προηγουμένως στο Πανεπιστήμιο της Σάντα Μόνικα με τίτλο ¨Κέλτες και η ιστορία των εθνών του αγγλοσαξονικού πολιτισμού¨. Η διάλεξη ήταν πολύωρη μα ευρύ το αναγνωστικό κοινό που παρακολούθησε με αμείωτο ενδιαφέρον την συνομιλία της Σέλμας Λάγκερφελντ με τον καθηγητή Χακ Σβένσον για τα ήθη και τα έθιμα των Δρυίδων και των Κελτών.

Ο Γκέοργκ Μπάλερ ήταν αποφασισμένος να ρουφήξει σαν σπόγγος τις γνώσεις της Σέλμας Λάγκερφελντ για τα ήθη και τα έθιμα των Δρυίδων που ήταν απόγονοι της ατλάντιας μαγείας.

Δεν άργησε να χτυπήσει το κουδούνι στην θύρα και ο Γκέοργκ Μπάλερ να καλωσορίσει με έναν ένθερμο εναγκαλισμό την Σέλμα Λάγκερφελντ που έμοιαζε να ξαφνιάζεται από την τόσο εκφραστική χειρονομία των Αμερικάνων-αφού δεν είχε συνηθίσει σε τέτοιου είδους τυπικές εκδηλώσεις στην Ευρώπη- και συγχρόνως να γοητεύεται από την μαγεία του νεαρότερου σε ηλικία άνδρα.

Ο Γκέοργκ Μπάλερ της υπέδειξε το γραφείο του και εκείνη με ευγενή καλοσύνη τον ακολούθησε στο σημείο που υπέδειξε.

«Ήταν πολύ κουραστική η πτήση Στοκχόλμη-Νέα Υόρκη… Και μετά Νέα Υόρκη-Λος Άντζελες… Τα κατάφερα όμως να έλθω και αυτό είναι το σημαντικότερο όλων… Ήλθα για να σας βοηθήσω στην συγγραφή του βιβλίου σας... Έμαθα ότι θα γράψετε βιβλίο για την αρχαία Ατλαντίδα…».

«Αληθεύει αυτό κυρία Λάγκερφελντ… Έχω ζητήσει την γνώμη ειδικών επιστημόνων επί του θέματος και θα ήθελα και την δική σας επικουρία επί του προκειμένου…», είπε ο Γκέοργκ Μπάλερ και προσέφερε στην Σέλμα Λάγκερφελντ καφέ που μόλις είχε φτιάξει και που είχε προλάβει να φέρει από την κουζίνα λίγο πριν την άφιξη της προσκεκλημένης.

«Με βλέπετε νυσταγμένη; Ε ναι, μάλλον είμαι… Τα διεθνή συνέδρια σου απομυζούν ενέργεια σωματική αλλά και χρονική… Σε κάθε περίπτωση είμαι διατεθειμένη να σας βοηθήσω στην έρευνά σας… Προτού γράψετε το οτιδήποτε για τους Άτλαντες πρέπει να ερευνήσετε τον πολιτισμό των Δρυίδων… Είναι γνήσιοι απόγονοι της Ατλάντιας μαγείας… Αν και ο Τάκιτος αναφέρει ότι οι Γαλάτες πρώτοι μετέδωσαν τα Μυστήρια των Δρυίδων στην Βρετανία… Υπήρχε διαχωρισμός πάντως ανάμεσα στους Δρυίδες της Γαλατίας από τους Δρυίδες του Βορρά…».

«Τι πίστευαν οι Δρυίδες;».

«Θεωρούσαν πως πρέπει το Υπέρτατο Ον να τιμάται με τον σεβασμό και την σιωπή… Έσφαζαν ανθρώπινα πλάσματα όμως στον Εσούς… Τα δάση ήταν ιερά γι'αυτούς που ήταν ανεπίτρεπτο να κόβουν τα δένδρα… Τα πλησίαζαν μόνον με θρησκευτικό σεβασμό και μονάχα για να τα στολίσουν με άνθη και τρόπαια… Δεν μπορούσαν να μεταχειριστούν τα δένδρα ακόμη και όταν έπεφταν από την φθορά του χρόνου…».

«Ποιες άλλες θεωρήσεις ζωής είχαν οι Δρυίδες των Γαλατών;».

«Έδειχναν μεγάλο σέβας για τις λίμνες και τα έλη επειδή πίστευαν ότι ενοικεί η θεότητα εκεί… Έριχναν χρυσάφι και ασήμι στην λίμνη της Τουλούζ…».

«Προφανώς για να αποδείξουν πως το χρυσάφι ως έμβλημα της θεϊκής βασιλείας έχει την δυνατότητα της περιχαρακωμένης ευαισθησίας που αντιπροσωπεύει το νερό της λίμνης… Η μεταστοιχείωση κυρία Λάγκερφελντ βλέπετε… Η μεταστοιχείωση…».

«Ναι… Χρυσαφένιο ύδωρ για να πίνουν οι θνητοί νερό βασιλιάδων-θεών… Τα πιο ξακουστά δάση των Δρυίδων της Γαλατίας ήταν η Σαρτ, η Τουλούζη και η Μασσαλία… Στην μέση των δασών τοποθετούσαν τους θησαυρούς τους και εκεί έσφαζαν τους εχθρούς-αιχμαλώτους για να θυμίζουν σε όλους πως η θυσία είναι θησαυρός… Τους έκλειναν σε κολοσσιαίες λυγαριές και πασαλείφοντάς τους με εύφλεκτες ύλες τους έκαιγαν ζωντανούς για να θυμίζουν σε όλους πως η φωτιά είναι συνυφασμένη με την θρησκευτική ιερότητα που εμπεριείχαν τα δένδρα και με την ζωή ή τον θάνατο…».

«Θανατηφόρα θρησκευτική φλόγα θα έλεγα… Αλήθεια, σε ποιες κατηγορίες διακρίνονταν οι δρυίδες;».

«Κύριε Μπάλερ πολύ εύστοχη η παρατήρησή σας… Διακρίνονταν σε δρυίδες που αποτελούσαν τους υπέρτατους αρχηγούς, σε βάρδους, σαρωνίδες και σε ευαγείς… Όφειλαν οι κατώτεροι να απομακρύνονται από σεβασμό μόλις παρουσιάζονταν οι υπέρτατοι αρχηγοί μπροστά τους…».

«Μιλήσατε πιο αναλυτικά για τους βάρδους…».

«Οι βάρδοι εξυμνούσαν σε στίχους τις πράξεις των ηρώων ενώ τους συνόδευαν με άρπα. Με τους στίχους τους απαθανάτιζαν τους νεκρούς… Αυτοί οι βάρδοι τιμούνταν βαθιά έστω και αν ήταν κατώτεροι στην ιεραρχία από τους δρυίδες και μόλις 2 στρατεύματα ήταν ετοιμοπόλεμα κατέθεταν τα όπλα για να ακούσουν τις προτάσεις τους… Είχαν το δικαίωμα να ελέγχουν τις πράξεις των ιδιωτών που απομακρύνονταν από τα καθήκοντά τους…».

«Οι σαρωνίδες κυρία Λάγκερφελντ;».

«Δίδασκαν την νιότη και προκαλούσαν αισθήματα αρετής…», είπε η Σέλμα Λάγκερφελντ και ήπιε αρκετό καφέ από εκείνον που της είχε προσφέρει πρωτύτερα ο Γκέοργκ Μπάλερ.

«Οι ευαγείς; Τι γνωρίζετε για αυτούς;».

«Οι ευαγείς φρόντιζαν για τις θυσίες και παραδίδονταν στην θεώρηση της Φύσης… Οι δρυίδες είχαν διαφυλάξει για τον εαυτό τους τα θρησκευτικά καθήκοντα ενώ οι κατώτεροι λειτουργοί τα ασκούσαν μόνον με την συγκατάθεση των δρυίδων…».

«Πείτε μου για τα κολέγια των Δρυίδων…».

«Το πιο φημισμένο υπήρξε αυτό της Sartr… Ο επικεφαλής του κολεγίου ήταν ο υπέρτατος ποντίφικας των Γαλατών… Εκεί μαζεύονταν οι άρχοντες της χώρας και γίνονταν μεγάλες θυσίες… Μετά την Σαρτρ ερχόταν σε σπουδαιότητα το κολέγιο της Μασσαλίας…».

«Ο Ιούλιος Καίσαρας κατέστρεψε το συγκεκριμένο δάσος εξ όσων γνωρίζω».

«Κύριε Μπάλερ ίσως υπέπεσε σε αυτό το ατόπημα γιατί δεν του άρεσαν οι ανθρωποθυσίες…».

«Ίσως… Πείτε μου όμως περισσότερα για τους Δρυίδες κυρία Λάγκερφελντ…».

«Η είσοδος στην θρησκεία γινόταν με το σταυρωτό φίλημα από τους γέροντες-δρυίδες. Ο υποψήφιος αφού δεχόταν τον ασπασμό άφηνε την καθημερινή του περιβολή για να ενδυθεί με το ρούχο των δρυίδων που αποτελούνταν από έναν χιτώνα που έφτανε ως την μέση της γάμπας… Οι γυναίκες δεν γίνονταν ποτέ δεκτές στα ιερατικά αξιώματα… Καμία επιχείρηση δεν λάμβανε χώρα αν οι κατώτεροι δεν συμβουλεύονταν τους ανώτερους δρυίδες. Πρυτάνευαν στις συνελεύσεις, αποφάσιζαν για πόλεμο ή ειρήνη, τιμωρούσαν τους ενόχους και έθεταν σε αργία άρχοντες ή βασιλιάδες όταν δεν τηρούσαν τους νόμους της χώρας… Στους δρυίδες ανέθεταν επίσης την διαπαιδαγώγηση των νέων… Μπορούσαν να ανυψώσουν έναν άρχοντα ως το αξίωμα του vergobret ισότιμου τίτλου με βασιλιά αλλά ο τελευταίος δεν μπορούσε να πράξει το οτιδήποτε δίχως την ομόφωνη γνώμη των δρυίδων… Αυτοί συγκαλούσαν το Συμβούλιο ούτως ώστε οι βεργκόμπρε ήταν στην πραγματικότητα οι υπουργοί και οι πρώτοι υπήκοοι των δρυίδων… Οι δρυίδες ήταν υπέρτατοι διαιτητές όλων των διαφορών και η δικαιοσύνη αποδιδόταν με δική τους ρύθμιση… Αποφάσιζαν τόσο για τις δημόσιες υποθέσεις όσο και για τις ιδιωτικές… Από την στιγμή που επιδίκαζαν ένα αγαθό στον νόμιμο κάτοχό του και ο διεκδικητής αμφισβητούσε την απόφαση τότε το έθνος του θεωρούσε ανόσιο και δεν του επέτρεπαν ούτε να κάνει μια θυσία…».

«Πείτε μου περισσότερα για τις θρησκευτικές λειτουργίες των Δρυίδων…».

«Στους Δρυΐδες είχαν ανατεθεί οι θυσίες, οι προσφορές, οι δημόσιες προσευχές και οι ιδιωτικές, η γνώση της πρόβλεψης του μέλλοντος, η φροντίδα να συμβουλεύονται τους θεούς και να απαντούν στο όνομά τους, το δικαίωμα να θεσπίζουν καινές λειτουργίες και νόμους, η επαγρύπνηση για την εκτέλεση των παλιών ή η μεταρρύθμισή τους…».

«Θα είχαν και προνόμια…».

«Τω όντι… Η θέση τους απήλασσε από το να πληρώνουν φόρους και να πηγαίνουν στον πόλεμο… Γι'αυτό και τόσο περιζήτητη αφού ο αριθμός των δοκίμων ήταν απέραντος…».

«Οι γυναίκες;».

«Οι γυναίκες της Γαλατίας μπορούσαν να γίνουν δεκτές στην τάξη των δρυιδισιών… Είχαν όλα τα προνόμια της τάξης των δρυΐδων μόνον που ασκούσαν τα καθήκοντά τους χωριστά από τους άνδρες… Η δικαιοδοσία της εκδίκασης πέρασε σε κάποια στιγμή σε αυτές από τους άνδρες δρυΐδες…».

«Ποιο ήταν το μότο της ζωής τους;».

«Λατρεύετε τους θεούς, μην βλάπτετε κανέναν και να είσαστε θαρραλέοι… Σκοπός της αρετής τους ήταν να γνωρίζουν την μορφή και το μεγαλείο του Υπέρτατου Όντος, την τροχιά των άστρων και των περιστροφών τους… Ισχυρίζονταν ότι γνώριζαν το σύνολο του σύμπαντος… Πίστευαν επίσης στην αθανασία της ψυχής αλλά και στην ιδέα της μετενσάρκωσης…».

«Οι δοξασίες τους για τους νεκρούς;».

«Σαβάνωναν τους νεκρούς ή έκλειναν την στάχτη τους σε τεφροδόχους… Τοποθετούσαν στους τάφους τα όπλα των νεκρών, τα πολύτιμά τους έπιπλα, ομόλογα χρημάτων που είχαν δανείσει… Έγραφαν και επιστολές στους φίλους τους αν και ήταν νεκροί… Αυτοί που πέθαιναν ειρηνικά περιτριγυρισμένοι από τους φίλους και τους συγγενείς θάβονταν χωρίς τελετουργίες, χωρίς εγκώμια και χωρίς ωδές προς τιμήν τους σε αντίθεης με όσους έχαναν την ζωή τους υπηρετώντας την πατρίδα… Κάθε πολεμική πράξη την θεωρούσαν λαμπρή και χρήσιμη για το γενικό καλό… Ποτέ δεν έγραφαν τα αξιώματα και τις γνώσεις τους σε φλοιούς δένδρων ή δεν τα χάρασσαν σε αντικείμενα… Συντάσσανε σε στίχους όλες τους τις γνώσεις και τις απομνημόνευαν…».

«Γιατί γι'αυτούς ο λόγος ήταν ποίηση και η ποίηση αόρατη φαντασία… Για τις ιατρικές πράξεις των Δρυΐδων τι γνωρίζετε;».

«Είχαν κάποιες γνώσεις βοτανικής… Τ'αρμυρίκια τα ξερίζωναν χωρίς μαχαίρι και με το δεξί χέρι σκεπασμένο με φόρεμα περνούσαν το βότανο στο αριστερό χέρι με γρηγοράδα σαν να το είχαν κλέψει… Αυτός που μάζευε τα βότανα έπρεπε

να είναι ντυμένος στα λευκά και να έχει τα πόδια του γυμνά ώστε να προσφέρει με άρτο και οίνο σφάγια θυσιαστικά…».

«Προφανώς τα πόδια τους ήταν γυμνά ώστε η γη να τους μεταδίδει την δική της γνώση και μαγεία και ήταν ντυμένοι στα λευκά για να τονίζουν με έμφαση πως αγνότητα και γνώση είναι στοιχεία συνυφασμένα…».

«Πολύ σωστά κύριε Μπάλερ… Η βερβένη μαζευόταν πριν την ανατολή του ήλιου και αφού είχε προσφερθεί στην Γη μια εξιλαστήρια θυσία… Οι Δρυίδες θεωρούσαν πως όποιος τριβόταν με την βερβένη πραγματοποιούσε ο,τι επιθυμούσε, είχε ιαματικές ιδιότητες για όλες τις ασθένειες και είχε την δύναμη να συμφιλιώνει τις εχθρότητες στις καρδιές ων ανθρώπων… Όλοι ένοιωθαν την χαρά και την ειρήνη εντός της καρδιάς τους…».

«Ποιες άλλες δυνάμεις είχαν οι Δρυίδες;».

«Κατά τον θάνατο των σημαντικών Δρυίδων είχαν την δύναμη να προκαλούν οι ψυχές τους θύελλες… Κατά την γνώμη τους ο θόρυβος του κεραυνού προανήγγειλε τον θάνατο κάποιου σημαίνοντος προσώπου γιατί ο κεραυνός ενώνει τα προστάγματα του ουρανού στις εντολές της γης…».

«Για το γκι τι γνωρίζετε;».

«Οι Δρυίδες το μάζευαν τον μήνα Δεκέμβριο και την έκτη ημέρα του φεγγαριού που θεωρούνταν ιερή κατ'αυτούς… Εκείνη την ημέρα μαζεύονταν και πήγαιναν με πομπή στους τόπους που βρισκόταν το φυτό ˙ 2 μάντεις προχωρούσαν μπροστά ψάλλοντας ύμνους και εγκώμια… Ένας κήρυκας κρατώντας το κηρύκειο ερχόταν από πίσω τους και 3 δρυίδες τον ακολουθούσαν και κρατούσαν τα αναγκαία για την θυσία όργανα… Ο αρχηγός των ιεροφαντών ενδυόμενος έναν άσπρο χιτώνα βρισκόταν στο τέλος της πομπής… Όταν έφθαναν στο δένδρο ο αρχηγός των δρυίδων ανέβαινε στον δρυ και έκοβε το γκι με ένα δρεπάνι χρυσαφένιο και οι δρυίδες το δέχονταν στο σαγκούμ τους…».

«Τι ήταν το σαγκούμ;».

«Ένα είδος λευκού μάλλινου πανιού…».

«Κατόπιν έσφαζαν 2 ταύρους-σας θυμίζει τίποτε αυτό κύριε Μπάλερ;-και προχωρούσαν σε δείπνο και όταν τελείωναν απεύθυναν προσευχές στην θεότητα για να αποδώσει στο φυτό την ευτυχία ώστε να γίνει αισθητή σε όλους τους παρευρισκόμενους… Την πρωτοχρονιά αγιάζανε το γκι και το μοιράζανε…».

«Αξιώματα των Δρυίδων έχετε να αναφέρετε;».

«Ο,τι γεννιέται κατάγεται από τον ουρανό… Δεν πρέπει να εμπιστευόμαστε το μυστικό των γνώσεων στην γραφή αλλά στην μνήμη… Οι ανυπάκουοι πρέπει να απομακρύνονται από τις θυσίες… Αν ο κόσμος χαθεί θα είναι από το νερό ή την

φωτιά… Δεν πρέπει να επιτρέπεται η επικοινωνία με τους ξένους… Εκείνος που θα φθάσει τελευταίος στην Συνέλευση πρέπει να τιμωρηθεί με θάνατο…».

«Μα πάντα κάποιος θα έρχεται τελευταίος σε μια Συνέλευση…».

«Οι Δρυίδες ήθελαν να πούνε πως πάντα ο θάνατος θα κυβερνάει και πως το τέλος κάθε πράγματος είναι ο θάνατος από τον οποίον ξεκινάει η αθανασία της ψυχής…».

«Άλλα θανατηφόρα αξιώματα;».

«Οι αιχμάλωτοι πολέμου πρέπει να σφάζονται στους βωμούς ή να κλείνονται σε κοφίνια από λυγαριά για να καούνε ζωντανοί προς τιμήν των θεών… Σε εξαιρετικές περιπτώσεις πρέπει να θυσιάζεται ένας άνθρωπος και θα προβλεφθεί το μέλλον αναλόγως του τρόπου που θα πέσει το σώμα και θα χυθεί το αίμα ή αναλόγως του τρόπου που θα ανοίξει η πληγή…».

«Άλλα αξιώματα λιγότερο θανατηφόρα;», ρώτησε με μορφή εμπαιγμού ο Γκέοργκ Μπάλερ ανάβοντας ένα πούρο από νευρικότητα που συμφωνούσε με την συμπεριφορά των Ρωμαίων αυτοκρατόρων που παρεμπόδιζαν με διατάγματα την θυσία ανθρώπων στην επικράτειά τους.

«Τα παιδιά πρέπει να ανατρέφονται ως την ηλικία των 14 ετών μακριά από την παρουσία τους πατρός τους και της μητρός τους… Το χρήμα που δανείζεται κάποιος σε αυτή την ζωή θα επιστραφεί στους δανειστές στον άλλον κόσμο… Υπάρχει ένας άλλος κόσμος και οι φίλοι που αυτοκτονούνε για να συνοδεύσουν τους φίλους τους εκεί θα ζήσουν μαζί τους… Ο ανυπάκουος ας διωχθεί, ας μην γνωρίσει δικαιοσύνη και ας μην γίνει δεκτός σε καμία απασχόληση… Όλοι οι αρχηγοί της οικογένειας είναι βασιλιάδες στα σπίτια τους ˙ έχουν εξουσία ζωής και θανάτου στις γυναίκες, στα παιδιά και στους σκλάβους τους…».

«Δεν βλέπω οι Δρυίδες να διακατέχονται από φιλελεύθερες ιδέες…».

«Άλλα ήθη, άλλα έθιμα…».

«Για τις Δρυίδισσες έχετε να αναφέρετε τίποτε;».

«Υπήρχαν 3 είδη: στο πρώτο ήταν ανύμφευτες, στο δεύτερο αν και παντρεμένες μένανε στους ναούς όπου υπηρετούσαν και δεν έβλεπαν τους συζύγους τους παρά μονάχα 1 ημέρα τον χρόνο, στο τρίτο είδος ήταν παντρεμένες, αφοσιωμένες στα παιδιά και στους άνδρες τους και φρόντιζαν το σπίτι τους… Στην πραγματικότητα διακρίνονταν σε ιέρειες και βοηθοί των ιερειών… Οι Δρυίδισσες που κατοικούσαν στα νησιά ανάμεσα στην Γαλατία και την Βρετανία ήταν αφοσιωμένες στην μαγεία… Έδιναν και προφητείες συν τοις άλλοις στην Γαλατία και στην Γερμανία…».

«Με βοηθήσατε πολύ κυρία Λάγκερφελντ στην συγγραφή του βιβλίου μου… Έχω ένα μικρό δώρο για εσάς», της είπε και της έδωσε ένα βιβλίο με τίτλο:

¨Ιούλιος Καίσαρ και Δρυιδισμός¨. Η Σέλμα Λάγκερφελντ ευχαριστημένη από το δώρο του έκανε μια βαθιά υπόκλιση πριν φύγει.

Ο Γκέοργκ Μπάλερ μόνος του τώρα θα αφοσιωνόταν στην συγγραφή του βιβλίου του. Πήγε στον ηλεκτρονικό του υπολογιστή και έγραψε: ¨Ο Γκέοργκ Μπάλερ σπούδασε φιλολογία στην Γερμανία. Αυτό δεν στάθηκε ενάντιο…¨.

ΤΕΛΟΣ